

Somali'ye "yardım" uçakları havalanıyor; herkes, yüzünde bir yapış yapış, "yardımsever beyaz" pozları ile dolaşıyor. Cenneti garantilemenin huzuru mudur yoksa şovlarında rollerini hakıyla oynamanın verdiği başarı hissiyatı mıdır, bunu tahmin etmeye çalışmak bize düşmez!

Sayfa 16

Batılı emperyalistler, halkların değişim talebini kendi emelleri açısından bir kaldıraç görevi olarak kullanmış olabilirler ancak dünyanın lanetlileri de bir gün ayağa kalkacak, bu mücadelelerden öğrendiklerini dünyanın "efendilerine" karşı kullanacaklardır.

Sayfa 17

Özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Sayı: 15 Yaygın süresi

9-22 Eylül 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

Sınırsız katliama sınırsız direniş

**SINIR ÖTESİNDE
SINIRSIZ KATLIAM**

Devletin "yeni" stratejisi daha fazla ölüm demek

Yeni yaftalı strateji okumalarının "en akla yatkın" görüneni herhalde, AKP hükümeti sözcülüğünde devletin, savaş ilan etmiş olmasıydı. İyi ama AKP hükümeti ne zaman barış yapmıştı ki, birden savaş ilan etmiş olsundu?

PKK'nin "tek taraflı ateşkes" süreçlerinin etkisiyle geçmiş yıllara göre daha az ölüm haberleri gelmesini, "barış" olarak değerlendirmek tabii ki mümkün değil. 9 yıllık AKP hükümetleri döneminde hiçbir vakit askeri operasyonlardan vazgeçilmiş değildi.

Bugün AKP bir yandan gerek İsrail'e gerekse de Suriye'ye karşı çıkışları ile Ortadoğu'nun "kahramanı" olmaya çalışıyor. Kendisini "mazlumların savunucusu" ilan eden AKP, diğer yandan da Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik imha saldırılarını hızlandırarak "mazlumların katili" olma misyonunu sürdürüyor.

Önümüzdeki süreç, AKP'nin halka savurduğu tehditleri daha fazla yaşama geçireceğini gösteriyor. Bu süreç, AKP kodamanlarından Cemil Çiçek'in de dediği gibi "saflaşma" sürecidir. Kürt halkından yana tavrımızı alalım ve faşist saldırılara karşı halkın yanında Canlı Kalkan olalım!

gündemler

Apoletti, süngülü medya cephele!

Burjuva-feodal medya, sınır ötesi operasyonu büyük bir hararetle savundu, sayfalarını silah fuarına dönüştürdü, Vatan-Millet-Sakarya edebiyatını Kürt düşmanlığı ile besledi. Gazetecilik mesleğinin gerektirdiği hiçbir soruyu sormadan adeta TSK'nın askerlik şubesi, AKP'nin halkla ilişkiler merkezi gibi çalıştı. **Sayfa 10**

"10 sendika hareketi"

Türk-İş içerisindeki 10 muhalif sendikaların biraraya gelerek oluşturduğu "Güç Birliği Platformu"na dair merak edilenler üzerine 10 soru, on yanıt... **Sayfa 6**

Kadın tutsaklara saldırı

Başta Başkale, Alan-ya, Karataş, Sincan hapishanelerinde tutulan devrimci kadın tutsaklar sürekli keyfi biçimde cezalandırılmakta, hakları gasp edilmektedir. **Sayfa 14**

IV Murat'tan I. Erdoğan'a yasak furyası

Alışık olduğumuz Taksim sokaklarına elleri silahlı polisler tarafından yapılan baskınlar, devletin yeniden yapılanma sürecinin toplumsal ayağını oluşturuyor bir yandan da. **Sayfa 28**

Özgür gelecek'ten

Direniş dinamiklerinin parçası olmak...
✓ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

"Farklı" stratejiler, topyekün mücadele...
➤ Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Emekçilere yönelik saldırı: Kentsel dönüşüm
➤ Sayfa 5

Göğün Yarısı

Çalışmalarımıza kimlik kazandırma
KURUMSALLAŞMA
➤ Sayfa 12

Evrensel Bakış

Türk egemenleri dün Kaddafi'ye minnet, bugün lanet okuyor...
➤ Sayfa 22

Pusula

Gelişmenin anahtarını sorgulama ve devrimci pratiktir
➤ Sayfa 26

Direniş dinamiklerinin parçası olmak, yeni örnekler yaratmak!

Bayram dolayısı ile bir hafta gecikmeli olarak sizlerle birlikteyiz. Siyasal atmosferin oldukça sıcak geçtiği şu günlerde doğru tespitler yapmak, bununla birlikte hızlı ve etkili müdahaleler de bulunmak önem taşıyor.

Silvan'da yaşanan çatışmanın ardından Türk egemen sınıflarının, Kürt ulusal mücadelesine dönük başlattığı kapsamlı saldırı dalgası, "zengin" araç ve yöntemlerle yol almayı sürdürüyor. Türk egemenleri, bir süredir hazırlıklarını yürüttükleri yönetim için Silvan'da yaşanan çatışmayı gerekçe gösterdi ve Zeytinburnu'nda olduğu gibi şovenist, ırkçı saldırıların önünü açarak şovenizm zehrini topluma daha güçlü bir şekilde zerk etti. T. Kürdistanı'nda 12 Eylül referandumunda aldığı yenilgiyle birlikte Kürt ulusuna yönelik saldırganlığın boyutunu adım adım geliştiren Türk egemen sınıfları için Silvan, hazırlıklarını yaşama geçirmek için yalnızca bir veri oldu. Silvan sonrası medya aracılığı ile geliştirilen şoven histeri ile oluşturulan atmosferle sınır ötesi operasyon başlatıldı. 1984'ten bu yana 24 kez sınır ötesi operasyon düzenleyen Türk egemenleri, bu kendileri açısından başarısız yönetime bir kez daha sarıldı. Türk egemenleri, bölgedeki köyleri, köprüleri bombaladı. İran'ın PJAK gerillalarına dönük saldırıları-

nın hemen sonrasında gelişen bu bombardımanla PKK'nin sıkıştırılması, baskı altına alınması hedeflendi. Türk egemen sınıflarının Özel Ordu, sınıra yeni özel karakollar vb. adımları ile birlikte değerlendirilmesi gereken bu süreç önümüzdeki günlerin daha boyutlu çatışmalara gebe olduğunun da habercisi.

Devletin bu boyutlu saldırılarına karşı Kürt ulusu önemli bir direniş geliştirdi. Gerillayı sahiplenen halkın, bedenini ortaya koyarak sergilediği duruş, direniş tarihine önemli bir not olarak düşmüştür. Kandil'i bombalayan devlet, Kürt halkına da azgınca saldırarak BDP Van Meclis üyesi Yıldırım Ayhan'ı katletti, birçok şehirde 1 Eylül Dünya Barış Günü eylemlerinde terör estirdi. Ne ki Yıldırım Ayhan'ın ve gerillaların katledilmesi, Kürt ulusunun iradesinin yok edilmeye çalışılması öfkeyi daha fazla harlamakta, direnişi büyütmektedir. Yıldırım Ayhan'ın cenazesinde ortaya çıkan görkemli sahipleniş bunun bir göstergesidir.

Kürt ulusal mücadelesi, bedeller ödeyerek, direniş tarihine yeni ve çarpıcı örnekleri not ederek yol almayı sürdürüyor. Görünen o ki sınıf mücadelesi bu kulvarda performansından ivme kaybetmeden bir süre daha yol alacak.

Meclisin açılmasıyla bir süredir ertelenen tutuklu vekiller tartışmasının yeniden alev alacağı ve Kürt ulusal hareketinin ilan ettiği Demokratik Özerk etrafında yeni direniş dinamiklerinin açığa çıkacağı açıktır.

Devlet aygıtının önemli bir restorasyon sürecini yaşadığı ve ortaya çıkan krizle birlikte daha ciddi sıkışmalar yaşayacağını söylemek mümkün. Bunun da bir sonucu olarak egemenlerin daha fazla saldırganlaşacağı, toplumsal muhalefet güçlerine, işçi sınıfı ve emekçilere dönük saldırılarını yoğunlaştıracağı açık. Kıdem tazminatı ekseninde yürüyen tartışmalar, sendikaların örgütlenmesini zorlaştıran yeni düzenlemeler, cari açtıktaki rekor yükseliş ve dünya ölçeğinde her gün içine yeni ülkeleri çeken kriz dikkate alındığında volkanın ciddi bir enerji biriktirdiği/biriktireceği görülebilir.

Dipten gelen dalganın yüzeye daha güçlü vuracağı ve daha geniş bir alanda kendini hissettireceğini öngörebiliriz. Ne ki tüm bunlarla birlikte her tespit devrimci ve komünistlerin omuzlarına yeni sorumluklar yüklemektedir.

Tespitler ve sürecin siyasal tahlili önemlidir ancak bunu tamamlayacak olan, müdahale adına atılacak somut adımlar, ortaya koyulacak perfor-

manstır. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini devrim irmağına akıtacak, onu kurtuluş yoluna bağlayacak olan ana arterler ancak bu şekilde inşa edilebilir.

Sınıf mücadelesinde tansiyonu oldukça yüksek olan gündemlerin yanında bugün için görünür olmayan gündemlerin de kendi içinde yol aldığı, güç biriktirdiği ve patlama dinamiklerini geliştirdiğine kuşku yok. Tarihin değişik zaman dilimlerinde ortaya çıkan bu sinerjinin, doğru bir kanala akıtılmadığı durumda sönmülmeye ve daha geri noktalara savrulmaya açık olduğunu biliyoruz. Devrimci müdahalenin tarihsel rolü tam da burada, tarihsel rolünü yerine getirmelidir. Yığınları, sömürücü zorbalardan kurtuluşa götüren yol; küçük zaferlerden, kazanımların; ileri doğru atılacak adımların ve sınıf düşmanına indirilecek darbelerin öreceği bir güzergâhı izleyecektir. Yığınların öfkesinin bu güzergâha sokulması, burada tutulması ve yol alınabilmesi için; direniş dinamiklerinin bir parçası olmak, onlarla aynı havayı solu- mak ve yeni örnekler yaratmak gerekir. Yeni örneklerin, mevcut direniş siperlerinde mevzilenerek, bu siperlerin tahkim edilmesi ile yaratılabileceği ise açık. Bugün ihtiyacımız olan da budur!

DERSİM OVACIK DAĞ SARIMSAĞI VE KÜLTÜR FESTİVALİ İÇİN DAYANIŞMA KONSERİ

MUNZUR ÇEVRE DERNEĞİ'NİN DE ARALARINDA BULUNDUĞU KURUMLAR TARAFINDAN ÖRGÜTLENEN DERSİM OVACIK DAĞ SARIMSAĞI VE KÜLTÜR FESTİVALİ İÇİN DÜZENLENEN DAYANIŞMA KONSERİ'NDE BULUŞALIM!

Pinar Sağ, Emre Saluk, Mustafa Özarlan, Arzu, Grup Haykırış, Yenibir Ada, Töre Anadolu, Seyfi Yerlikaya, Mehmet Ekici
Sunucu: İknur Kaplan

25 Eylül 2011/Pazar
Bağcılar Olimpik Spor Salonu
17.00-23.00 arası

Munzur Çevre Derneği'nin de aralarında bulunduğu kurumlar tarafından örgütlenen Dersim Ovacık Dağ Sarımsağı ve Kültür Festivali için düzenlenen Dayanışma Konseri'nde buluşalım!

MERHABA

Halk savaşçıları Gülizar Özkan (Özlem) ve Yurdal Yıldırım'ın (Muharrem) şehit düşmesinin ardından köylerdeki küçük çocuklar tarafından onlara yazılan mektupları okurlarımızla paylaşıyoruz:

"Seni çok özledim Muharrem Gakko. Ama sen yoksun. Bize çok uzaksın.

Hatırlıyorum, sen beni kucaklıyordun. Ama şimdi kucaklayamazsın. Özlem'i de unutmadım. Diğer 4 kişiyi de. Özlem Gakko bir keresinde bana çok güzel bir çiçek getirmişti. Ama şimdi getiremez. Çünkü ikiniz de kalbinizden yara aldınız. Tüm beyaz güllerin gözlerinden kanlar aktı. Siz ne kadar bize uzak olsanız da sizi unutturmayacağız, unutturmazacağız. Her zaman kalbimizde yaşayacaksınız."

***

"Sevgili Muharrem Gakko;

Seni ve Özlem Abla'yı çok özledim. Yaşasaydınız belki ben sizin yanınıza gelirdim. Belki de siz. Size yine yapardım çubuk çiçeklerden...

Senin ve 5 kişinin kalbine taşlar, kurşunlar yağmış. İkinizin de parparça olmuş kalpleri. Tüm dağ çiçekleri, güller, papatyalar ağlamış.

Çünkü siz onlarla dostmuşsunuz. Onlar dostlarını kaybetmişler. Siz dağların çiçekleri, özgürlüğün ateşiymişsiniz. Özgürlüğü isteyenler düşmanlarının ateşlerini söndürdüğünü duyunca öfkelenmişler. Bunun hesabını soracaklarına söz vermişler.

Ama bu ateş yüreğimizde sönmemiş, hiç de sönmeyecektir.

Sizi hiç unutturmayacağız, unutturmayacağız."

DUYURU

Avrupa'da merkezi olarak Ocak 2012'den 30 Mayıs tarihine kadar Proletarya Partisi'nin 40. yıl kampanyası örgütlenmektedir. Kampanya süresince görsel ve yazınsal propaganda materyallerinin de kullanılması için afiş yarışması başlatmış bulunuyoruz.

Birinci afiş: Ocak ayında parti ve devrim şehitlerini anma gecelerinde kullanılacak.

İkinci afiş: Proletarya Partisi'nin 40 yılına

ilişkin.

Üçüncü afiş: 19 Mayıs'ta yapılacak merkezi gece için.

Bu durumda birinci afiş en geç Ekim ayının 15'ine, ikinci ve üçüncü afiş en geç 30 Ocak tarihine kadar bize ulaştırılmalı.

Yarışmaya katılacak arkadaşlar çalışmalarını ve sorularını e-mail adresine (ibo40yil@yahoo.de) gönderebilirler.

Tüm yarışmacılara başarılar...

Avrupa Merkezi Gece Tertip Komitesi

Yaygın süreli **Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 445 16 15 **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd.
Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh.
Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çar-
şısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz **Dersim:** Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

“FARKLI” STRATEJİLER, TOPYEKÛN MÜCADELE...

İlk aşamada Ulusal Hareket de dâhil bir dizi ilerici, demokrat hatta devrimci çevrede bile kafa karışıklığı yaratıp “**umut**” blokları oluşturan, iyimserlik havası estiren “demokrasi” bulutlarını çoğaltan “açılım” balonu fena halde patlamış bulunuyor. Tasfiye ve imha stratejisinin AKP’li hükümetler dizisinde ulaştığı bir aşamadan, taktik bir süreçten başka bir anlam ifade etmeyen “açılım” politikası, ön hazırlıklar ve ilk etaplar geçildikten sonra nihayet en **bildik ve tanıdık** kulvarda yol almaya başlamıştır.

Ulusal Hareket ve desteğindeki (ve yedeğindeki) güçleri belli bir kıvama getirme, karşı devrim cephesinde istenilen düzeyi yakalama ve elbette bölgedeki taşların konumu için uygun ortamı kollamayla ilerleyen süreç, nihayet “**topyekûn**” bir harekete geçilmesi için elverişli hale taşınmıştır. Şimdi bütün manipülasyon araçları yoğun biçimde devreye girecek, bütün kurumlar harekete geçirilecek, tam bir seferberlik ruhuyla “**imha**” için hasmın üzerine gidilecektir. Kan kokusunu çoktan alan bütün akbabalar uçuşa geçmiş, bütün çakallar ininden çıkmıştır. Savaş tamamlanmış, “vur, öldür, yok et!” tezahüratları eşlik etmektedir...

Sözleşmeli er statüsüyle oluşturulan profesyonel komando tugayları (Hakkâri, Siirt, Şırnak ve Tunceli’de ilk etapta 60 bin kişi), ordu gibi silahlandırılmış polis teşkilatı, özel yetkili valiler, hızlı silahlanma (SİPRİ-Stockholm Barış Araştırmaları Enstitüsü- verilerine göre Türkiye 1988-2008 arsında en çok silah ithal eden beşinci ülke oldu. (22.08) 2010’da TC silahlanmaya 26.3 milyar tl harcadı.), önde gelen direniş mevzisi hapishanelerde yeni katliamlar için üçlü protokoldeki “*kuvvetli şüphe halinde jandarmanın müdahalesi*”ne meşruiyet kazandıran düzenleme vd. bütün hazırlıklar “açılım” sürecini taçlandırmak için yapılmıştır.

Buraya nasıl gelindiğine dair “masumane” bir hava verilerek yürütülen ve faturanın hiç de enteresan olmayan biçimde Ulusal Hareket güçlerine kesilmesiyle neticelenen tartışma ve mütalaa aynı zamanda “açılım” politikasının ne kadar başarılı olduğuna dair bir **sağlama** gibidir. Bütün iyi niyetli çabalarına, sabrına ve sağduyulu tutumuna karşın, barış, uzlaşma ve çözüm yolunda istediğine ulaşamayan bir hükümet (hatta devlet) vardır ve bunca gayretine karşın başarılı olamayışı nedeniyle Ulusal Hareket güçlerine yönelik her türlü **tasarrufun** (yine Sri Lanka modeli!) meşruiyetinden daha doğal bir şey yoktur(!)

Bu tasarrufların bildik, tanıdık şeyler olması önemli değildir, zira bir de bu hazırlama sürecinin ardından ve “yeni” aktörlerle denenecektir. Ama

daha önemlisi, her keresinde olduğu gibi, zulüm ve katliam makinesinin başına geçenler “bu defa farklı olacak” inancındadır. Kimsenin şüphesi olmasın ki, bu inanca, “**yine olmayacak**” kuşkusu eşlik etmektedir ve de hangi duygu ve düşüncenin baskın olduğunu tartışmak hiç de akıl kârı değildir. Sorunun merkezine göz atıldığında, **haksız ve suçlu** olma halinin, özellikle de defalarca denenmiş bir yol ve yöntemi değerlendirirken, ciddi bir yanlısıma içermeyeceği düşünülmemelidir.

Ordudan parlamentoya bütün devlet kurumlarında baskın ve/veya etkin bir konum elde eden bir kliğin kumanda mevkiinde bulunduğu dönem, onu yaratan ve yön verenlerin âli çıkarlarından bağımsız olarak değerlendirilemeyeceği için, yeni hamlelerin de bu bağlamda okunması gerekir. 11 Eylül gibi (kuruluşunun) 10. yılını “**idrak eden**” AKP’nin bu döneme ait konseptlerle ne kadar iç içe olduğu zamanla daha iyi anlaşılır olmuştur. Durumun **nezaketini** anlamak bakımından, bir ara zamanın ruhunu yakalayamadığı ve de gereğini yerine getiremediği için neredeyse diskalifiye edileceğini hatırlamak gerekir.

Bu nezaket halinin 11 Eylül sonrası döneme rengini veren bir kriz ve “yeniden paylaşım” olgusu çerçevesinde ABD’nin neoconlar eliyle devreye soktuğu projede ifadesini bulduğu ve 10 yılın ardından bu sürecin daha **karışık ve zorlu** bir hal aldığı vurulamak gerekiyor. Irak ve Afganistan’da ulaşılan sonuçlar ve elde edilen **kazançlar** ortadadır. Bölgedeki hemen her ülkeyi sallayan isyan dalgasının sistemin temellerinde yol açtığı gedikler zamanla daha iyi görülecektir. Hiçbir dönüşüm birden bire olmaz, onu olgunlaştıran iç ve dış faktörlerden söz etmek gerekir. Bu mayalanma süreci, sistemin temelleriyle oynama, onu sarsma niteliği taşıyan eylemlerde hayat bulmaktadır.

Mevcut tablo ve güçler dengesinde, ABD vd. emperyalistlerin bölgedeki sürece her türlü araç ve yöntemle müdahale etmesi ve sonuçlar alması, “kaderin kaçınılmaz cilvesi” olarak karşılanamaz. Bu durum ne onların erişilemez, başa çıkılmaz muktedirliğine delalettir ne de “**bağımsız devrimlerin**” miadını doldurduğuna. Emperyalist-kapitalist sistem, on yılların, yüzyılların birikimi ve deneyimi üzerinde oturmakta, başta zor ve zorbalık üzere hummalı bir faaliyetle ayakta durmaktadır. Sistemin kendini yaşatmak için hemen her alanda inanılmaz boyutlarda bir direniş vardır ki, tam da bu gerçeklik durumunun ciddiyetine dair başı başına işaret sunmaktadır. 2008’de tırmanan ve hala süren son kriz vesilesiyle kapitalizmin kendini yeniden üretme ve krizlerden beslenme (güçlenerek çıkma) kapasitesinin sorgulandığı ze-

minde ünlü ve ödüllü “iktisatçıların” (Nouriel Roubini, 12.08; Joseph Stiglitz, 17.08) yorumları giderek **karamsar** bir hal almış, Marks’a hak verenler arasına yenileri katılmıştır...

Muzaffer edasından taviz vermemek için her türlü atraksiyona başvuran emperyalistlerin bir yandan devlet iflasları, diğer yandan ezilenlerin öfkesi ve isyanıyla başa çıkma kavgasıyla sürüklendikleri **bataklık**; yeni krizler, yeni açmazlar ve yeni savaş cepheleri oluşturmaktadır. Bu sarmalın kahredici zemininde bedel ödeyecek halkların daha büyük faturayı egemenlere ödeyeceği günlerin uzak olmadığı görülebilmektedir. Bu savaşa öncülük yapma yarışında yarı-sömürgeler dünyası rakipsiz değildir. Önderlikle ilgili telaşa kapılmaya gerek olmadığını anlayabilmek için yeterince örnek vardır ve daha fazlası için tarihe kabaca göz atmak bile yeterli olacaktır. Ayaklanma, isyan ve direniş eylemlerinin yerine göre abartılması, hatta “desteklenmesi”, yerine göre lanetlenmesinin ardında sürecin karmaşık akması ve kontrolü mümkün olmayan karakteri yatmaktadır. Sistemi asıl tehdit eden unsur da budur.

Faşist Türk devletinin başındaki belayla başa çıkamadığı koşullarda, “**dış görevleri**” de yerine getirmek üzere kurgulandığı dönemdeki yükü giderek ağırlaşmıştır. Libya ve Suriye örneklerinde, müdahale bayraktarlığı yapan, hem tebligatçı hem de ulaklık rolü üstlenen, emperyalistlerin önderliğinde tertip edilen “muhalif” bileşen toplantılarında ev sahibi olan Türk devleti, öteden beri üstlendirildiği “**hami**” rolüne uygun çıkışlarla (en son -yine- içi boş bir İsrail eflenmesi) öne fırlamıştır. Buna yalnızca efendilerin buyruğunu yerine getirme ve pazarda karnını doyurma değil, kendi varlığını tehdit eden sorunla başa çıkma bakımından da **yakıcı** bir ihtiyaç duyduğu ortadadır.

Kürt sorununun bölgesel düzeyde taşıdığı ağırlık, İran’ın Türkiye’yle beraber aktif, Irak’ın da örtük katılımıyla başlatılan ve ABD’nin desteğiyle yürütülen son Kandil operasyonunda kendini bir kez daha kanıtlamıştır. Birbiriyle dalaşan, hatta savaştan faşist ve gerici devletlerin daha yüksek çıkarlarının hizaladığı bir mevziden ezilen halk ve ulusları nasıl topa tuttuğu, nasıl ölüm olup yağmaya çalıştıkları görülmektedir. Bu nafil çabanın çıkardığı yangın ancak direnme kararlılığını büyütecek, ezilenlerin davası, gücünü artırmak için daha önemli deneyler biriktirecektir.

Ne var ki bütün devrim güçlerine düşen sorumluk burada bir kez daha kendini göstermekte ve gündem **ısrarla** yeni görevler dayatmaktadır. Savaşın çok çeşitli cepheleri vardır ve bütün alanlarda mücadeleyi büyüten bir perspektifle hareket etmek gerekir. Bunun somuttaki karşılığı Ulusal Ha-

reket şahsında Kürt ulusuna yönelik yok etme, ezme ve sindirme saldırılarına karşı **güçlü bir barikat** örülmesidir. Bu barikatın ömrü savunma konumunda kalınarak uzatılamaz. Faşizmin kudurganlığı, **üstüne** kararlılıkla yürüyen bir güç sayesinde geriletebilir. Egemenlerin hedefi olan ilerici, demokratik, devrimci bütün güçlerin ve ezilenlerin birlikte saf tutması için **bütün** “şartların” hükmünü yitirdiği bir süreç yaşanmaktadır...

Tayyip Erdoğan’ın Silvan eylemi sonrasında devreye sokulacağını açıkladığı “**farklı**” stratejiler bize yabancı değildir ama bunun bu dönemde alacağı biçim ve kapsamı doğru değerlendirmek gerekir. Düşman, soruna ve gidişata öncesine göre daha farklı bir yerden bakmaktadır. Yukarıda bu konunun neresi olduğu ve hayatiyetine dair açıklamalarda bulduk. **Topyekûn** mücadelenin önceki dönemlerden farkı da bu çerçevede anlaşılmalıdır. 11 Eylül’ün “*ya benden yana olursun ya da/yoksa düşmanımın*” felsefesi karşı-devrimin 10 seneye hâkim parolası olarak dünya ölçeğinde kullanılmaktadır. Şimdi “*terörle arasına mesafe koymayanlar*”, “*herkes bedel ödeyecek*”, “*fatura ağır olacak*” gibi söylemler aynı amaca yönelik kullanılmaktadır. Kaldı ki herhangi başka bir konuda devlete karşı gelmenin, direniş gösterme ya da protesto etmenin, “**savaş hali**” nedeniyle aynı kapsamda değerlendirileceği de açıktır.

Buradan anlaşılması gereken, sıkıntının/derdin ana kulvarlarından birisini oluşturan ekonomik alanda (ve bu bağlamda çalışma alanında), yani emekçilerin dünyasında estirilecek terörün Kürt ulusuna yönelik saldırı dalgasıyla çok açık biçimde **buluştuğu ve özdeşleştiği** gerçeğidir. Hükümet programında yer verilen Ulusal İstihdam Stratejisi’nin kıdem tazminatının yok edilmesiyle sınırlı kalmayan bir **köleleştirme ve hiçleştirme** operasyonu olduğu şimdiden görülmekte, gizlemeye gerek duyulmayan açıklıkta gündemleştirilmektedir. Bunlara daha geniş bir kılıf ve meşruiyet aracı olarak giydirilmeye çalışılan “yeni” Anayasa hazırlığı/tartışmaları da dekoru tamamlamaktadır. Parlamentoda kesin bir hâkimiyet sağladığı ve 9 yıldır tek başına hükümet olduğu halde KHK’lar (6 Nisandan bugüne 20’ye yakın) eliyle sürece hükmedecek kadar gözünü karartan ve zaten tam bağımlı olan üst kurulların (SPK, RTÜK, BDDK, EPDK, TMSF vd.) sözde özerkliğini devreden çıkaran, HSYK’ya eski yönetime/uygulamalara rahmet okutan kararlar aldırın vd. AKP’nin ileri demokrasi balonu yalnızca Kürt sorununda değil bütün alan “açılım”larında patlamıştır. Bunu umursamayan havası ise tam da kaybetme korkusunun eseridir...

HUKUK KÖŞESİ

Esnek Çalışma Nedir?

Çalışma düzeninin işyeri gereklere, işin ve işyerinin ihtiyaçları ve işverenin isteklerine göre kolaylıkla

uyum ve uygunluk sağlayacak şekilde, sürekli ve yeniden düzenlenmesidir. Bu düzenlemede;

- * İşlevsel Esneklik (Aynı kişinin farklı işleri yapabilmesi)
- * Sayısal Esneklik (Daha az kişi ile daha çok iş yapabilme)
- * Çalışma Sürelerinde Esneklik (Çalışma zamanının esnek kullanımı)
- * Ücret Esnekliği (Performansa göre bireysel ücret) gibi kriterler esas alınmaktadır. Esnek çalışmada "işçi" ve "zaman" üzerinde işverenin hâkimiyeti vardır.

Zamanın esnek kullanılmasına bir örnek verecek olursak; bir iş yerinde sabah ve akşam iş yoğunluğu var ise, sabah (7-9 arası) iki saat akşam (18-20) iki saat işçi gelip çalışmakta diğer zamanlarda çalışmamaktadır. Bu durumda işçinin alacağı para yarım yevmiyedir ama gün içinde iki kez işe gidip geleceği için ulaşım masrafı ikiye katlanacaktır. Öğle yemeğini de işçi karşılayacağı için giderleri de artacaktır. Bu işveren açısından az para vermek demektir. İşçinin bu çalışması normal çalışma olsaydı; sabah 7'de işe gelen işçi akşam 8'e kadar çalışacak, öğle molası bir saat olan işçinin bir günlük çalışması 12 saat olacak ve tam günlük ücretinin yanında 4 saat fazla mesai ücreti almayı hak edecekti. Esnek çalışma nedeniyle aynı işi yaparak yarım yevmiye almaktadır. Sonuç olarak işverenin giderleri düşmekte, işçinin ise geliri azalarak giderleri artmaktadır.

İşverenler esnek çalışma adı altında; belirli süreli iş sözleşmeleri, part-time çalışma, çağrı üzerine çalışma, ödünç işçilik gibi atipik çalışma modellerini yaygınlaştırmakta, bunu da taşeronlar aracılığıyla yapmaktadırlar. Taşeronlaşma ile birlikte işler firma dışına taşınmakta ve işçilerin örgütlenmesinin önüne geçilmeye çalışılmaktadır.

Ayrıca esnek çalışma modelleri, işgücü maliyetini giderek işçinin fiilen çalıştığı saatler için yapılan ödemelere yaklaştırmakta; fazla mesai, ikramiye, prim gibi ödemeleri ortadan kaldırdığı gibi belirli durumlarda potansiyel işgücü maliyetlerini -ihbar ve kıdem tazminatlarını- yok etmekte, iş güvencesi hükümlerini etkisiz kılmaktadır.

"Sendika değiştirme zorbalığına karşı sokaktayız!"

Ocak ayından bu yana sendikamız üyesi İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan işçilere yönelik devam eden sendika değiştirme baskısı, geldiğimiz aşamada dozunu artırmıştır. Patron tarafından sürgün, tehdit ve baskılarla patron yandaşı sendikamızın (Hizmet-İş'in) örgütlenmeye çalışıldığı Büyükşehir Belediyesi'nde son dönemde özellikle İtfaiye Şubemize bağlı işçileri, sendikamız yöneticilerini ve temsilcilerini sürgünlerle cezalandırmaya çalışan Belediye yönetimi açıkça suç işlemektedir. Belediye-İş üyesi işçiler ise mücadelesini kesintisiz bir şekilde sürdürmektedir.

17 Ağustos:

İstanbul Büyükşehir Belediyesi bünyesinde çalışan işçiler, 17 Ağustos günü öğle saatlerinde Aksaray'daki sendika binası önünde Belediye-İş üyesi işyeri temsilcileriyle buluşarak sloganlarla Büyükşehir Belediye binasına yürüdü. Burada kaldırımlara oturarak sorunlarının çözümü için İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı AKP'li Kadir Topbaş'ın yardımcısı Adem Baştürk'le görüşmek için randevu talep edildi.

İşçiler belediye binası önüne giderek yolu bir süre trafiğe kapatıp oturma eylem gerçekleştirdi. Polisle yaşanan kısa süreli gerginliğin ardından basın açıklaması yaptı.

Basına açıklama yapan Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, yoğun baskı sonucunda Hizmet-İş Sendikası'na geçen arkadaşlarının geçtiğimiz günlerde Belediye-İş Sendikası'na geri dönmelerinin işveren tarafından üzerlerindeki baskının artırılmasına neden olduğunu söyledi.

Bu arada Büyükşehir Belediyesi yetkilileriyle görüşmek amacıyla randevu talebinde bulunan işçiler randevu ta-

leplerine karşılığın gecikmesi üzerine kendilerini belediyenin önündeki havuza attı. "**Burası bizim, burayı belediye işçisi ile doldururuz**" diyen işçiler havuzda da pankartlarını açarak bir süre bekledikten sonra, randevu taleplerine karşılık gelmesiyle eylemi sonlandırdılar. Ayrıca eyleme Türk-İş'e bağlı TÜMTİS, Tek Gıda-İş, Hava-İş, Tez Koop-İş 5 Nolu Şube, Selüloz-İş, Petrol-İş, Harb-İş, Tes-İş, Sağlık-İş ve

Toleyis yöneticileri ve DDSB'nin dışında işten atma saldırısına karşı mücadelerini sürdüren Tek Gıda-İş üyesi Elvan Çikolata ve Perfetti işçileri de katıldı.

22 Ağustos:

22 Ağustos Pazartesi günü yapılan eylemde ise "**İşveren Sendikamızdan Elini Çek!**" pankartı eşliğinde Büyükşehir binası önüne gelindiğinde yol trafiğe kapatılarak oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi devam ederken çevik kuvvet polisleri biber gazı, cop ve kalkanlarıyla işçilere saldırdı. Saldırı sonucu bazı işçiler yaralanırken, işçiler kararlılıkla oturma eylemine devam etti.

Burada bir süre devam eden arbe-denin ardından işçiler dağılmaksızın belediye binasının önüne geldi. **Hasan Gülüm** baskı devam ederse sürekli bir biçimde belediye binası önünde olacaklarını söyledi. Açıklama-

nın ardından yarım saat boyunca oturma eylemi yapıldı.

24 Ağustos:

Fazla mesai ve sürgünlerle yıldırılmak istenen işçiler, 24 Ağustos günü İtfaiye Daire Başkanlığı önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eyleme TÜMTİS üyesi işçiler, direnişteki **Kampana işçileri** ve **DDSB** de destek verdi. Eylemde "**Yılım sendika**

transferi Ali Karahan Hizmet-İş'te" şeklinde dövizler de açıldı. yürüyüş sırasında, polis işçilere sıklıkla sözlü tacizde bulundu. İşçilerle polis arasında kısa süreli bir tartışma yaşansa da yürüyüş tüm coşkusuyla devam etti. İtfaiye Daire Müdürlüğü önünde sona eren yürüyüşün ardından burada **TOLEYİS** ve **Deri-İş** temsilcileri birer konuşma

yaptılar. Konuşmaların ardından **Hasan Gülüm**, İBB İtfaiye Daire Müdürü Ali Karahan'ın, İBB Anadolu Yakası İtfaiye Müdürü Mehmet Eroğlu'na göndermiş olduğu mesajı okuyarak, Karahan'ın Hizmet-İş Sendikası için nasıl çalıştığını teşhir etti.

Açıklamanın ardından Saraçhane surlarına Ali Karahan'ın mesajının yazılı olduğu "**İşte suçun belgesi, bas-kılar bizi yıldırılmaz**" yazılı dev bir pankart asıldı. Oldukça görkemli geçen eylem, işçilerin Belediye-İş İstanbul Şubeler binasına doğru yürümesi ile devam etti. Eylemi İBB önünde sonlandırmak isteyen işçilere polis saldırısı gecikmedi. Gerçekleşen saldırıda birçok işçi polisler tarafından darp edildi. Coplarla ve biber gazlarıyla yapılan saldırıya rağmen dağılmayan işçiler, burada kısa süreli bir oturma eylemi yaptı. Oturma eyleminin ardından sendika önüne geçilerek eylem sona erdirildi.

(Belediye-İş DDSB)

Eylemin ardından Belediye İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve Belediye işçisi Hasan Çelebi'ye süreçte yaşananlarla ilgili düşüncelerini sorduk.

Hasan Gülüm

Hizmet-İş son süreçte çalışmalarını AKP eliyle hız kazandırdı. AKP'li yetkililer AKP'li işçilere "**bizim arkadaşlar geldi, onlara yardımcı olun, sendikaya üye olun**" şeklinde talimatlar veriyor. Bu süreç ise birçok işyerinde başarısız olmalarının ardından başladı. Burada hedef belli. Ana kolonları yıkarak sürece hakim olmaya çalışıyor. Ama buradan bir şey çıkmaz. Giden işçi sayısı her ne kadar olumsuz etkilese de dönüşleri de bir o kadar moral katıyor. Giden işçilerin hemen hemen % 80'i geri dönüyor. Bu hem psikolojik üstünlük sağlıyor hem de çalışmalarımızdaki gücü artırıyor. Buna karşı birçok işyerinde temsilcilerimize yönelik saldırılar gerçekleştirildi. Saldırıdan kasıt arkadaşlarımız sürgün edildi. Bu gibi saldırılarla diğer işçilerin gözü korkutulmaya çalışıldı. Ancak bunların hiçbiri bu çalışmaları durduramayacak. Bir hafta içinde iki defa polislerin saldırısına uğradık. Bu şekilde görkemli eylemlerimiz devam edecek.

Hasan Çelebi

Bizim Belediye-İş sendikasına üyeliğimiz devam ettiği için işyerlerinde bizlere devamlı baskı uyguluyorlar. Normalde 8 saat çalışmamız lazımken bizleri yeri geldiğinde tüm gün çalıştırıyorlar. Birçok arkadaşımız sürgün ediliyor. Bunlara karşı son dönemlerde işyerinde çalışmalara başladık. Çalışmalardan rahatsız olan patronlar bizlerin bayram ikramiyelerini vermedi. Hizmet İş'e üye olan işçilerin ise ikramiyelerini geciktirmeden verdi. Bunun yanında Belediye-İş üyeleri belediyenin en ağır işlerine veriliyor. İşyerinin müdürü Nihat Batur devamlı olarak hakaretlerle bizleri azarlıyor. Kendisini mahkemeye verdiğimiz halde tavrılarından vazgeçmedi.

Emekçinin gündemi

Emekçilere yönelik saldırı: Kentsel dönüşüm

Ülkemizde son yıllarda emekçilere dönük saldırıların arasında kentsel dönüşüm ön plana çıkmaktadır. Emekçilerin yaşam alanlarının gasp edilerek buralarda açığa çıkan rantın yağmalanmasına dayanan kentsel dönüşümün AKP'nin yeni döneminde daha da öncelikli bir gündem haline alacağı konuyla ilgili bir bakanlığın kurulmasıyla daha da anlaşılır hale gelmiştir.

Bu yalnızca ülkemize ait bir gündemde değil. Yarı-sömürgeler başta olmak üzere dünyanın birçok yerinde kentlerin dönüşümü ve emekçilerin yerleşim alanlarına saldırılar iç içe yürümektedir. Örneğin Hindistan'da bu konuda halkın ciddi bir mücadelesi mevcuttur.

Kentsel dönüşüm neo-liberal politikalarla iç içe alınması gereken bir gündemdir. 2. Dünya Savaşı'nın ardından 1980'lere kadar kapitalizmin hakim politik yaklaşımı olan Keynesyen dönemde üretim alanları şehir merkezleri, emekçilerin yaşam alanları ise şehir merkezine yakın yerlerken neo-liberalizmle beraber üretim alanları şehir dışına kaydırılmış ve şehir merkezleri finans, ticaret, turizm ve hizmet sektörüne ayrılmıştır. Üretim yerlerinin değişmesiyle beraber emekçilerin yaşam alanları da değişmeye başlamıştır. Bugün birçok şehrin merkezinde eskiden fabrika olan ancak şu an üniversite, müze, ticaret merkezi haline getirilen yerler vardır. Şehir merkezlerinin finans ve turizm merkezi olması bir yandan bu bölgelerin yoksullardan arındırılarak "elitleşmesini" diğer yandan da halen emekçilerin yaşadıkları mahallelerin rant alanı olarak sermayeyi iştahlandırmasına neden olmaktadır. Paradan para kazanan, asalak, ranta ve spekülasyona dayanan sermayenin şehir merkezlerinde toplanması veya turizm vb sebeplerle "cazip sayılan" yerlerin değişmesi gökdelenlerin altında atarabasıyla geçen yoksul insan veya villaların yanı başında gecekondu gibi sınıfsal uçurumu bariz halde gösteren görüntülerin oluşmasına da sebep olmaktadır. Kentsel dönüşümle beraber bu çelişki de emekçilerin kovulmasıyla örtülmeğe istenmektedir.

Kentsel dönüşüm belirli argümanlarla desteklenerek kamuoyu yanıltılmaya çalışılmaktadır. Örneğin bu, Hindistan gibi ülkelerde çevre kirliliği bahane gösterilerek "yeşil kent" vb argümanlarla hayata uygulanmakta ve fabrikalarla beraber "çirkin" görünümlü yoksulların yaşadığı mahallelere saldırılmaktadır veya ülkemizde olduğu gibi deprem tehdidiyle ele alınmaktadır ve depremde şehirlerin yıkılmasını esas sebebinin sistem olduğu gözlerden uzak tutulmaya çalışılmaktadır. Burada sorun deprem tehdidinin olduğunu reddetmek değil kentsel dönüşümün emekçileri merkeze alarak halkın sosyal, ekonomik, kültürel gerçeklikleri göz ardı edilerek ranta ve sermayenin çıkarlarına dayanarak ve emekçilerin sosyal, kültürel, ekonomik paylaşımında buldukları yaşam alanlarının zorla gasp edilmesidir.

Kentsel dönüşümün bu dönem halkın gündemine daha fazla girme sebeplerinden biri de küresel ekonomik krizin derinleşerek sürmesi ve ülkemizde etkisinin daha da artacağına açığa çıkmasıyla beraber sermayeye yeni bir yağma ve kâr alanı açma gayretidir. Özellikle bizim gibi yarı-feodal ülkelerde bağımlı-tedarikçi sanayinin gelişiminin önündeki engeller nedeniyle ranta dayalı emlak sektörü daha da öne çıkmaktadır. Ancak bu yönelimin de ekonomik krize çözüm olamayacağı açıktır çünkü ABD ve İngiltere örneklerinde olduğu gibi krizi tetikleyen sektörlerin başında emlak ve inşaat gelmektedir.

Ülkemizde AKP'nin özgünlüğü emlak sektörünün ve kentsel dönüşüm olgusunun onu destekleyen burjuvazinin iştahını kabartması ve TOKİ'nin bir silah olarak başbakanlıkça kullanılmasıdır. AKP'nin en "yoğun" çalışan kurumlarından olan TOKİ emekçilere tehdit ve kendi belirlediği sermaye kesimlerine rant dağıtım merkezi olarak işlemeye devam etmektedir. Bununla aynı zamanda şehri farklı açılardan da dizayn etmek mümkün olabilmektedir. Örneğin İstanbul Ataşehir'de inşa edilen büyük cami ve çevresinde satılan "cami manzaralı, ucuz kredili evler" gibi.

Kentsel dönüşümün neo-liberal saldırganlığın bir ürünü olduğu, üretim alanlarının şehir dışına taşınması ve sanayinin artan nüfusu ve yoğun göçü istihdam edecek kadar gelişmediği, işsizliğin arttığı, göçlerle beraber mahallelerin kültürel ve sosyal özelliklerinin değişmeye başladığı ve emekçilerin yaşamlarından hoşnutsuzluğunun arttığı bu dönemde mevcut sorunları kullanan faşist-gerici örgütlenmelerin etkisiyle ("mahallemiz eskiden böyle değildi, huzurluydu" vb) bilhassa Kürt ulusundan emekçilere yönelik ırkçı, dışlayıcı, saldırgan yaklaşımların gelişmesinde sistemin kent üzerinde oynadığı oyunların etkisini de görmek gerekir. Bu konuda son yıllarda İzmir ve Trabzon üzerine yapılan çeşitli araştırmalarda önemli veriler sunulmaktadır.

Kentsel dönüşüm emekçilerin başlıca sorunları arasındadır ve bu konuda sistemin planlarını deşifre ederek karşı koyuşun örgütlenmesi önemli gündemlerimiz arasındadır.

Kıdem tazminatının kaldırılmak istenmesine karşı öfke büyüyor!

İstanbul: Ekonomik krizin yarattığı korku, sınıfa yönelik saldırılar, yeni sömürü politikaları kısaca devletin yeni tasarrufları anlamına geliyor. Krizden kurtuluş adına özellikle kamu alanlarından yapılan kesintiler tüm dünyada büyük muhalefetleri de beraberinde getirdi. Krizin Türkiye ayağında ise halk sindirilerek bu saldırılar yaşama geçirilmek isteniyor. Sendikal hareketlerin tasfiyesi ve devlete entegre edilmesi için hayata geçirilmek istenen % 10 barajı, taşeronlaştırma saldırıları ile pekiştirilmek isteniyor.

Son olarak kıdem tazminatlarının devlet fonuna aktarılması söz konusu. Bu saldırıya karşı sendikalar şimdiden eylemlere ve açıklamalara başladılar. DİSK yaptığı açıklamada kıdem tazminatları kaldırdığı takdirde "genel greve gideceklerini"; Türk-İş içinde örgütlenen "Güç Birliği Platformu" ise aralıksız bir mücadele hattının örgütleneceğini; meslek odaları ise kıdem tazminatları ile ilgili gerçekleşecek muhalefete sonuna kadar dâhil olacaklarını belirtiyor.

Kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesine yönelik saldırılara karşı gerçekleştirilen DİSK Genel-İş tarafından çeşitli eylemler örgütlendi.

İstanbul: DİSK üyesi işçiler Çalışma ve Bölge Müdürlüğü'ne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşün ardından açıklama yapan Genel-İş Avrupa Yakası Bölge Başkanı **Mehmet Karagöz**, AKP ve yandaş medyanın hükümet programında işçilere yönelik yapılması planlanan düzenlemeleri, işçiler adına olumlu gösteren açıklamalarının işçileri kandırmaya yönelik olduğuna dikkat çekti.

Açıklamanın ardından işçiler 10 dakika oturma eylemi yaparak eylemi sonlandırdılar.

İzmir: Kemeraltı girişinde toplanan emekçiler, Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne yürüdü. Eyleme 22 Ağustos günü greve çıkan Sosyal-İş Sendikası üyesi İZFAŞ işçileri de katıldı. Basın açıklamasını Genel-İş Sendikası Şube Başkanı **Naci Çetin** okudu.

Ankara: Kızılay Sakarya Meydanı'nda kıdem tazminatının kaldırılmasına ilişkin bir araya gelen kitle adına basın açıklaması yapan Genel-İş Sendikası Genel Başkanı **Erol Ekinci** okudu. Kıdem tazminatının bir yük olmadığını, işçinin elinde kalan sayılı iş güvencelerinden birisi olduğunu söyledi.

Mersin: Genel-İş üyesi işçiler, İstasyon Meydanı'nda toplanarak Taş Bina'ya kadar yürüdü. İşçiler adına açıklama yapan DİSK Genel-İş Sendikası Mersin Şube Başkanı **Kemal Göksoy**, hükümetin, 1936'de beri uygulanan kıdem tazminatı hakkına son vererek köklü bir darbe yapmak istediğini söyledi.

Amed: Genel-İş Amed Şubesi de Büyükşehir Belediyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. SES ve Tabipler Odası'nın destek verdiği

eylemde açıklamayı okuyan Genel-İş Sendikası Amed Şube Başkanı **Mehmet Salih Doğrul** son günlerde yaşanan çatışmalı sürecin yoğunlaşmasına dikkat çekti.

Van: Genel-İş Sendikası üyeleri, Yıldız İş Merkezi önünde bir araya gelerek, Sanat Sokağı'na kadar yürüyüş düzenledi.

Batman: DİSK Genel-İş Batman Şubesi de belediye önünde basın açıklaması yaptı. Eyleme, SES, Tüm Bel-Sen, Esnaf ve Sanatkarlar Odası da destek verdi. Genel İş Batman Şube Başkanı Murat Akın, kıdem tazminatının işçi sınıfı için önemli bir kazanım olduğunu belirtti.

Antep: Yeşilsu Parkı'nda toplanan Genel-İş üyeleri, Bölge Çalışma Müdürlüğü önüne kadar yürüdü. Burada açıklama yapan Genel-İş Sendikası Bölge Başkanı Nihat Bencan, kıdem tazminatı ile ilgili yapılacak olan düzenlemelerin işçiler için olumsuz sonuçlar doğuracağını söyledi.

Sinop: Genel-İş Sendikası üyeleri, Uğur Mumcu Meydanı'na yürüdü. Açıklamayı okuyan DİSK Genel-İş Sendikası Sinop Şube Başkanı Bülent Eroğlu, kıdem tazminatının işverenler için bir yük olmadığını söyledi.

İZFAŞ'ta işçiler kazandı

H. Merkezi: Sosyal-İş Sendikası'nın İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İzmir Fuarçılık A.Ş.'de (İZFAŞ) yürüttüğü toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 22 Ağustos'ta iş yerinde grev başlamış, İzmir 1. İş Mahkemesi ise grevi durdurmuştu. Grevin bitmesinin ardından işçilerin mücadelesi aralıksız devam etti. Direnişin 12. gününde işyeri yönetimi 26 Ağustos günü sendikayla masaya oturma kararı alarak 1. Dönem Toplu İş Sözleşmesi imzalandı. Anlaşma üzerine Sosyal-İş Sendikası Başkanı **Metin Ebetürk** yazılı bir açıklama yaptı. İZFAŞ işçilerinin artık sendikal olduğunu ve iş güvencesi ile haklarının korunduğunu belirtti ve sürecin daha yakından takip edilerek irdeleneceğini ekledi.

Migros'ta toplu sözleşme

H. Merkezi: Tez Koop-İş Sendikası ile Migros arasında imzalanan toplu sözleşme işçilerde çok etkisi yarattı. Süresi 2 yıldan 3 yıla çıkan toplu sözleşmeye göre işçilere, yüzde 4.26 ile yüzde 5 arasında ücret zammı yapıldı. Tez Koop-İş'in işyeri temsilcileri ile belirlediği taslakta zam talebi yüzde 12, ayrıca kıdeme her yıl için 5 lira zam istenmişti. İmzalanan sözleşmede tartışma yaratan en büyük konu ise Migros'un teklif ettiği ve sendikanın da kabul ettiği kademeli geçiş maddesi. Bu maddeye göre yeni işe giren işçi 3 yıl sendikal hakların yüzde 75'ini, 3 yıldan sonraki 3 yılda yüzde 85'ini, 6 yıldan sonraki 3 yılda yüzde 95'ini, 9 yılın ardından da bütün hakların yüzde 100'ünü alabilecek. Tansaş'tan Migros'a geçenler için de bu kademeli geçiş geçerli olacak. Ayrıca fazla mesaiye kaldıkları zaman saat ücreti 2.5 lira alan işçiler, artık saat ücreti 1.5 lira alacak, kalan kısım ise izin olarak kullanılacak.

10 soruda "10 sendika hareketi"-1

1- Bu hareketin ismi 10 sendika hareketi midir?

Bu harekete imza atan Türk-İş'e bağlı 10 sendika genel merkezi olduğu için kamuoyunda bu şekilde bilirse de bileşenin kendini isimlendirmesi "Sendikal Güçbirliği Platformu" dur. Bu platform, çıkışında kamuoyuna açıkladığı deklarasyonda genel sendikal hareketi tartışmaya açtıklarını; platforma farklı konfederasyonlardan sendikaların, akademisyenlerin ve çeşitli kitle örgütlerinin katılımını, katkısını ve desteğini de beklediklerini belirterek "10 sendika hareketi" olarak anılmak istememektedir.

2- Bu hareket nasıl ortaya çıktı?

Kamuoyunda daha çok Tek Gıda-İş, Belediye-İş gibi tartışılan bürokratik sendikalar öne çıkarılsa ve hareketin esas kaygısının Türk-İş Yönetimi ve koltuk kaygısı olduğu düşünülse de bu hareket, söz konusu sendikaların çağrısıyla ortaya çıkmamıştır. Tam tersine mücadeleci oldukları açık olan Deri-İş, Hava-İş, TÜMTİS gibi sendika merkezleriyle, çeşitli şubelerin yoğun çabalarıyla harekete geçen ve bu harekete evrilen bir pratik hat izlenmiştir. Özcesi çağrıya icabet eden sendikalar bahsi geçen bürokratik sendikalardır ve bunun sebebi üzerinde durulmalıdır.

Hareketin oluşum fikri; Deri-İş'in DESA kampanyasına ve Belediye-İş İstanbul şubelerine yönelik hükümetin-İBB'nin saldırısı üzerine tüm direnişlerle dayanışmaya olan ihtiyaç temelinde ortaya çıkmıştır. Bahsi geçen sendikaların başkanları ve Birleşik Metal-İş Sendikası ortak hareket etmiş ve Deri-İş, Belediye-İş, Petrol-İş ve Birleşik Metal-İş'in direniş ve mücadelelerini ziyaret etmiş, eylemler, yürüyüşler gerçekleştirilmiştir. Bu eylemlerin başarılı ve coşkulu geçmesi dayanışmanın önemi, direnişler ve işçilerin örgütlenmesi söz konusu olduğunda konfederasyon, sektör ayrımı yapmanın anlamsızlığı üzerine hemfikirliğin oluşmasına sebep olmuş ve sendikal hareket üzerine görüş alışverişi yapma temelinde başlayan süreç genel başkanlar, sendika uzmanları ve çeşitli kademelerde alt toplantılarla sürmüş ve Türk-İş Kongresini de hedefleyen ama daha genel bir perspektife sahip bir iddiayla kamuoyu önüne çıkmayı sağlamıştır.

3- Tek Gıda-İş, Belediye-İş gibi bürokratik sendikaların ne işi var?

Bu sendikaların yönetimlerinin bürokratik, gerici sendikalar olduğu ve işçi sınıfının mücadelesini ileri taşıma gibi bir dertlerinin olmadığı

açıktır. Ancak bir diğer açık olan konu da bu sendikaların tabanında ve belirli şubelerinde devrimci demokrat işçi ve sendikacıların var olduğu ve mücadele ettiği. Bu sendikalar yekpare bir bütün değildir, sendikaların genel başkanları da her şeye muktedir insanlar değildirler, çeşitli nesnel sebepler onları harekete geçmeye, uzlaşmaya veya işbirlikçiliğe yönlendirmektedir.

Bu sendikaları ve kamuoyunda mücadeleciler olarak bilinmeyen diğer bazı sendikaların direnişler gerçekleştiren, alanlara çıkma yanlısı olan sendikaların yanına gelmesinin iki temel sebebi vardır. Esas sebep işçi sınıfının tabandan gelen öfkesi, örgütlenme isteği ve mevcut çalışma şartlarından duyduğu rahatsızlıktır. Bu es geçilebilecek, önem verilmeyecek bir konu değildir ve özel sektörde örgütlenenler işten atılmaları, kamu sektöründekilerse yandaş sendikaların baskısı altındadır, harekete geçmek zorunda kalmaktadır. Bu sendikalarındaki ilerici, emekten yana işçi ve sendikacılar için de hareket alanı genişlemektedir.

İkinci temel sebep ise yeniden dizayn edilmek istenen sendikal yapıda AKP'nin tasfiye politikalarına maruz kalmalarıdır. AKP ve mevcut Türk-İş yönetimiyle aralarındaki çelişkiler, onları kamuoyu desteğini kazanmaya zorlamaktadır.

Söz konusu sendikaların Türk-İş Kongresini almak, koltuk elde etmek isteği elbette açıktır; ancak bu birlikliği ve oluşan platformu buna indirgemek öznal bir bakış açıdır. Çünkü sendika yönetimini alabilmek için en son başvurulacak yerler, hem üye-delege sayısı oldukça az olan hem de sistem karşıtı olarak baskı gören ve "uzak durulması gereken" Deri-İş, TÜMTİS gibi sendikalardır. Bu sendika başkanlarının daha önceki dönemlerde böylesi bir harekete katılmadığı ve ilerici sendikalarla arasına mesafe koydukları, koltuk için farklı pazarlıklara girdikleri malumdur.

Dolayısıyla hareketi incelerken, sorgularken ve eleştirirken bu birkaç sendika patronunu baz almak, hareketin dinamiklerini, çıkış sürecini ve iddiasını doğru anlamamaya neden olacaktır.

4- Hareket içinde farklı eğilimler var mı?

Bu hareketin yekpare bir bütün olmadığı çok açıktır, bu nedenle ki şu ana kadar kamuoyuna yönelik toplantılarda oldukça genel ve yüzeysel ifadeler kullanılmaktadır. Bunun esas sebebi hedef ve vizyondaki farklılıklardır.

Belediye-İş, Tek Gıda-İş, Petrol-İş gibi sendikalar, hareketi belirli bir kontrol altında tutmaya çalışan, Türk-İş

kongresiyle yetinmeyi planlayan, hareketi dizginleyen ve tabanı harekete geçirmeyi erteleleyen bir hat izlemektedir. Örneğin Belediye-İş Başkanı toplantılara katılmamakta, düzenlenen toplantılara şubelerinin katılması için de türlü numaralar yapmakta, örneğin hareketin kamuoyuna yönelik toplantılarının oldukları saatlere kendileri iç toplantı koyabilmektedir. Hizmet İş'in saldırısı buna bahane edilmektedir. Petrol-İş, Tek Gıda-İş ise kendi iç genel kurul süreçlerini bahane ederek süreci uzatmaya çalışmaktadır. Bunlar kabul edilemez bahanelerdir çünkü birincisi tüm bu sendikalar zaten yoğun bir gündeme sahiptir, Deri-İş, Hava-İş, TÜMTİS gibi sendikaların direnişleri ve birçok alanda binlerce işçiyi kapsayan ciddi ve sert örgütlenme süreçleri vardır. İkincisi birkaç sendikanın belirli dönemlerde yoğunlukları anlaşılır olsa da hareketin halihazırda kendini açığa çıkaran 10 bileşeni vardır, diğerlerinin önünü kapamanın anlamı yoktur.

Hareket içindeki bir diğer eğilim ise meseleye daha geniş bir perspektifle yaklaşan, kaderini Türk İş Kongresiyle sınırlamayan, hükümetin saldırılarına karşı duran, tehditlerine pabuç bırakmayan ve örgütsüz yerleri örgütlemeye çalışan bir yaklaşıma sahiptir. Bu çizgi, hareketi oluşturmakta, eylemleri örgütlemeye ve yönlendirmede, deklarasyonu hazırlayıp gündemleştirmede ilk dönemde başarılı olmuştur ancak son 2 aydır arka plana düşmüştür. Bu çizgi, kitleyi harekete geçirme yanlısıdır ve hareketin zaafının veya sistemin saldırılarının ancak kitleler seferber edilerek aşılabileceğinin bilincindedir. Meseleyi tabana indirmek için özel çaba sarf etmektedir.

5- Bu hareket tabandan kopuk, başkanlar hareketi midir?

Hareketin ortaya çıkışında tabanın baskısı ve mücadele isteği esas yönü oluşturmuştur. Elbette tabandan kopuk sendikaların bir bildirge ile tabanını seferber etmeyeceği açıktır ancak yukarıda bahsini ettiğimiz ikinci çizgideki sendikalar ve şubeler nezdinde bir heyecan ve hareketlilik vardır. Başkanların imzası bürokratik yapılar altında faaliyet yürüten ilerici, demokrat işçilere ve sendikacılara daha fazla hareket alanı yaratmaya yararlı olmuştur ancak tabana yayılması geciktikçe büyük, bürokratik sendikalar ve onların uzmanlarının denetiminde pasifize edilme ve tabandan uzaklaşma tehlikesi de vardır.

(Devam edecek)

Çukurova Üniversitesi'nde işçilere coplu saldırı

Mersin: Çukurova Üniversitesi Balcalı Tıp Fakültesi'nde yıllardır verdikleri mücadele sonucu Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na hastanenin işçileri olduklarını kabul ettiren sağlık emekçileri şimdi de **ihale hukuksuzluğuyla** karşı karşıya. İhaleyi yaptırmak istemeyen 200 kadar işçi hastane önünde basın açıklaması düzenlerken polis vahşice saldırısına maruz kaldı. Polisin saldırısı sonucu 5 işçi yaralandı 25 işçi de gözaltına alındı.

Konu ile ilgili daha sonra ortak bir basın açıklaması yapan DİSK, SES, Dev Sağlık-İş saldırıyı protesto etti. Ortak basın açıklamasını okuyan SES Adana Şube Başkanı **Muzaffer Yüksel**, haklarını korumaya çalışan işçilerin sadece haklarını istediğini vurgulayarak başkanlık kararına uymayanların hukuksuz ihaleler yaptığını belirtti. Yapılan saldırının tüm işçilere yönelik olduğunu söyleyen Yüksel, saldırıyı kınadıklarının ve mücadelelerinin süreceğinin altını çizdi.

Koşuyolu'nda eylem

İstanbul: Koşuyolu'nda işçiler angarya çalıştırılmaya karşı direnişe geçti! Kartal-Koşuyolu Devlet Hastanesi'nde çalışan sağlık emekçileri, hastane yönetiminin keyfi uygulamalarına tepki gösterdi. Dev Sağlık-İş sendikasının örgütlü olduğu hastanede yönetim, işçileri bilgilendirmeksizin **mobil ekip** adı altında farklı işlerde çalıştırılmak üzere her birimden bir işçiyi görevinden aldı. Bu duruma tepki gösteren işçiler, sendikanın öncülüğünde 25 Ağustos günü öğle arasında bir eylem gerçekleştirdi. Yönetimin keyfi tutumunu protesto eden işçiler, görüşme taleplerinin kabul edilmediğini söyledi. Dev Sağlık-İş sendikasının bir süre önce örgütlendiği hastanede, sendikal faaliyet nedeniyle birçok işçi işten çıkarılmış, yaşanan direniş karşısında hastane yönetimi işçileri işe geri almak zorunda kalmıştı.

Hüseyin Ağa'dan hükümranlılığı devralan Mustafa Şahin köylüye zulmediyor!

Erzincan: Daha önce Partizan özel sayısında Erzincan'a bağlı Tercan ilçesi ve köylerinde köylülere dönük zorbalıkları ve zalimlikleriyle tanınan Hüseyin ağa ve kardeşi Alişan ağanın Partizanlardan kaçışı bir röportaj ile anlatılmıştı. Bugün de ağalığı ile birlikte köylülere dönük yaptığı zalimlikleri ve zorbalıklarını Hüseyin ağadan devralan Mustafa Şahin devletle iş birliği yaparak köylülerin topraklarına el koymaya çalışarak sürdürüyor. Bunun için türlü alçaklığa başvuran Mustafa Şahin'e karşı mücadele eden köylülerden Metin Sezer ile mücadelelerine ve Mustafa Şahin'in yaptıklarına dair bir röportaj gerçekleştirdik.

-Hüseyin ağanın size ve köyünüze yaptıklarından bahsedermisiniz?

- Hüseyin ağa, ilk olarak 1984 yılında Ağa Şimşek ve Mehmet Yücel'in diğer köylüler ile birlikte ağaya icar vermeyi kabul etmemesi üzerine Kırdım köyü ve mezralarına saldırmış ve birçok köylünün ürününü yakmıştır. Başta babam ve amcalarım olmak üzere birçok kişiye, Partizanları sahiplenen halkı ve kendisine icar vermeyen köylüleri öldürmesi için silahlı adamı olmasını teklif etmiş ve ailem tarafından ret edilince de 1987 yılında başka bölgelerden edinmiş olduğu silahlı adamları ile babamı öldürtmeye çalışmıştır. Hüseyin ağanın tutmuş olduğu silahlı adamlar köyümüze (Yastık köyüne) gelip elektrik ve telefon tellerini kestikten sonra köylüleri katletme girişiminde bulunmuş ve buna karşı köylüler kendini savunmuş ve Hüseyin ağa ve silahlı adamları geri püs-

kürtülmüştür. Yapılan bu alçakça saldırı yıllar sonra silahlı adamlar tarafından itiraf edilmiştir. Hüseyin ağa ve aşireti, 1994 yılına kadar sessiz kalmış ancak daha sonralarında köylüler üzerinde binbir alicengiz oyunu ile topraklarına sahip olmak istemiştir. Hüseyin ağa ve yeğeni Mustafa Şahin, 1994 yılında Tercan'a bağlı Edebük köyünde bazı kişilerle PKK arasında çıkan çatışmada 9 kişinin ölümünden Yastık köyünün sorumlu olduğu şeklinde ifade vermiştir. Bunun üzerine olayla bağlantısı olmayan Yastık köyünden sekiz kişi Yollarüstü Karakolu tarafından gözaltına alınarak 10 gün boyunca işkenceye tabi tutulmuş ve daha sonra da tutuklanmışlardır.

- Mustafa Şahin kimdir?

- Mustafa Şahin, Hüseyin ağanın abisi olan Alişan ağanın oğlu, yani babasından ve amcasından devralmış olduğu ağalığını sürdürmek için 1994'ten beri köylülere zulmeden ve köylülerin topraklarını devlet ile işbirliği içerisinde kendi üzerine tapulamak isteyen bir köylü düşmanıdır.

- Mustafa Şahin'in ağalığını sürdürmek için sizlere ve tüm çevre köylülere yapmış olduğu zorbalıklar nelerdir?

- Mustafa Şahin amcası Hüseyin ağa ile 1987 yılında köye saldırı düzenleyen silahlı adamlara öncülük yapmış ve 1994 yılında PKK ve Edebük köyünde yaşanan çatışmada 9 kişinin ölümünden Yastık köyünün sorumlu olduğu şeklinde ifade vererek köyden olay ile bağlantısız 8 kişinin gözaltına alınıp ağır işkenceler görmesine ve tutuklan-

masına neden olmuştur. Bugün de ağalığını güçlendirmeye çalışan Mustafa Şahin, devlet ile işbirliği içerisinde kadaastro ile Kemerçam'a bağlı Aloş mezrası, Kavaklık köyü, Yastık köyü, Hesenevler köyü, Bıyıkveren köyü, Göbekveren köyü vb. birçok köye yapılan kadaastro tespitlerinde sahte belgeler kullanarak köylülerin yüz elli yıllık yerleşim yerlerini ellerinden alarak tekrardan köyleri boşaltmaya çalışmaktadır.

- Mustafa Şahin'in bu zorbalıklarına karşı siz ne yaptınız?

- Kadastronun yapmış olduğu yanlış tespiti karşı ilk olarak Ankara Kadaastro Genel Merkezine, yapılan tespit hukuka aykırı olduğu gerekçesi ile suç duyurusunda bulunmuştuk. Genel merkezin müfettiş raporu ve sonradan yapılan tespit hukuka aykırı olduğu ispatlanmasına rağmen Erzincan ve Erzurum'daki kurumların jandarmanın etkisi ile yapılan tespiti

meşru kılmak için zorunlu olarak köyümüze askı ilanları asılmıştır. Yapılan kadaastro tespitlerinde köy heyetinin ve bilirkişinin olmamasına, yapılan tespit mührsüz ve imzasız olmasına rağmen zorunlu olarak bu askı ilanları köyümüze kabul ettirmeye çalışmışlardır. Ancak köy muhtarı tüm baskılara rağmen bu tutanakları imzalamamıştır. Bu gerekçe ile köy muhtarı mahkemelik olmuştur. Köyün Mustafa Şahin ile davalık olmasından sonra davayı alan avukatlar Mustafa Şahin'in etkisi ile davayı yarıda bırakmışlardır. Son iki buçuk yıldır davalarımız avukatsız ilerlemektedir. Köyün Mustafa Şahin ile davalık olmasından sonra Mustafa Şahin'in ilgili kurumlara "köy benimdir, ben köyümü boşaltmak istiyorum, köye hizmet gitmesini istemiyorum" demesi üzerine köye yol, su, elektrik, tarımsal desteklemeler vb. hizmetlerin gitmemesi ile köylü şu anda ciddi anlamda mağdur bırakılmıştır.

Yaşamın zorluğunda, gecenin karanlığında ayaktaydım. Soluksuz terlidir benim, hamalım ben... Ekmek kavgasıdır adım. Apayrı bir yaşam sürdürüyorum, kısıtlıdır sosyal hayatım. 13-14 saat çalışıyorum. Belki canlı canlı aldığım paranın cazibesine kapılıyorum, ama ömür ellerimin arasından zamansız yitip gidince sigorta diyorum, sendika vb. diyorum. Alınteri sömürsüyle işçiyi, köylüyü düşünüyorum. Ya onlar üretmeseydi! Koskoca şehirler sebze, meyve vb. ihtiyaçlarını karşılayamazlardı ne olurdu? Gelir dağılımındaki uçurumu düşünüyorum, kan emen asalaklardır kinim. Ben insanım; eşit, özgür,

sınıfsız, sömürsüz bir dünya istiyorum.

Meyve sebze hali, çalışanlar için apayrı bir dünyaya karşılık gelir. Bazen çekilen zorluklar, bazen burjuva yaşam özlemi vurur insanı. Bazen mücadeleden uzak olmaktan kaynaklı savrulur gider insan. Kaybolur o köhnemiş düzenin çarkları içinde... Her şeye rağmen tarihimizi düşünüyorum: Mazlum'u, İbrahim'i, Deniz'i, Mahir'i düşünüyorum.

Ve özgür, sınıfsız, sömürsüz bir dünya yaratana kadar mücadeleye devam diyorum.

Kadıköy Meyve Sebze Hali'nden bir Özgür Gelecek okuru

Direne direne kazanacağız

Kartal: 160 günü aşkın bir süredir işçiler Tuzla Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Kampana Deri Fabrikası önünde, işlerine geri dönebilmek ve sendikal haklarını kazanabilmek için direniyor. 160 gündür hiçbir şekilde işçilerle ve sendikayla görüşmeyen kampana patronu bayramdan sonra işçilerle görüşmeyi kabul etti.

Kampana'nın ana fabrikası İzmir'de bulunuyor, Tuzla'da bulunan fabrika ise taşeron olarak çalışıyor. Tuzla'da başlatılan direniş İzmir'e sıçradı, yaklaşık 2 haftadır

Kampana'nın ana fabrikası olan Savranoğlu işçileri de direnişte. Savranoğlu fabrikası önünde 3 işçi direniyor ama çadırda yaklaşık 15 işçi var. İçeride çalışan işçiler arkadaşlarına destek olmak için dönüşümlü rapor alarak tüm gün çadırda oturuyor ve direniş dayanişmayla büyütüyorlar. Kampana patronu bütün açılan davalara itirazda bulursa da işçilerin direniş karşısında yenilecek. Kampana işçileri ve Savranoğlu işçileri direnişe, kazanana kadar devam edeceklerini söylüyorlar. Duruşlarındaki kararlılığı "Direne direne kazanacağız" sloganıyla haykırıyorlar.

Devletin "yeni" stratejisi daha fazla kan, daha fazla ölüm demek

Erdoğan 14 Ağustos'ta, öfkeden neredeyse çıldırması bir halde ve adeta çığlık atar gibi konuşuyordu: "Şu mübarek Ramazan ayında, maalesef yavrularımız şehit ediliyor ve yavrularımızı şehit eden bu bölücü terör örgütüne karşı, bizler şu anda bu mübarek ay vesilesiyle sabırla devam ediyoruz. Daha dün 3 tane yavrumuzu şehit ettiler. Artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Ne derlerse desinler, neyi söylerlerse söylesinler, bunun faturası ağır olacaktır. Bunların, biliyorsunuz, dinle de alakası yok. Ramazan'a hürmeten, biz şu anda sabrediyoruz ama Ramazan'ın bitiminden sonra bilirsiniz ki, bu ülkede barışın miladı, bu barışa ayıyla beraber, bu dayanışma ayıyla birlikte çok daha farklı olacak."

Erdoğan, bu sözleriyle Ramazan ayı sonrası için "faturanın ağır olacağını", "mübarek ay vesilesiyle" "sabrettiklerini" söylese de, bu "sabır" onu üç gün idare edebildi ve 17 Ağustos günü hırçınlığının son raddesinde "Sabrımızın, sözün bittiği yerdedir. Ramazan ile ilgili sabrımız bitmiştir. Bundan sonrası konuşulmaz, uygulanır. Artık her şeyi olunca göreceğiz. Terörle arasına mesafe koymayanlar da bedelini ödeyecek. Teröristlere buraları asla teslim etmeyeceğiz" sözlerini sarf etti.

Erdoğan'ın iddiasına göre yeni bir dönem başlıyordu ve bunun adı da hemen konuldu: "**Yeni Terörle Mücadele Stratejisi**". Önce MGK toplantısı, ardından "Terörle Mücadele Yüksek Kurulu" toplantısı derken "yeni" stratejinin ayrıntıları da belli oranda paylaşıldı.

Ama yine de Erdoğan'ın sözlerine en çabuk uyum sağlayan başka bir kesim mevcuttu. Daha bu sözler ağzından çıkar çıkmaz medya bu "yeni" stratejiyle yatıp kalkmaya başlamıştı bile... Her akşam konuk oldukları programlarla, artık hanemizden saydığımız "her şeyi bilen", "her konuda uzman" kişiler bahsi geçen stratejiyi tartışmaya, yetmedi hedefler belirlemeye, taktikler geliştirmeye, hani neredeyse talimatlar vermeye kadar götürdüler işi. Yani "sahibinin sesi" tanımlamasının sınırlarını (son yıl-

larda yapmakta ustalaştıkları gibi) bir hayli genişlettiler.

"Eskisi"nden ne gördülerse...

Bu yeni yaftalı strateji okumalarının "en akla yatkın" **görüneni** herhalde, AKP hükümeti sözcülüğünde devletin, savaş ilan etmiş olmasıydı. İyi ama AKP hükümeti ne zaman barış yapmıştı ki, birden savaş ilan etmiş olundu?

PKK'nin "tek taraflı ateşkes" süreçlerinin etkisiyle geçmiş yıllara göre daha az ölüm haberleri gelmesini, "barış" olarak değerlendirmek tabii ki mümkün değil. 9 yıllık AKP hükümetleri döneminde hiçbir vakit askeri operasyonlardan vazgeçilmiş değildi.

"**Askeri operasyonlar durdurulsun**" talebine karşı Erdoğan'ın "Ne demek? Asker silah bırakır mı? Polis silah bırakır mı? Onun tamamlayıcı unsurudur silah. Neye karşı? ... Eğer bir yerde terör varsa, terörist varsa, asayışı bozanlar varsa onlara operasyon yapar, zaten bu görevidir. Milletinin huzuru için, mutluluğu için refahı için bunu yapmak zorundadır" sözlerini unutmak gerekir, AKP'nin şimdi savaş ilan ettiğini söylemek için. Ya da "açılım" diye başlayan sürecin ulusal harekete yönelik imha ve tasfiye hedefiyle yürütüldüğünü görmemek...

Devlet yeni bir savaş ilan etmemiştir, on yıllardır yürüttüğü imha savaşının devamından başka bir şey değildir ilan ettikleri. Nitekim bu konu ile ilgili toplanan MGK'nın bildirisindeki "Bugüne kadar başta güvenlik olmak üzere sosyal, ekonomik, kültürel, psikolojik ve diplomatik boyutlarıyla yürütülen terörle mücadele anlayışının bundan sonra da her alanı kapsayacak çok yönlü çalışmalarla devam ettirilmesinin önemi bir kez daha teyit edilmiştir" matbu cümlesini daha önce kaç defa duyduğunu sayan ya da hatırlayan var mıdır? Peki, daha kaç defa "bir kez daha teyit edileceğini" tahmin etmek isteyen var mı? Ya da "Daha etkin ve kararlı şekilde sürdürülecek olan terörle mücadelenin demokrasi-den ve hukuk devleti anlayışından asla taviz vermeden devam ettirile-

ceği"ne dair kimsenin "kuşkusu" kaldı mı? Oysa herkesin bildiği gibi bugüne kadar en çok paspasa çevrilen kavramlardır "**demokrasi**" ve "**hukuk**"? Ve özellikle de T. Kürdistan'ında bu iki kavramın yarattığı etki, hatırlattığı kareler katliam, tutuklama, baskı, işkencedir.

Peki nedir "yeni" diye sunulan?

"Dokuz yıldır kademeli olarak devre dışı bırakılan özel harekât'ın yeniden devreye sokulması", "terörle mücadelede profesyonelleşmiş asker ve polis güçlerinin 'sınırlı birlikleri' olarak sızmalara karşı konumlandırılması", "teröristle mücadeleyle eş zamanlı olarak bölgede sosyal ve ekonomik politikaların da yürütülmesi", "dağa giden yolun kapanmasının sağlanması" vb. vb. Tabii ayrıntılar da var; örneğin A. Öcalan'ın ya da BDP'li vekillerin köylerinin yollarının yapılması gibi, 5 bin kişiye kaynaşma yemeği, Bursaspor-Urfaspor dostluk maçı!!!

Ama en önemlilerinden biri de uzun yıllar (özellikle 90'lı yılların ilk yarısında) halka kan kusturan OHAL ve OHAL valiliğinin yeniden gündemleştirilmesidir. Üstelik bu kez sadece T. Kürdistan illerinde değil 81 ilin tamamında.

1980 cuntası ile ilan edilen sıkıyönetimle birlikte hesaplandığında **yasal anlamda** 22 yılını (46 kez uzatılan) OHAL altında geçiren T. Kürdistan'ında yaşayan halkın hafızasından silinmeyecek bir dönemdir bu. 2002'de OHAL uygulaması yasal anlamda ortadan kalkmış olsa da herkes biliyor ki, konjonktürel ve ihtiyaçlar doğrultusunda yaşanan farklılıklar dışında yol-yöntem değişmedi.

OHAL uygulamalarının merkezinde ise milletvekillerinden dahi daha dokunulmaz olan ve adına da yakışır şekilde olağanüstü yetkilerle donatılmış olan (6 kez değiştirilen) OHAL valileri yer alıyordu. Jandarmanın Asayiş Komutanı'na yetki vermekten, istediği personeli görevden alıp sürgün etmeye, yerleşim birimlerini boşaltmaktan, birleştirebilmekten ve hatta kamulaştırabilmekten istediği vali

veya asayiş komutanına yetkilerine devretmeye kadar tam bir hükümlanlık hakkı tanınmıştı.

Sezgin Tanrıku ve Av. Serdar Yavuz'un hazırladığı rapora göre, OHAL sürecinde 55 bin 371 kişi (kayıtlı olarak) gözaltına alındı, 42 bin 795'i yarılandı, 4 bin 799'u hüküm giydi. DGM'de 1.131 çocuk yargılandı ve 2011 hüküm giydi. OHAL'in sadece ilk on yılında 3 bin 428 yerleşim birimi boşaltıldı ve 378 bin 335 kişi zorla göç ettirildi.

On yıllardır "geçici" sıfatıyla süren koruculuğun bugünkü ismi ise "**gönüllüler birliği**" olarak ortaya konuluyor. Korucuların nasıl suç ve katliamlara imza attığının dökümünü yapmaya gerek yoktur herhalde. Bölge halkının birbirine kırdırılması ve bu işin kendilerine göre ucuz yollarla kapatılması hesabı yapanların elinde patlayan bir bombadır koruculuk ya da "gönüllü birlikler".

Sonuç ne oldu?

Peki sonuç ne oldu? Sonuçta 1980 darbesi sonrası devam eden sıkıyönetim sürecinde PKK ilk silahlı eylemini yaptı. Sonraki OHAL sürecinde de giderek güçlendi, silahlı mücadeleyi yükseltti, Kürt ulusunun önemli bir bölümünün de desteğini kazandı.

Yani, birincisi OHAL yıllarına baktığımızda "yeni" diye sunulan hiçbir yöntemin eskisinden fazlası yok eksiği var. Zaten bugüne kadar gerillaya karşı sürdürülen mücadelede uygulanmadık bir strateji kalmış olsaydı bunu daha önce mutlaka uygulamış olurlardı. İkincisi, daha önce bu yöntemlerle yenemedikleri örgütlü ve halka dayanan gücü (kendileri kabul etmediği sürece) yine yenemeyeceklerdir.

Bu "yeni" stratejileri ile valilere ve polise verdikleri olağanüstü yetki ve serbestlikle daha fazla kan dökcekler, daha fazla "kadın-çocuk" demeden "gereği"ni yapacaklar. Ama unutmayalım "demokrasi ve hukuka" hanel getirmeden olacak tüm bunlar.

Ya sonuç; sonuç 87 yıldır neyse o. Her katliam, her baskı, her imha saldırısı ne ile karşılaştıysa bu "yeni"si de aynı şekilde sonuçlanacak.

TC, bir kez daha sınırları aşıyor!

Silvan çatışması, savaş çığırtkanlığının bir kez daha sınırları aşmasına vesile edildi. İnsan hayatının nezdinde pek bir kıymeti harbiyesinin bulunmadığı devletin, düşmanı imha uğruna kendi erasını imhaya giriştiğinin bir örneği daha sergilenmişti. HPG güçlerinin günlerce taktik saldırı teşebbüs ve fiillerinde bulunduğu ve bu gerçeği ispat edencesine düşmana bir kez daha kayıp verdiğini Çukurca saldırısı, sınır ötesini savaş uçaklarıyla vurmanın bahanesi edilivermişti.

Sınır içinde durdurulamayan gerilla güçlerini sınır dışından durdurmaya çalışmak bariz bir çelişkiye tekabül ediyor oysa. Bir nevi cephe gerisi karargahı, daimi eğitim kampı işlevi gören Kandil'i vurmakla bitireceklerini düşünüyor muktedirler. Ancak bugün Kandil gibi bir karargahın dış ilişkilerden öte sınırın bu yakasından beslenerek gerçekleştiğini ya hesaba katmıyorlar, ya da kavrayış düzeyleri daha fazlasına kafi gelmiyor.

Kürt sorununun ülke sınırlarını aşarak ulaştığı uluslararası düzey, Türk devletinin bölgesel hedefleri bakımından çok boyutlu saldırılara girişmesini zorunlu kılmaktadır. Irak'a veya daha güncel parametrelere sahip Suriye'ye müdahale ihtimalinde dahi Kürt hareketini düşünmek, ona göre koşullanmak bir mecburiyet durumundan ileri gelmektedir.

Suriye'de cereyan eden olaylar karşısında bölgenin "yükselen güç" takıştırmasına sahip, esasen ABD tetikçiliğinden ileri gelen müdahalesini daha da artırmasını, dolaysız bir müdahaleye soyunmasını salık verenlerin son gelişmeler karşısında üretip empoze etmeye çalıştığı komplo teorisi ilk bakışta ilginç gözükse de fazlasıyla bayattır. Faşist diktatörlüğün hunharca saldırılarla, Kürtleri kötürüm kılmaya çalışmasını göz ardı edip PKK'nin hiç yoktan savaşı tırmandırıldığını ileri sürenlerin ağzında çiğnediği yeni sakız, Şam – Kandil işbirliği iddiasından mütevellittir.

Silvan'ı Ergenekon'a yoranların Çukurca'yı Suriye'ye yormaları işten bile değildir. Zira bu iddia sahipleri, bütün ulusal ve sosyal muhalefet hareketlerini dış mihrakların işi olarak görenlerle aynı kökenden gelmekte, devlete yardakçılığa ant içmekle aynı şeyden beslenmektedir. Suriye'ye dost İran devletinin PJAK'a karşı kara hareketine tartışmasız start vermesini neye yoracakları ise şimdilik ilgi alanlarına girmediğinden meçhuldür. Biat edenler, teslim olanlar "PKK de silahları bırakmalı" teranesiyle özünde koşulsuz bir teslimiyeti dayatmaktadırlar.

Hali hazırda sınır ötesinde belirli (1.300 civarında olduğu söylenmektedir) sayıda askeri daimi olarak bulunduran, istihbarî faaliyet yürüten, hava saldırıları gerçekleştiren Türk devletinin ille de kara hareketini bir çare olarak gündeme getirmesi kısa vadeli planlarla açıklanamayacak gerçekliklerdir.

Mesud Barzani'nin çıkışı da Türkiye'nin bölgeye yönelik uzun erimli hedefleri bağlamında değerlendirilmelidir. Topyekûn bir saldırı karşısında sessiz kalmayacaklarını belirten Barzani, PKK ve PJAK'ın mevcut Kürt devletinin geleceğiyle ilgili olarak hassasiyetleri göz ardı ettiğinden yakınmıştı. Ne var ki, Barzanilerin geçmişten beri izledikleri işbirlikçi çizgiden vazgeçmediklerini göstericesine Neçirvan Barzani, yakınma durumunu, PKK'nin barışı provoke ettiğini belirterek suçlamaya bağlamakta bir beis

görmemişti. Zira KDP'nin her şeye rağmen görece bu yumuşak tutumunun nedenlerinden biri son dönem PKK hareketinin önem verdiği ittifak politikasıdır. Barzanilerin kendi yönetimleri altındaki halkla karşı karşıya gelmekten kaçınmak istemesi de başka bir nedendir. Ne de olsa milyarlarca doları bulan ticari ilişkiler karşısında Barzanilerin PKK'den yana tavır sergilemesi pek olası değildir. Yine de kendi iktidarlarını tehdit edecek olası bir Türkiye saldırısı ihtimaline karşı söylemden ibaret karşı duruşa denk gelmektedir tavırları.

Ortadoğu'nun yeniden paylaşıldığı koşullarda ağız sulanan Türk komprador burjuvazisinin kulübü TÜSİAD'ın sınır içinde meselenin barışçıl çözümünden yana zaman zaman takındığı tavrın nedeni, şüphesiz hayati çıkarlarını tehdit edecek bir muhalefetin bertaraf edilmesi iken; sınır dışındaki operasyonlara yönelik sessiz tutumu yeni paylaşım koşullarında, yeni pazar alanları için yayılma hedeflerine özgüdür.

ABD emperyalizminin Türk hakim sınıflarına sözcü olarak seçip parlattığı Tayyip, bayram mesajlarında bile faşist diktatörlüğün teklerini kutsamakta bir beis görmezken, Kandil'e yönelik hava saldırıları seyirlik bir şov olarak sunulurken, **Sri Lanka imha modelinin** devlet nezdinde halen güncel bir tartışma konusu olması kaçınılmaz olmaktadır.

karakolunda darp edildi.

Jandarma karakolunda ifadeleri alınan gençler, saldırıya maruz kalan kendileri olmalarına rağmen bir jandarma komutanının hakaretine maruz kaldığını söyledi. Jandarma komutanı tarafından "Şikâyetçi olmaktan vazgeçin yoksa sizin için kötü olur. Motorlarınızı da vermem, şayet şikâyetinizden vazgeçerseniz sizi serbest bırakırım" şeklindeki sözlerle tehdit edilen gençlerden Azad Esen, bu sözlere tepki gösterince komutan tarafından darp edildi. Olay sonrası gençlerin karakola gelen ailelerine de hakarete bulunuldu.

Operasyonlar ve boyalı basın protesto edildi

Dersim: 19 Ağustos Cumartesi günü saat 12.00'de BDP Dersim il örgütü tarafından son dönemde artan askeri operasyonları ve medyada BDP'nin hedef gösterilmesini protesto eden bir basın açıklaması gerçekleştirildi. "Operasyonlara son" ve "Bijî aşiti" şeklinde sloganlarla başlayan açıklamada son dönemde artan operasyonlarda devlet basınının BDP'yi hedef gösterdiğine değinildi. Eylem, atılan sloganların ardından sonlandırıldı. Eyleme Partizan da destek verdi.

Siirt'te asker orman yaktı

Erzincan: AKP hükümeti, gerillalara dönük imha politikalarını açıktan gerçekleştirirken doğayı da katletmekten hiçbir şekilde çekince göstermemektedir. Operasyonların başladığı tarihten bu yana T. Kürdistan'ında birçok orman yakılmıştır. Bu orman yangınlarından biri olan Siirt'tin Gökçebağ Beldesi kırsalındaki yangına, sabah devriye görevine çıkan askeri panzerin açtığı ateş ve gün içinde Siirt 3'üncü Komando Tuğayı'ndan keşif amacıyla kalkan askeri helikopterden atılan aydınlatma fişeginin yol açtığı iddia edildi.

Şerzan Kurt davası yerinde sayıyor

H. Merkezi: 11 Mayıs 2010'da Muğla'da üniversite öğrencisiyken polis tarafından öldürülen **Şerzan Kurt**'un davası devam ediyor. 26 Ağustos günü Eskişehir'de görülen davada Şerzan Kurt'u katleden polis memuru Gültekin Şahin'in tahliye ve beraat talebi reddedilirken, duruşmaya katılmayan gizli tanığın, bir sonraki duruşmada dinlenmesi ve eksikliklerin tamamlaması için 21 Ekim'e ertelendi.

Muğla Üniversitesi İşletme Bölümü 2. Sınıf öğrencisi Şerzan Kurt, faşistlerin saldırısı sırasında çıkan çatışmada sivil polis Gültekin Şahin tarafından vurulmuş, ağır yaralı olarak kaldırıldığı Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde 24 Mayıs'ta yaşamını yitirmişti. 7 Ağustos 2010'da Şerzan Kurt'u vuran polisin yargılandığı dava Muğla Valiliği'nin talebi üzerine Eskişehir'e taşınmıştı.

Kürt gençlerine linç girişimi

H. Merkezi: İzmir'in Selçuk ilçesinde 5 Kürt genci, kendilerine sözlü sataşmada bulunan ülkücü bir grubun saldırısına maruz kaldı. Sataştıkları gençleri, üzerinde buldukları motosikletlere bilinçli olarak çarpıp sürdükleri taksilerle çarparak düşüren saldırgan grup, Kürt gençleri öldüresiye dövdü. Saldırıda öldü zannedilerek olay yerinde bırakılan gençlerden biri tesadüfen yoldan geçen bir aile tarafından hastaneye kaldırıldı. Saldırganlara dokunulmayan olayda tedavi gördükleri hastanede gözaltına alınan mağdurlar, üstüne üstük götürüldükleri jandarma

Apoletli, süngülü medya cehpede!

İktidarı elinde bulunduran Türk hâkim sınıfları, yeniden yapılandırma sürecinin ihtiyaçları ekseninde devletin tüm gözeneklerini yeniden elekten geçiriyor. Bu sınavı aşmanın temel kıstası ise yeni görevlerin, kırmızı çizgilerini ne kadar kavrandığı oluyor. Devleti ile organik bir ilişkisi adeta bir sirk gösterisine dönüşen Türk egemen medyası da bu yeni sürecin en ateşli savunucularından ve yeri geldiğinde de ateşleyici güçlerinden. Türk egemen medyasının yaşam kriterlerinde, gazeteciliğin, basın-yayın ilkelerinin incir kabuğunu bile dolduracak düzeyde önem taşımadığını biliyoruz. Ancak kimi dönem efendilerinin yönelimine uygun olarak “daha ilkel”, “tutarlı” ve “mesleki bir gazetecilik” ve televizyonculuk yaptıkları iddiasıyla halkın gözünü boyama çabaları daha bir artıyor. Ama bu durum da uzun sürmüyor. Çünkü sınıf çelişkilerinin düzeyi ülkemizde egemenlerin kısa sürede teşhir olmasının zeminini oluşturuyor. Öyle ki söz konusu Kürt ulusal mücadelesi olduğunda bu zaman dilimleri daha da kısalıyor. Hatırlanacağı gibi AKP'nin “açılım” taktiğine sarılması ile Türk medyası bir anda aşka gelmiş, demokrasi havarisi kesilmişti. Ne ki açılım balonunun patlaması ve Türk egemenlerinin üst üste aldıkları başarısızlar ile köşeye sıkışmaları, saldırganlaşmalarıyla medyanın pozisyonu da kaşla göz arasında değişti. Silvan'da yaşanan çatışma sonrası, Türk medyası o çok özlediği gerçek kimliğine kavuştu. Silvan çatışmasından Kandil'e yönelik altı günlük yoğun bombardıman süreci Türk egemen medyasının tüm maskelerini attığı, kendi kimliğini özgürce yaşadığı bir dönem oldu. Bu sürecin ana aktörleri durumundaki gazetelere bir göz atmak, hükümet-medya, asker-medya ilişkilerinin daha iyi kavranmasına ve nasıl bir gazetecilik yapıldığının anlaşılmasına hizmet edebilir.

Her “Sabah” bir yalan

AKP eliyle yürütülen restorasyon sürecinin ana çizgilerini toplumun geniş bir kesimine taşıma misyonu **Sabah** gazetesine ait.

Çalık grubu tarafından satın alınan Sabah-ATV, yayın çizgisi ile toplumun AKP'leştirilmesi hedefinde önemli bir rol oynuyor. Sabah-ATV, AKP'nin politikalarının ulaştığı geniş kitleleri manipüle ederek kabul ettirmeye soyunuyor. Kendini AKP'ye siper ediyor, özellikle Kürt

ulusal hareketine karşı psikolojik savaşın ön cephelerinde mevziden mevziye koşuyor. Silvan'da yaşanan çatışma sonrasında topluma milliyetçi, ırkçı, şovenist zehrin enjekte edilmesinde başat rol oynuyor. Yaptığı birçok yalan haberle sık sık teşhir olan Sabah-ATV, AKP'nin “milletin partisi” formülasyonuna uygun bir dil

tutturuyor. Tercüman gazetesindeki faşist kadroyu istihdam eden Sabah, MİT'in buram buram psikolojik savaş kokan Kürt karşıtı haberlerinin öncelikli adresi durumunda. Yazı işleri müdürleri birer MİT elemanı gibi çalışıyor. Sabah-MİT işbirliğinde yapılan “Sivas katliamını PKK yaptı” haberi akıllarda kalanlardan.

Gülen'in “Zaman”ı

Türk egemen medyasının en “nadide” örneklerinden biri olan **Zaman** gazetesi gazetecilik ilkeleri olmasa da kendi içinde tutarlı bir çizgi izliyor. Gülen cemaatinin sesi olarak ortaya çıkan Zaman, doğrudan Pensilvanya'dan yönetiliyor. İstihbarat teşkilatı ve polisle ilişkileri AKP'nin gelişmesi ile birlikte iyice artan Zaman, Sabah gazetesinin cemaat kaşesi basılmış halini andırıyor. Samanyolu TV ve Aksiyon dergisiyle aynı motifleri taşıyan Zaman, AKP propagandası yapsa da çıkış noktasını Fethullah Gülen, dolayısı ile ABD oluşturuyor. Entelektüel birikimi ve yaklaşımları ile AKP'ye de ayar veriyor. Zaman gazetesi cemaatin resmi yayın organı pozisyonunda. AKP'nin yönelimlerini uluslararası bir perspektiften yorumluyor. Zaman, Kürt ulusal, işçi sınıfı ve emekçilerin, Alevilerin ve çeşitli milliyetlerden ezilenlerin mücadelesine karşı düşmanca

yaklaşımı ile misyonunun hakkını veriyor. Sınır ötesi operasyon sürecinde yaptığı yayınlar da bunun göstergesi.

Yeni Şafak bu kulvarda Zaman'ı takip ediyor. Yazarlarının büyük bir kısmı bakanların ve başbakanın danışmanlarından oluşan gazetenin, yakın zamanda BDP'li siyasetçileri hedef gösteren, katil

ilan eden manşeti, niteliği hakkında bir fikir veriyor. Cemaatle yakından ilişkili gazete adeta AKP'nin resmi yayın organı. Gazetede AKP teşkilatı ile doğrudan ilişkili kesimleri hedefliyor, örgütün propagandasını yapıyor.

Cemaatin Radikali, ABD'nin Tarafı!

Türk egemen medyasının dönüşümüne en çarpıcı örneklerden biri de **Radikal** gazetesi olsa gerek. “Radikal devrim” sloganı ile yaşanan bu dönüşümün mimarı Zaman gazetecisinden “solculuğa” geçiş yapan **Eyüp Can** ve Başbakanın basın danışmanlığından buraya atanan **Akif Beki**. Türk hâkim sınıfı toplumun tüm renkleri, farklılıklarını, ihtiyaçlarını dikkate alarak, her biri için özel bir politika geliştiriyor ve nihayetinde kendi potasında eritmeyi hedefliyor. Radikal gazetesi de sol, ilerici ve demokrat kesimlere seslenerek onların AKP'leştirilmesini hedefliyor. Radikal devrimle birlikte “sola kayan” gazetenin kumandasında oturanların gerçekliği bu yönelimin niteliğini de gösteriyor. Nitekim Silvan çatışması ve Sınır ötesi operasyon gündemlerinde Radikal kimi küçük renk farklılıkları dışında esas olarak sınıf arkadaşları ile aynı tutumu aldı.

Kürt halkına da seslenmeyi hedefleyen gazetenin gerçek kimliği savaşın yükselmesi ile birlikte kısa sürede açığa çıkıyor.

Türk hâkim sınıflarının en operasyonel gazetelerinden biri olan **Taraf** ise aynı zamanda liberal “sol”, ilerici kesimlere ve Kürt halkına seslenmeyi hedefliyor. Taraf, Osmanlı döneminde savaşlarda düşmanın gücünü ölçmeyi, yıpratmayı hedefleyen Akıncı grupları gibi hareket ediyor. Restorasyonun psikolojik ayağında en ileri cephede bu gazete mevzileniyor. Polis Akademilerinden gazeteciliğe terfi etmiş yazarları aracılığı ile psikolojik operasyonlar düzenliyor. Genel kanının aksine Taraf, AKP'nin değil Büyük Ortadoğu Projesi'nin bir ürünü. AKP de dahil eleştirilerinin temel çıkış noktasını bu proje belirliyor. Sol ve Kürt mahallerinden gelen yazarları ile bu kesimin dilini diğerlerine oranla daha iyi konuşuyor. Orhan Miroğlu, Kurtuluş Tayız, Yıldırım Oğur, Mehmet Baransu, Melih Altınok bunlardan sadece birkaçı...

Gazeteci ne yapar?

Türk egemen medyasına mensup tüm basın, yayın organları, TV ve radyoların ortak noktası; sömürü düzeninin sürekliliğini sağlamak. Kürt, Alevi, emekçi, devrimci düşmanlığı medyanın genetik kodlarını oluşturuyor. Bunun ne oranda yansıtılacağı, nasıl bir renk uyumunun sağlanacağı, hedef kitlenin hassasiyetleri ve yüklenen misyonla belirleniyor. Söz konusu gazeteler, sınır ötesi operasyonu büyük bir hararetle savundu, sayfalarını silah fuarına dönüştürdü, vatan-millet-Sakarya edebiyatını Kürt düşmanlığı ile besledi. Gazetecilik mesleğinin gerektirdiği hiçbir soruyu sormadan adeta TSK'nın askerlik şubesi, AKP'nin halkla ilişkiler merkezi gibi çalıştı. Gazetecilik elbette taraf olmaktır, “objektiflik” hikayelerinin safsatadan ibaret olduğunu herkes bilmelidir! Nitekim bu burjuva-feodal yayımlar da taraflarını belirlemişler, çizgilerini çizmişler, yeni görevlerine amade bir şekilde rollerini oynamaktadırlar. Bir de ne tarafta yer aldıklarını tüm halka ilan etseler bir mesele kalmayacak gibi. Tek sorunları dürüstlük! Örneğin son süreçte Genelkurmay'ın servis ettiği film ve fotoğrafları tek soru sormadan sayfalarına-ekranlarına yansıtılmaları tam da kimin saflarında olduğunu gösterirken yaptıkları işin aslında TSK-Film Stüdyosu görevi olduğunu itiraf etseler sorun kalmayacak. Ama o zaman isimlerinin de **apoletli medya** olduğunu kabul etmek durumundadırlar.

Dersim-Ovacık' ta meçhul bildiriye tepki

Dersim: Ovacık ilçesinde kimliği belirsiz kişiler tarafından dağıtılan bildiriye siyasi partiler ve Ovacık halkından tepki geldi. “Ovacık Halk Meclisleri” imzası bulunan bildiride birçok aile ve aşireti ajan olmakla suçlayan tehdit içerikli ifadeler yer alıyor.

Olaydan sonra 21 Ağustos Pazar günü BDP ve EMEP ilçe örgütleri tarafından düzenlenen bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı Demokratik Toplum Kongresi meclis üyesi Veli Haydar Güleç okudu.

Bölgede yaşanan çatışmalı ortamda ve Kürt sorunun çözümsüz bırakıldığı bir süreçte provokatif bir bildirin dağıtılmasının kabul edilemeyeceğini söyleyen Güleç, şunları kaydetti: “Kürdistan coğrafyası 90'lı yılları hatırlatan görüntülere tanıklık etmektedir. Bu

kadar yoğun sorunların yaşandığı bir süreçte ilçemiz Ovacık'ta alışıktığımız bir tarzda bazı kişiler sol jargonla hayatımı yitiren gerillaları malzeme yaparken, bir taraftan da yerel inancı kullanıp toplumun hassas olduğu konuları öne çıkararak prim yapmaya çalışmaktadır. Kendi küçük hesaplarını ülkenin büyük sorunlarının önüne koymaya çalışan kimi unsurlar toplumda kendilerine meşruiyet zemini yaratmaya çalışmaktadırlar.

Fakat kullandıkları yöntem hiç de ahlakî değildir. Kişisel egolarını tatminden öteye gitmeyecek bu çaba toplumda karşılık bulmayacaktır. Malum bu bildirin en önemli noktası da aileler ve aşiretlerin hedef alınarak tehdit edilmesidir. Bilinmelidir ki bireysel sorunlar siyasetin aracı haline getirilemez. Bu nedenle Ovacık halkı sağduyulu, bu tür oyun ve provokasyonlara karşı duyarlı ve dikkatli olmalıdır.”

ROJ TV DAVASI

Açılım adıyla cilalanarak piyasaya sürülen tasfiye projesinin içinden TRT 6'dan gayri bir şey çıkmayalı hayli zaman oldu. Çözüm parolasıyla tek başına hükümet olan AKP öncelleriyle arasına mesafe koyduğunu söylese de sadece eski faşist parti kadrolarından teşekkül bir yönetici kadrosunun varlığı bile aradaki tek mesafenin saldırı pozisyonunda yerini koruma ve restorasyon konusundaki tecrübeden ileri gelmekteydi. Kürt paranteziyle açılan açılımın her alanda açılıma yönelmesinin **her alanda saldırı** olarak tezahür etmesi hiç gecikmedi. Bugün Kürt meselesinde açılım kelimesinin tasfiye anlamına geldiği kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçeklik.

Paketten sadece TRT 6 çıkınca, saldırı dalgasında ROJ TV'nin hedef olması kaçınılmaz oldu. Hayli zaman önce TV dalgalarıyla oynayarak, emperyalist efendilerine yaltaklanarak ROJ TV'yi engelleme girişimleri hasil olmuştu. Bugün ROJ TV binalarına baskın yapılmasının, hakkında kapatma talebiyle dava açılmasının arkasında yatan neden bu efendi – uşak ilişkisinden bağımsız değildir.

ROJ TV davası, Türk devletinin

pozisyonundan öte emperyalistlerin pozisyonunu teşhir eden bir konumda durmaktadır. Zira Türk devletinin “terörle mücadele” kapsamında açılmasını sağladığı davaya bakan Kopenhag Şehir Mahkemesi, avukatların davanın düşünce özgürlüğüyle alakalı olduğu, bu yüzden düşürülmesi gerektiği yönündeki talebini reddetmiştir. Silahlı terörizmin başını bizzat çeken emperyalist güçler bir televizyon kanalı hakkında terör kapsamında kovuşturma yürütmektedir. Kitapları bomba addeden, basın özgürlüğünü terör demagojisiyle ayaklar altına alıp basın mevzuatından kaynaklı tutuklu gazeteci olmadığı savını ortaya atan yerli egemenler, efendileriyle ortak bir zihniyeti paylaştıklarının kodlarını ifşa etmişlerdir.

Soruşturmayı yürüten savcıların Türkiye'ye gelip gitmeleri, açığa çıkan teşekkür mektupları şüphesiz bir kez daha Batı demokrasisinin, yargının bağımsızlığı saçmalığını gözler önüne sermiştir. Silahların bırakılmasını salık veren silah tüccarı Batı emperyalizminin mahkemesi davaya tanık olarak uyuşturucu kaçakçısı bir korucubasını münasip görmüştür. Tezgaah çok

açıktır. Egemenlerin hukukunun her defasında salt egemenlerin çıkarına olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır.

2010 Mart'ında ROJ TV'ye yönelik fiziki saldırı sadece Belçika'yla sınırlı kalmamıştı. Aynı dönem içerisinde Almanya ve Fransa gibi ülkelerde de Kürt kurumlarına yönelik baskınlar gerçekleştirilmişti. Bugün Avrupa'da ROJ TV davası ile eşgüdümlü olarak yürütülen bir başka dava ise Almanya'da Özgür Politika gazetesine yönelik açılan davadır.

ROJ TV'ye açılan dava Kürt halkını susturmaya dönüktür. Kürtleri bütün örgütlülüklerinden alıkoyarak en azına razı etmek ve mümkünse teslim almak için devreye konulmuş hamlelerdir. Kürt hareketinin, Batı nezdinde yürüttüğü lobi faaliyetlerine karşı bir lobi çalışmasının sıkı bir şekilde yürütüldüğü, pazarlıklar yapıldığı, taviz verildiği ortaya çıkmıştır.

Açılım aldatmacasının ilk günlerinde Kürt tarafının ısrarlı katkı sunma önerilerine tutuklama saldırısıyla karşılık veren Türk devletinin medya ayağındaki saldırısının kapatma olarak ortaya çıkması tasfiye projesinin olmazsa olmaz bir unsuru olmuştur. Hak-hukuk tanımaz faşizmin büyük fotoğrafta gasp ettiği kendi kaderini tayin hakkının diğer yanında her yandan sıkıştırarak boğma girişimlerinin bulunması kaçınılmaz olmuştur. Bir şey yapılacaksa, egemenler yapacaktır, tek başına yapacaklardır. Tek dil, tek bayrak, tek millet, tek devlet olarak formüle edilen faşist diktatörlüğün iktidarına halle getirmeyecek tutumunun ROJ TV özgünlüğündeki karşılığı bu olmuştur.

Devlet, Kürtlerin varlığını mümkünse ölü, değilse kötürüm, hiç olmazsa da sağır ve dilsiz olmaları koşuluyla kabul etmekte, tahammül etmektedir.

Bursa'da Kürt Sorunu Forumu

1 Eylül Barış Günü vesilesiyle Bursa'da “**Kürt Sorununda Demokratik Çözüm Önerileri**” adlı forum gerçekleştirildi. Çeşitli parti, kurum ve sendikaların (BDP, ÖDP, EMEP, EDP, ESP, SODAP, Yeniden Sosyalist Parti İnşası Girişimi, BATİS, Eğitim-Sen) örgütlediği forumda Partizan da konuşmacı olarak yer aldı. Konuşmalarda siyasi ve askeri operasyonların son bulması, siyasi tutsakların serbest bırakılması, Hakikatleri Araştırma ve Adalet Komisyonu'nun kurulması ve demokratik anayasa olmak üzere onlarca talep ve öneri dillendirildi.

Partizan temsilcisi ise konuşmasında; çözüm önerileri olarak bahsedilen konuların birçoğunun demokratik talepler olduğunu, acil ve temel talepler olarak kendilerinin de birçok haklı talebi ifade edebileceklerini fakat önemli olanın somut politik koşullar içerisinde çözüm yaklaşımı geliştirmek olduğunu belirtti. Kemalizm, devletin ve rejimin niteliği, parlamentonun işlevi ve AKP gerçekliğine değinen Partizan temsilcisi TBMM'den demokratik bir anayasa beklentisinin yanlışlığını vurguladı.

“Demokratik özerklik”e dair farklı görüşler ve eleştiriler olabileceğini fakat saygı duymak ve esas olarak fiili mücadele sahasına odaklanmak gerektiğini belirten Partizan temsilcisi Kürt sorununun demokratik çözümünün demokratik halk devrimiyle gerçekleşeceğini öngördüklerini ifade etti. Bunun mutlak görülemeyeceği fakat bir çözüm geliştirecekse de ancak kararlı bir devrimci savaş etrafında gelişebileceği vurgulandı. Partizan temsilcisi sınıfsal ve ulusal mücadelenin aynı hedefe karşı birlikteliğinin gerektiğini bunun sürükleyicisinin de devrimci savaş, halk savaşı olması gerektiğini, belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Forumun sonunda ortak bir deklarasyon hazırlanarak kamuoyuyla paylaşılacağı belirtildi.

Barış gününde polis terörü

1 Eylül Dünya Barış günü, sınır ötesi operasyon ve bombardımanın gölgesinde kutlandı. Yedi köylünün ve üç gerillanın yaşamını yitirdiği bu bombardıman Kürt halkının büyük tepkisine neden oldu. Ülkenin dört bir yanından Habur'a yürüyen Kürt halkı, bombardımana karşı canlı kalkan olarak direnişe geçti. Devletin eylemlere yaklaşımı da niteliğine uygun oldu. Canlı kalkanlara vahşice saldırdı ve Hakkâri-Çukurca'da Van İl Genel Meclis Üyesi **Yıldırım Ayhan**'ı katletti. Ateşli silahla, hedef gözeterek yapılan saldırı sonucunda Ayhan'ın katledilmesi Kürt halkının öfkesini

daha da büyüttü. Bu öfke Ayhan'ın Van'daki cenazesinde on binlerin katılımı ile somutlandı. Kandil dağıının etrafındaki köylerin, yerleşim yerlerinin bombalanması ve Ayhan'ın katledilmesi Erdoğan'ın “yeni stratejisi”nin ne olduğuna dair önemli ipuçlarıydı. Devletin bu saldırganlığı 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde de sürdü. Devlet, yapılan eylemlere birçok yerde vahşice saldırdı.

İstanbul'da Tepe Nautilus önünde biraraya gelen ve aralarında; BDP, ESP, EMEP, SDP, Sosyalist Parti, EDP, SODAP, KESK, Barış İçin Vicdani Ret Platformu, Barış İçin Kadın Girişimi ve

Barış Anneleri'nin de bulunduğu kurumların mitingine saldıran polis, terör estirdi.

Polisin yoğun gaz bombası atması üzerine kitle taş ve molotof kokteylleri ile karşılık verdi. Çatışma sırasında geriye çekilen binlerce kişi yeniden toplanıp, kortej oluşturarak miting alanına

girdi. Eylemde 60 kişiyle birlikte miting tertip komitesi de gözaltına alındı. Polisin saldırısı sonucu çıkan çatışmada Kadıköy savaş alanına döndü.

Mersin'de de on binlerin katılımı ile gerçekleştirilen eylemin ardından yürüyüşe geçen kitle E-5 yolu üzerinde çevik kuvvet polislerinin saldırısına uğradı.

Bursa'da ise Setbaşı'nda biraraya gelen Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku bileşenlerinin gerçekleştirmek istediği yürüyüş faşistlerin saldırısına uğradı. Kitlenin saldırıya yanıt vermesi ile kısa süreli bir çatışma çıktı. Türkiye Kürdistanı'nın birçok yerinde de benzer sahneler yaşandı.

Göğün yarısı

Çalışmalarımıza kimlik kazandırma: KURUMSALLAŞMA

Ankara Üniversitesi öğretim üyelerinden Prof. Dr. **Gülşay Toksöz**, bir röportajında kendisine sorulan "**Sendikalarda kadın çalışmalarını için sürekli kılınmıyor?**" sorusuna şöyle cevap veriyor:

"Bir dönem yöneticiler eleştirilene, diğer sendikalar-daki durumlara, kıpırdanmalara bakıyorlar, kendilerinde böyle bir şey olmasının bir yarar, bir popülerite sağlayacağını düşünüyorlar ve kadın yapılarına izin veriyorlar. Bir sonraki dönem bakıyorlar ki bu yapılar kendi denetimleri dışında, denetlemeleri zorlaştıracak belli bir özerklik kazanmaya başlıyor, o noktada o yapıların var olmasına izin vermek istemiyorlar. (...) Hiçbiri tüzük maddesi haline getirmiyor kadın komisyonlarını çünkü tüzük maddesi haline geldiği durumda kurumsal süreklilik kazanacak. Denetlenmesi gerekenler arasında yeni bir yapı daha katılacak." (**Petrol-İş Kadın Der-gisi, Şubat 2010, Sayı: 34, sf: 16**)

Bugün KESK de dahil olmak üzere hangi konfederasyona bakarsak bakalım, hiçbirinin kadın komisyonlarını tüzüğüne almadığını ve dolayısıyla Toksöz'ün bahsini ettiği kadın çalışmalarında "kurumsal süreklilik" gibi bir kaygı taşımadıklarını görürüz. Kimi zaman "moda" olduğu için tercih edilir, kimi zaman "kadınların önünü açmanın gerekliliği" konusunda kafa yoran iyi niyetli bir sınıf sendikacısının hevesinden kaynaklı... Kimi zaman da bir grup bilinçli kadının çabaları sonucu... Yani kadınlar binbir zahmetle kurarlar o kadın komisyonunu. Ama sonuç değişmez. Bir süre sonra sendika, bu alanı

kurumsallaştırmadığı için kaynak ayırmamaya, ötelemeye ve komisyon işlerinin önüne taş yığmaya başlar. Sonuç olarak kadın çalışmalarına bir süre sonra son verilir/verilmek zorunda bırakılır ya da 8 Mart'lardan 8 Mart'lara mahkum edilerek işlevsizleştirilir. Kadın çalışmalarının kurum yöneticilerinin niyetlerine, o günkü ruh durumuna, hava durumuna ya da bilinçli kadınların varlığı/yokluğu gibi durumlara endeksli olması aslında kadın sorununa duyarlılığının olmadığı anlamına gelir ki; bu da sonucunda kadın çalışmalarının erkek egemenliğinin denetiminde olması demektir.

Bu konudan, sadece sendikalar değil devrimciler de muzdariptir. Kadın çalışmalarını kurumsallaştırma noktasında erkek egemen anlayıştan kaynaklanan bir atıllık devrimcilerde de mevcuttur. Ancak şunu çok açıkça belirtmek gerekir ki; **kurumsallaştırılmadığı sürece hiçbir çalışmanın, hiçbir anlayışı geleceği garanti altında değildir.**

Kurumsallaşma "dört duvar ve üstüne bir çatı" mekanlar oluşturmak demek değildir. Kurumsallaşma bir kimlik oluşturma meselesidir. Bir insan düşünün. Bu insan, kimliği olmadan okula kayıt olamaz, karar mekanizmalarında yer alamaz, mahkemede şahit bile olamaz değil mi? Hele de kadın sorunu gibi hassas, toplumun yumuşak karnı olan bir meselede devrimci bir dönüşüm sağlamak ve ezilen-emekçi kadınların kurtuluşu için bir adım atmak kurumsallaşma sağlanmadan gerçekleştirilecek bir mesele değildir.

Geçtiğimiz günlerde DDSB'nin gerçekleştirdiği 2. Eğitim ve Tatil Kampı'nda kadın çalışmalarını açısından en çok tartışılan mesele bu oldu. DDSB, en son gerçekleştirdiği kurultayında kadın komisyonları oluşturma kararı almış, ancak aradan 1 yıl gibi bir süre geçmesine rağmen bu konuda somut bir adım atmamıştı. Yapılan tartışmalar olumlu geçse de, kadınların yedek güç değil özne olduğuna dair önemli bir kafa açıklığı bulunsun da DDSB'nin kadın çalışmalarını kurumsallaştırmasının acil bir gündem olduğu açıktır.

Kadın çalışmalarını açısından vazgeçilmez bir yerde duran kurumsallaşma meselesini bir dahaki sayımızda tartışmaya devam edeceğiz.

UMMADIK TAŞ BAŞ YARAR!

Kadın işçilerin fabrikalarda hangi koşullar altında çalıştığını hemen hepimiz yaşadıklarımızdan, gördüklerimizden az çok biliriz. Geçtiğimiz günlerde Trakya bölgesinde yer alan sanayi merkezlerinden birindeki bir deri fabrikasında çalışan kadın işçilerle Deri-İş aracılığıyla sohbet etme imkanı bulduk. Orada anlatılanlar ilk kez duyduğumuz şeyler değildi elbette. Ki daha önce Yeşil Kundura'da Deri-İş Sendikası'nın çalışmaları eşliğinde kadın işçilerle benzer sohbetler etme fırsatı yakalamıştık.

(*Yer, fabrika ve fabrika ile iş yapan dünyaca ünlü markaların isimlerini işçilerin söz konusu sendikal çalışmalarının güvenliği nedeniyle açıklamıyoruz.*)

Dünyaca ünlü bir marka ile çalışan fabrikada yüzlerce işçi çalışmaktadır. Ve bu fabrikadaki işçilerin de % 80'i kadın... Bölgede çalışma yürüten bir sendika dönemsel olarak çıkardığı bir broşürü, sabahın erken saatlerinde bu fabrikada da dağıtır ve işçiler bu broşürü öylesine çantalarına atarlar. Aslında öylesine ya da önemsemez biçimde broşürü çantalarına koymalarının nedeni bir usta ya da müdürün kendilerinde bunları görmesini gizlemektir. Keza akşam saatlerinde işçilerin birçoğu bu broşürleri evlerinde dikkatlice inceleyeceklerdir.

İşçiler sendikanın kapısını çalar

Kısa bir süre sonra sendikanın kapısını çalacaktır bu fabrikanın işçileri. Çünkü artık iyice bunalmışlardır gördükleri eziyetten. Aldıkları maaş, asgari ücrettir ve zaten ne faturaya ne de mutfak masrafına yeten bu parayı da ayrı zamanlarda iki taksit şeklinde almaktadırlar. İşçiler ve ille de kadın işçiler için işbaşında konuş-

mak yasaktır ve karşılıklı iş yapabilmek için mimik ve jest ustası olmuştur her biri. İnsandan sayılmadıklarının da farkındadırlar. Müdürler, genel müdürler ve bazen de ustalar; adeta işçilerin tek yaşama amacı onların rahatını sağlamamışçasına hareket ediyor ve bir "günaydın"ı bile esirgiyorlardır.

İşçiler senelerdir zorunlu olarak mesaiye kalır, mesaiye kalmadığı takdirde ise mazeret yazmak zorunda bırakılırlar. Hem de son iki senedir mesai ücretleri ödenmeksizin çalışmaktadırlar. Fabrika içerisinde yapılan yemekler bile işçilerin ücretinden kesilir.

Sendikanın S'si bile yetti

Kapısını çaldıkları sendika aslında başka işkolunun sendikası olduğu için bu sendika aracılığıyla kendi sendikaları olan Deri-İş ile tanıştırlırlar. Kısa sürede sendika ile birlikte burada bir komite oluşturan işçiler çalışmalara başlar. Sendikanın, fabrikasına girdiğini duyan patron, ilk iş olarak belli sayıda işçinin -çoğunluğu erkek işçi- işine son verir. Çünkü kadın işçilerin haklarını aramak gibi "kötü bir düşünceye kapılmayacaklarına", daha doğrusu kadınların bir şey yapamayacağına inanmaktadır. Oysa sendikaya giden ilklerin çoğu kadındır ve kadın işçiler sendikal çalışmaya başlarken kendilerine bir de slogan hazırlamışlardır bile: "**Ummadık taş, yarar baş!**"

Kadın işçiler, sendikayla yaptıkları görüşmelerin ardından gizli sendikal faaliyet yürütmeye başlarlar. Tabii bir süre sonra bunun haberi yayılır. Fabrika oldukça kabarık bir liste hazırlar. Bu listeyi el altından işçilere duyurur. "Sendika, işçileri sattı ve sendikaya gi-

denlerin listesini patrona verdi!" Söz konusu sendika, bu tür iftiralara hazırlıklı olduğu için işçilere daha önce yaşadığı deneyimleri anlatmıştır ve yetki alınana kadar bu ve buna benzer sayısız dedikodu ile uğraşacaklarını söylemiştir zaten. Keza işçiler, bu dedikoduya prim vermez ve çalışmalarına devam ederler.

Patronun korkusu giderek büyür. İşçiler üzerindeki baskı bulutu giderek aralanmaya başlar. Mesaiye kalmak istemeyenler zorlanmaz (ama mimlenir!), "beyaz yakalılar" ve "üst rütbeliler", işçilere insan gibi davranmaya başlar ve işçilerin kendi aralarında konuşmaları artık ihtar ya da savunma isteme gibi cezalarla engellenmez. Bu iyileşmelerin ardından işçiler şu yorumu yapar: "Sendikanın S'si bile yetti!"

Ancak özellikle sendikal olduğu düşünülen işçilere karşı "Ergenekoncular, militanlar" diye laf atmaya başlar ustalar. Bu işçilere verilen zamlar geri çekilir. İzinleri kaldırılır. İşçiler, bunların yıldırma adımları olduğunu söyleyerek, bu saldırılar karşısında haklarını daha fazla öğrenmek için sendika ile daha sık görüşür ve ne yapmak gerektiği konusunda sorular sorarlar.

Son yıllarda kadın işçilerin önderlik ettiği sayısız direnişe şahit olduk. Şimdilik bayram için ara verilmiş bir sendikal çalışmanın olduğu bu fabrikanın önü her an kadın işçilerin direniş çadırları ile dolabilir de. Kadın işçiler önümüzdeki günlerde daha sıkı bir sendika çalışmasına girişmeye hazırlanıyor. Biz de onlarla birlikte bu sürecin içinde yer alarak, işçi kadın çalışmalarını geliştirmeye çabası içinde olacağız.

(İstanbul YDK)

Projeler Projesi: Hakim ve Savcılara 5'er günlük eğitim

Kadına yönelik şiddetin boyutları her geçen zaman daha da yükselirken, toplumun bu konudan duyduğu rahatsızlık ve konuya duyarlılık artmaktadır. Devletin de sorunun üzerini örtme çabası, eskisi kadar sonuç vermemektedir. Yine katillerin ve suçluların gün gibi aşikar korunuyor olması teşhir oldukça, hem devletin kendi eliyle uyguladığı şiddet, hem de yargının bu konudaki açık tarafı birkaç rötüsla maskelenmek isteniyor. Binlerce kadın şiddete karşı korunmuyorken içlerinden (reklam amaçlı) birkaç tanesinin korunuyor olduğunun gözümüzün içine sokulması bu makyaj hareketinin örneğidir.

İşte bu noktadan hareketle diyebiliriz ki; TC devleti, geçtiğimiz sene "Kadına Karşı Şiddetle Mücadelede Yargı Mensuplarının Rolü Projesi" adlı bir projeye yargı mensuplarının adil karar verebilmelerini sağlamayı amaçladığını(!) duyurmuştu.

Projenin amacı "aile mahkemesi hâkimleri ve aile içi şiddet konusunda soruşturma yapan savcıların kadına karşı şiddet, aile içi şiddet, toplumsal cinsiyet eşitliği, şiddet mağdurlarına yaklaşım tarzı, 4320 sayılı Ailenin Korunmasına Dair Kanun ve ilgili uluslararası sözleşmeler konusunda farkındalık ve duyarlılıklarının artırılması. Eğitici havuzu ile Bakanlığımızın konu ile ilgili hizmet ve meslek içi eğitimlerin sürdürülebilirliğinin sağlanması" şeklinde açıklanmıştı.

Katillerin ve suçluların gün gibi aşikar korunuyor olması teşhir oldukça, hem devletin kendi eliyle uyguladığı şiddet, hem de yargının bu konudaki açık tarafı birkaç rötüsla maskelenmek isteniyor.

Gelelim bu amaç doğrultusunda, bu "dev" projede yer alan "dev" adımlara.

- 1) 2009 yılı Mayıs ayı ile 2010 yılı Mart ayı arasında gerçekleştirilen 13 seminer ile toplam 336 aile mahkemesi hâkimi ve Cumhuriyet savcısına 4'er günlük eğitim verilmiştir.
- 2) 2010 yılı içinde 25 hâkim ve Cumhuriyet savcısına beşer günlük eğitici eğitimi verilmesi planlanmakta iken; Yargıçlar ve Savcılar Birliği Derneği (YARSAV) tarafından Bakanlığımız aleyhine açılan davada, Danıştay 5. Dairesinin 24.05.2010 tarihli ve E:2008/3293, K:2010/3521 sayılı kararı ile "Hâkim ve Savcıların Meslek İçi Eğitim Yönetmeliği"ne göre

yapılmakta olan hâkim ve savcı eğitimleri durdurulmuştur.

- 3) İçişleri Bakanlığı Mahalli İdareler Genel Müdürlüğü'nün koordinatörlüğünde Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu'nun teknik desteği ve Avrupa Komisyonu'nun mali katkılarıyla sürdürülen "Kadın Sınımaevleri Projesi" kapsamında yapılan eğitim ve kurumlar arası işbirliğinin sağlanması çalışmalarına destek vermek amacıyla, kadın sığınmaevleri inşaatlarının sürdürüldüğü 8 ildeki aile mahkemelerinde görev yapan tüm sosyal çalışma görevlilerine yönelik olarak (toplam 76 kişi); toplumsal cinsiyet eşitliği kavramı, kadının insan hakları, kadın-erkek

eşitliği konularını da içeren 5'er günlük bir eğitim çalışması yapılmıştır. (www.abgm.adalet.gov.tr)

Adeta alay eder gibi; bu yüzyılların birikimi ve sömürü politikalarıyla bu aşamaya gelen kadına yönelik şiddet, gözler önünde olan devletin hemen tüm aygıtlarının konudaki açık tarafı bu şekilde mi çözülecek?

Uğruna milyonlarca dolar finans sağlanan, Avrupa Birliği destekli yürütülen bu projeler, 4'er, 5'er günlük eğitimler verilerek sorunu çözeceğini iddia ederken tüm toplumu aptal yerine koymaktadır. Az daha unuttu-yorduk, öyle ya eğer YARSAV engellemeseymiş 25 hâkim ve savcıya daha eğitim verilecekmiş! Evet, işte o zaman bu sorun kesin çözülecekti değil mi?

Bu konuyla ilgili bu kadar farkındalık yaratılabilmiş olması kadın mücadelesinin başarısı elbette. Ayrıca devlet organlarının kendilerini bir şeyler yapmak zorunda hissetmesi(!) ayrıca anlamlı. Yalnız şurası kesin ki; devletin bu konuyla mücadele ediyormuş gibi gözükmesi şaşırtıcı değildir. Bizzat kendilerinin teşvik ettiği ve kendi politikalarının sonucu olarak karşımıza çıkan şiddet, elbette engellemek istedikleri bir konu değil. Bu nedenle toplumun homurdanmasını da kesebilmek ve hedef şaşırtabilmek için böylesi "adımlar" atmak zorunda kalıyorlar sadece. Bu da bize gösteriyor ki doğru yoldayız. Yapmamız gereken daha ileriye adımlar atmak..

DÜNYA KADINLARI CİNSİYETÇİ YAKLAŞIMLARA KARŞI YÜRÜYÖR

Kanada'da bir polis şefinin "Kadınlar taciz kurbanı olmamak için fahişe gibi giyinmemeli" sözüne tepki olarak bugüne kadar 15 ülkede yapılan "Slut Walks- Sürtük Yürüyüşü" Güney Afrika'da 2 bin kadının katılımıyla gerçekleştirildi.

Kanada Toronto polis şefinin kadını aşağılayan bu sözleri üzerine ilk olarak Toronto'da başlayan ve yürüyüşler "Cinsiyetçilik toplumsal bir hastalıktır, Hiçbir şey cinsel tacizi davet etmez, Kahrolsun tecavüz kültürü" gibi sloganlarla tüm dünyayı sardı ve 15 ülkede kadın örgütleri Slut Walking adı altında eylemler gerçekleştirdi.

Eylemlerin son halkasını oluşturan Güney Afrika'da ise sadece 2009-2010 yılları arasında 55 binden fazla taciz ve tecavüz vakasının yaşandığına ve her yıl kadına yönelik cinsel tacizin yüzde

20 oranında arttığına dikkat çekildi.

Yürüyüş, Güney Afrika'dan önce İngiltere'nin Londra ve Sidney kentleriyle Hindistan'da Yeni Delhi'de gerçekleştirilmişti.

"BAKANLIĞIN KORUDUĞU AİLE, KADININ ÖLDÜRÜLDÜĞÜ AİLE Mİ?"

H. Merkezi: Artan kadın cinayetlerine dikkat çekmek amacıyla iki haftada bir eylem düzenleyen Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu üyeleri, bu haftaki eylemlerinde, "Kadınları korumayan devlet, içinde öldürdükleri aileyi korumakta ısrarlı gözükiyor" diyerek tepki gösterdi.

Galatasaray Lisesi önünden İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Mis Sokak'a kadar bir yürüyüş gerçekleştiren kadınlar ellerinde katledilen kadınların fotoğrafları ve "Bakanlığın koruduğu aile kadınların öldürüldüğü aile mi?", "Devlet kadınları neden korumuyor" dövizleri taşıdılar. Burada platform adına Meltem Postacı açıklamada bulundu.

KIZ ÇOCUĞUNA ZİNCİRLİ "KORUMA"

H. Merkezi: Şanlıurfa'nın Viranşehir İlçesi'nde, sürekli evden kaçtığı gerekçesiyle 15 yaşındaki kızını evde zincire vuran baba, ihbar üzerine jandarma tarafından gözaltına alındı.

Zincirlerinden "kurtarılan" genç

kız ise "devlet korumasına" alındı.

Mehmet K., kızının sürekli evden kaçtığını ileri sürerek, "Kaçmasını engelleyemiyordum. Bunun için böyle bir yöntem buldum ve eve zincirle bağladım ama şiddet uygula-

madım" dedi. Babanın sorgulaması devam ederken, ifadesinde günlerdir zincirlere bağlı olduğunu anlatan ve çok korktuğunu söyleyen Z.K. ise savcılık talimatı ile devlet koruması altına alınıp, Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'ne ait bir kuruma yerleştirildi.

Bu saldırılar zorbalıktır!

İstanbul: Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde kalan Hediye Aksoy'un tedavisinin geciktirilmesi ve Aksoy'un kötü koşullar altında hastaneye götürülmesini protesto ederek hapishane yetkilileri ile görüşmek isteyen kadın tutsaklara yapılan saldırı protesto edildi. **İHD İstanbul Şubesi** ve **TUYAB** tarafından Galatasaray Lisesi önünde düzenlenen eylemde "**Hapishanelerdeki saldırılara sessiz kalma, onaylama**" pankartı açıldı ve "**Tecrit işkencesine son**", "**İçerde dışarıda hücreleri parçala**" sloganları atıldı.

Kitle adına açıklamayı okuyan **Sema Gül**, devletin hasta tutsakları tahliye etmeyerek fiili idam cezası uyguladığını ve bu zorbalığa karşı koyanlara da tahammülsüzlüğünü her fırsatta gözler önüne serdiğini vurgulayarak, saldırıların çocuk, yaşlı, hasta, kadın dinlemeden yapıldığına dikkat çekti.

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi'ne üye avukatlar da, saldırıya ilişkin Bakırköy Adliyesi'ne giderek, hapishane idaresi hakkında cumhuriyet savcılığına suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusunun ardından ise Bakırköy Hapishanesi önünde basın açıklaması yapılarak saldırı kınandı.

Kadın tutsaklara karşı saldırılar protesto edildi

Bakırköy Hapishanesi'nde kalan Hediye Aksoy'un uygun koşullarda tedavi görebilmesi için uğraşan kadın tutsaklara ve ardından da Alanya L Tipi Hapishane'de kalan TKP/ML dava tutsağı Fadime Özkan ile DHKP/C dava tutsağı **Gülây Efendioğlu**'na yönelik saldırıların ardından bir araya gelen **Emekçi Kadınlar (EKA)**, **TUAD** ve **Yeni Demokrat Kadın (YDK)** olarak Bakırköy Hapishanesi önünde bir protesto eylemi düzenledik.

Eylemde "**Devrimci tutsaklara uzanan elleri kıracağız!**", "**Hediye Aksoy yalnız değildir!**", "**Yaşasın devrimci dayanışma!**" sloganları atıldı.

Bileşen adına açıklamayı EKA'dan **Rojda Şendur** okudu. İmralı Hapishanesi ve bütün hapishanelerde sudan gerekçelerle görüşlerin engellendiğini ya da eziyete dönüştürüldüğünü belirten ve arama ya da başka keyfi nedenlerle tutsaklara keyfi şiddet uygulandığını vurgulayan Şendur, kadınlara yönelik saldırıların devam ettiğini dile getirdi.

(İstanbul YDK)

Kendisine muhalif herkesi ve her düşüncüyü tutsak ederek onu yok etmeyi veya kontrol altına almayı hedefleyen egemenler, Türkiye'de en ufak demokratik taleplerin haykırılmasına bile dayanmamaktadır. Bundandır ki (adli sebeplerle gelen tutsakların sayısının çokluğunu, detayına girmeden küçük bir vurgu ile geçmek istiyoruz) hapishaneler hıncahınc dolu, özellikle bazı hapishanelerde bir yatağı iki kişi paylaşmak zorunda kalmaktadır. Bu durum, özellikle iklimi sıcak bölgelerde eziyet halini alırken tutsaklara yönelik diğer saldırı yöntemleriyle süreç bilinçli biçimde işkenceye dönüştürülmektedir.

Son zamanlarda ise özellikle kadın hapishanelerinden saldırı haberleri duyar olduk. **Bakırköy**, **Alanya**, **Karataş**, **Sincan**'da devrimci kadın tutsaklar sürekli keyfi biçimde cezalandırılmakta, hakları gasp edilmektedir.

Hayati önem taşıyan hastalıklarına rağmen tahliye edilmeyen Hediye Aksoy'un uygun koşullarda tedavi görebilmesi için uğraşan Bakırköy Hapishanesi'ndeki kadın tutsaklara geçtiğimiz günlerde bir saldırı gerçekleştirilerek tutsaklar darp edildiler.

Gebze Hapishanesi'nde ise özellikle Kürt-yurtsever tutsaklara yönelik saldırılara erkek adli tutsaklar da dahil edilerek kışkırtılmaya çalışıldı. Geçtiğimiz yıllarda yine adli tutuklular siyasi kadın tutsakların koşullarının kapılarını açıp sopalarla, bıçaklarla saldırabilme cüretini kendilerinde bulabilmişlerdi.

Alanya Hapishanesi'nde ise devrimci tutsakların slogan atmalarına, yüksek sesli konuşmalarına dahi tahammül edemeyen zihniyet, on yıllara varan iletişim, görüş cezaları vererek; iki kişiden bile ne kadar korktuğunu gözler önüne seriyor. Bu hapishanede en son iki kadın tutsağı (DHKP-C tutsağı **Gülây Efendioğlu** ve TKP/ML tutsağı **Fadime Özkan**) yönelik fiziki saldırı sonucunda tutsaklar ciddi darp alarak sağlık sorunu yaşamışlardır.

Adana Karataş Hapishanesi'nden ise sık sık bunlara benzer haberler almaya

başlamıştık. Özellikle bir kadın tutsağına yönelik gerçekleştirdiği tacize ya da bu "şüpheye" rağmen savcılık soruşturması varken korunan bir müdürün olmasıyla daha da gündeme gelmişti. Ardından görüş hakkı gasp edilen bir tutsağın ailesine çocuğunu savcılığa ihbar etmesi karşılığında görüş yaptırmayı teklif etmesi de kendi elleriyle teslim alamadıkları iradeyi ailelerini

kandırarak, onların acılarından yararlanarak ele geçirmeyi hedeflediklerini gösteriyor.

Sincan Kadın Hapishanesi'nde ise birçok hapishanede uygulanan, çıplak arama dayatmaları fiziki saldırılara dönüştürülmüştür.

Tutsakların kaldıkları koşulları sıralayacak olursak;

- ✓ Sık sık su kesintileri yaşanmakta, haftanın birkaç günü sular keyfi olarak verilmemekte,
- ✓ Tutsaklar ring araçlarındaki kameralarla kontrol altına alınmaya çalışılmakta,
- ✓ Görüşe gelen ailelere, onursuz arama dayatılmakta ve taciz girişimlerinde bulunulmakta,
- ✓ Farklı hücrelerdeki tutsakların birbirleriyle görüş yapmaları engellenmekte, sohbet hakkı uygulanmamakta,
- ✓ Aylık genel arama esnasında koşullar adeta talan edilmekte, aramaların kadın gardiyanlar tarafından yapılması gerekirken erkek personel de aramalara dâhil olmakta, iç çamaşırlar dahi bu şekilde teşhir edilmekte,
- ✓ Birçok koğuştta bir yatağı iki ya da üç kişi paylaşmakta, böylece sıcak havalarda bu tür hıncahınc dolu koğuştarda nefes almak bile zorlaşmaktadır,
- ✓ Koğuştardan bazılarının havalandırması tel örgü ile kapatılmakta,
- ✓ Adli koğuştaların ve hücrelerin hijyen koşullarının bile bulunmaması nedeniyle sağlık sorunları yaşanmakta,
- ✓ Özellikle siyasi tutsakların en basit itirazları, eylemleri bile soyut nedenlerle cezalandırılmakta, bazen tek bir olaydan bile birden fazla türde disiplin "cezaları" uygulanmakta,
- ✓ Başka hapishanelere sevk için yapılan başvurular pazarlık konusu yapılarak gerçekleştirilmemekte, "tüm örgüt bağlarından vazgeçmesi" karşılığında sevk yapılacağına dair belgeler imzalatılmaya çalışılmaktadır.

Tüm bu saldırıların gebe olduğu bir tek şey var: zulme karşı meşru mücadele hattının genişlemesi. Bu

genişleme; hapishanelerde yaşanan başta tecrit olmak üzere bu kapsamda hak gasplarına, keyfi uygulamalara karşı tutsakların on yıllara yayılan haklı mücadelesini "dışarıda" verilen mücadeleden ayrı görmeden onların sesine ses olmak, mücadelesini yükseltmekle mümkündür.

Hediye rûmeta me ye!

8. Hafta: DÖKH, kanser hastası olan görme engelli tutsak Hediye Aksoy'un serbest bırakılmasına dönük oturma eyleminin 8. haftasında, Aksoy'un durumuna dikkat çekmek amacıyla hapishane yönetimi ile görüşmek isteyen kadın tutsaklara gardiyanlar tarafından yapılan saldırı protesto edildi.

Taksim Meydanı'nda düzenlenen eylemde kitle, Aksoy'un fotoğrafları ile "**Hediye Aksoy serbest bırakılsın**", "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**", "**Hediye rûmeta me ye**", "**Yaşasın kadın dayanışması**" sloganlarını attı. Haftanın açıklamasını DÖKH aktivisti **Jiyan Aydın** yaptı. Aydın, "En insani talep olan tedavi hakkı bile, Bakırköy Cezaevi'nde fiziksel ve psikolojik işkenceyle karşılığını buluyor" diye konuştu. Aydın'ın ardından Aksoy'un avukatı Züleyha Gülüm bir açıklama yaptı.

9. Hafta: DÖKH'ün bu haftaki eyleminde, kadınlar adına açıklama yapan **Deniz Şimşek**, tüm tepkilere rağmen hasta tutsakların esaretlerinin devam ettiğini ve bu arada da hastalıklarının ilerlediğini söyledi. Açıklamanın ardından, Erzurum H Tipi Hapishane'de tutulan Muzaffer Yılmaz isimli bir mahkûmun Aksoy'un serbest bırakılmasına dönük yürütülen mücadeleyi desteklemek amacıyla gönderdiği mektubu okundu. Mektupta "**Ashında sen Kürtlerin yaşamını ifade ediyorsun, her şeye rağmen yaşamı seviyorsun, savaştan kör hücreden gülüyorsun. Özgürlüğe susamış yorgun bedenini yordular. Hani derler ya önce kadınları vurun, özellikle de 'terörist kadınları' vurun ama onlar senin asil yüreğine vuramadılar**" deniliyor.

Neden istifa etsin ki?

Skandalları ile Türkiye'nin Nisan ayından bu yana gündemini meşgul eden ÖSYM'nin tartışılan başkanı Ali Demir'in istifaya yanaşmamasının bizi aslında pek de şaşırtmayacak bir nedeni olduğu ortaya çıktı.

YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın, "Ben yerinde olsam istifa ederdim" ve "LYS sürecini bir bitirsin değerlendirecektir" açıklamalarına karşın istifa etmeyen Demir'in özlük haklarının kazanmayı beklediği, geçtiğimiz günlerde burjuva medyada yer aldı. İlk olarak göreve 22 Eylül 2010 tarihinde getirilen Demir, bu görevi vekaleten yürüttü. ÖSYM Kanunu'nun çıkmasının ardından Başbakan ve Cumhurbaşkanı'nın imzası ile 29 Mart 2011 tarihinde resmi gazetede ataması yayımlanarak bu kurumun başına asaleten atandı.

4100 TL maaş alacak

Devlet Memurları Kanunu, Emekli Sandığı Kanunu, YÖK Personel Kanunu ve ÖSYM Kanunu'na göre Demir'in bu kurumun emeklilik haklarından yararlanmak için 6 ay görev yapması gerekiyor. Bu sürede asaleten atandığı 29 Mart 2011 tarihinde başlıyor ve 29 Eylül 2011 tarihinde son buluyor.

Demir, ÖSYM'nin başında 29 Eylül tarihine kadar kalır ve 6 aylık süresini doldurursa ne zaman emekli olursa olsun, kurumun özlük haklarından yararlanacak.

Demir, üniversiteye geri dönüp, profesör olarak çalışsa bile emekliliği ÖSYM Başkanı ek göstergeleri üzerinden hesaplanacak. Yani yaklaşık 3850-4100 TL arasında bir emekli maaşı alacak. Ancak Demir, 29 Eylül tarihinden önce istifa eder ve üniversitedeki kadrosuna dönerse, sadece profesör ünvanıyla emekli olacağından, yaklaşık 2300-2500 civarında bir emekli maaşı alabilecek.

Gençliğin geleceğiyle tereddüt etmeden oynayanlar, açık verdikleri zaman sokaklarda yankılanan öfkeli "istifa et" çığlıklarına neden yanıt versinler ki? Ne de olsa "gurur" 4000 TL etmez onlar için!

Hoşgeldin güzel kardeşim, ama...

Hemen hepimizin en büyük hayallerindendir iyi bir iş, iyi bir gelecek. Elbette bunun yolu ilkin "iyi bir üniversite"den geçmektedir. Bunun için de bu eşitsiz ve yorucu yarışta canla başla çalışırız. Hayalini kurduğumuz gelecek için nelerden vazgeçmez, neleri ertelemeyiz ki hayatta. Hepsi o mutlu sona ulaşmak içindir.

Ama neyse ki büyük bir sorumlulukla son gün cep telefonlarımıza attıkları mesajlarla haber verir ÖSYM durumu. Artık telefonunuz kapalı ve siz o treni kaçırdıysanız söylenmeye hakkınız yoktur. Bir kez daha "Ali Demir istifa" sesleri yükselir her yerden. Demir istifa etmez, öğreniriz ki koltuğunda 29 Eylül'e kadar kalırsa maaşı 4000

mez... Biraz daha tükenmeye başlar umudumuz geleceğe dair.

Ailemizin yükünü hafifletmek için part time ya da günlük işlerde çalışırız, her şey başladığımız okulumuzu bitirmek ve kendi ayaklarımız üzerinde durmak içindir. Derslere girer çıkarız, anlamaya çalışırız bize öğretilenlerin ileride ne işimize yarayacağını. Hani "üniversite bilim yuvalarıydı" deyiveririz. Hiçbir şey umduğumuz gibi gitmemiştir.

Bilimsel eğitim isteriz, ulaşmak, barınmak isteriz, yani aslında sadece insan gibi yaşamak isteriz. Ama her şeyin bir bedeli vardır. İsteklerimiz polis copuyla, soruşturmalara karşılır. İbreti alem olsun diye bazılarımız okuldan atılırız. İleride başımıza gelecekleri göstermek isterler bize. Bunu yaparken bile beceriksizce davranırlar bazen.

Hızlarını alamayıp mezun olmuş kişileri de atılacaklar listesine ekleyiverirler. Ve artık şaşırılmayı öğreniriz olanlar karşısında.

Sonra eğer biraz şanslıysak okulu bitiririz. Ama sınavların ardı arkası kesilmez bir türlü. Okulu bitirmenin sevinci değil de iş bulmanın telaşı sarar bizi. Sonra başbakanımızın o güzide sözü gelir aklımıza "Her üniversite mezunu iş bulacak değil ya!" Çok da haklıdır. Nitekim öyle hemen iş bulamayız. Mesela ataması yapılmayan öğretmenlerden oluruz önce, sonra yıllarca yapılmayan atamalarımız yüzünden yaşamayı erteleyip gece gündüz çalışarak vardığımız bu yerde hayatımızdan vazgeçeriz bir gün...

Üniversiteyi kazanan şanslı kardeşim, aramıza hoş geldin de, bunları da bil olur mu? İçinde yaşadığımız dünya hayallerimizdeki kadar güzel değil ne yazık ki! Ama unutma onu güzelleştirecek olan da sensin, benim, biziz!

Sonra o büyük gün gelir. Büyük heyecanlarla ve umutlarla gireriz sınavla. Hepimizin amacı üniversiteye gidebilen "şanslı" azınlıktan olabilmektir. Yıllardır harcadığımız emeğin karşılığını almak, dahası ailelerimizin bizim için olanaklarını en son sınırına kadar zorlamalarının karşılığını vermek isteriz. Önce sınav sonuçları açıklanmadan kırılır umutlarımız. Hayatımıza koydukları şifreler çıkar ortaya ilkin. Sokaklar bu yapılan haksızlığa karşı dolup taşarken arkadaşlarımız tarafından, sonra öğreniriz ki onlara soruşturmalar açılır. Bu ülkenin başbakanı kendi arkadaşlarının da bizimkiler kadar çok olduğu tehdidiyle çıkar karşımıza.

Aylar geçer. Biz "umudumuzu" ayakta tutmaya çalışırız. Bekleriz sınav sonuçlarının açıklanmasını ama zaman uzadıkça uzar. "Acaba bu sefer ne olacak" diye düşünürken kara kara, bu defa da puanların yanlış hesaplandığını öğreniveririz.

TL olacakmış. Anlarız ki bizim geleceğimizin ücreti işte bu kadarmış: 4000 TL...

Şaşkınlıkla geçirdiğimiz ayların ardından umudunu (hala diri tutmayı başaranlara ne mutlu) bir daha ki seneye saklayanlara üzülmür, her şeye rağmen "şanslı" azınlıktan olduğumuz için sevinir kimilerimiz. Çocukluğumuzdan beri kurduğumuz hayallerimiz gerçekleşmeye başlamıştır artık. Ailelerimizin yüzünü güldürmenin haklı gururunu yaşarız.

Ama ne yazık ki her şey o kadar basit değildir. Önce altından kalkamaya çağımız harç ücretleri çıkar karşımıza. Ne yapar eder buluruz ve kayıtlara geçer artık üniversiteli olduğumuz... Sonra barınma sorunu yaşarız. Özellikle büyük şehirlerde devlet yurtlarının sayısı çok azdır, orada kendimize yer bulmak da o kadar kolay değildir. Öncelik imkanı olmayanlardır ama ne hikmetse imkansızlık içinde bocalayıp dururken sıra bize bir türlü gel-

"Belediye başkanı olamadım, bari rektör olayım!"

H. Merkezi: TC Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Rektörlüğü'ne, 29 Mart 2009 yerel seçimlerinde AKP'den Eskişehir Büyükşehir Belediye Başkan adayı olan Prof. Dr. **Hasan Gönen**'i atadı. Cumhurbaşkanı'nın basın merkezi'nden yapılan yazılı açıklamada, Gül'ün, Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Rektörlüğü için yaptığı atamaya yer verildi ve Osmangazi

Üniversitesi'nin yeni rektörünün Prof. Dr. Hasan Gönen olduğu duyuruldu.

Gönen, Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Rektörlüğü için 11 Ağustos'ta yapılan seçimlerde 143 oy alan Eğitim Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Mehmet Şişman'ın ar-

dından 134 oyla ikinci sırada yer almıştı. Gönen, 29 Mart 2009'daki yerel seçimlerinde AKP Eskişehir Büyükşehir Belediye Başkan adayı olmuş, 140.582 oy alarak yüzde 37.1'lik oy oranı ile DSP'nin adayı Yılmaz Büyükerşen'in ardından ikinci olmuştu.

Somali'ye yardım mı?

Türkiye Kürdistan'ında savaşın yükseldiği, krizin "teğet geçip geçmeyeceği" tartışmalarının alevlendiği, işçi sınıfına ve emekçi halka saldırıların gündemleştiği bir süreçte bir de baktık ki, Somali ile yatıp Somali ile kalkıyoruz. Caddelere, büyük binalara asılan Afrika haritası içine yerleştirilmiş aklıkla ölüm arasında gidip gelen gözlerle bize bakan Afrikalı çocukların yüzlerinin doldurduğu dev pankartlarla güne başlıyoruz. Ramazan ayının tüm retorikleri kullanılarak yardım (sadaka) toplayan devlet kurumlarından yardım kuruluşlarına kadar bir dizi imzalar karşılıyor bizi her yanda. "İnsanlık ölmedi", "komşusu aç yatan bizden değildir", "en azından bir gün tok uyusunlar", "solan yaşamları birlikte yeşertelim", "bir yudum su" vb. vb. sloganlarla Somali için yardım toplanıyor.

Somali'de neden açlık var?

Dünyada bir yanda obezlik hastalığının yükselmesine karşı önlemler artarken, diğer yanda Afrika'da çocuklar "bir yudum su", "bir günlük tokluk" için neden sadakaya muhtaçlar? Bu soruların yanıtları tüm dünyaya egemen olan bir avuç asalağın midesinde ve de kasasında yatıyor kuşkusuz. Tarım alanları yağmalanan, yeraltı zenginlikleri için delik deşik edilen kara kıtada tüm suçun "beceriksiz", "halkını düşünmeyen" asalak yönetim ve hükümetlerde olduğu iddia ediliyor. Bu hükümetler ne kadar beceriksiz olabilir, ne kadar halka düşmanlaşabilir ki! Bizim ülkemizdeki hükümetten, Ortadoğu'nun diktatörlerinden, Obama'dan, Merkel'den, Sarkozy'den vs. vs. daha ne kadar halk düşmanı olabilirler ki! Onlardan daha mı asalaklar, daha mı beceriksizler? Boşverin bu

ucuz yalanları, kandırmacaları...

Bunlar basit ve ucuz yalanlar. Ama daha büyük yalanları yüklenenler Afrika'yı mesken eylediler son haftalarda; girişim üstüne girişimde bulunuyorlar; "yardım" uçakları havalanıyor; herkes, yüzünde bir yapış yapış, iğrenç "iyi insan", "yardımsever beyaz" pozları ile dolaşıyor. Cenneti garantilemenin huzuru mudur yoksa senaryosunu kendilerinin yazdıkları, oyuncularından figüranlarına kadar kendilerinin belirlediği şovlarında rollerini hakkıyla (Allah için! Kimsenin kuşkusu olmasın!) oynamanın verdiği başarı hissiyatı mıdır, bunu tahmin etmeye çalışmak bize düşmez!

Sadaka rekoru

23 Ağustos itibariyle Başbakanlık'tan yapılan açıklamaya göre Somali için 311 milyon 277 bin lira biriktiği belirtilmiş; bu paranın 61,5 milyon lirasının Başbakanlık AFAD, 118,5 milyon lirasının Diyanet İşleri Başkanlığı (Diyanet Vakfının topladığı 43,5 milyon lira dahil), 131 milyon 277 bin lirasının ise diğer kampanyalarda toplanan paraları kapsadığı ifade edilmiş. Bunun dışında 23,5 milyon tutarında 8 bin ton insani yardım malzemesi de gönderilmiş.

Peki bu paralarla alınan ve alın-

cak olan yardım malzemeleri için yapılan ihaleleri kimler kazanıyor? Belki de ihaleye bile gerek duyulmuyordur değil mi? Sonuçta kimin kazanacağı belli olduktan sonra! Para yardımı yapan büyük şirketlerin sonra toplanan bu paralar karşılığında mal satarak ettiği yardımı da buradan fazlasıyla çıkartmama olasılığı sizce var mıdır? Yoksa hiç kâr koymadan mı bu toplanan paralar karşılığında mallarını satıyordu. Yok canım, öyle olsa basını çoktan başlarına toplayıp bunun açıklamasını onlarca kez yapmış olmazlar mıydı? Üç kuruşluk, kötü kömürü ya da bir kilo unu dağıtırken bile insanların birbirini ezmesi pahasına şovlara dönüştürenler bu fırsatı niye kaçırsınlar ki?

Tam da ekonomik göstergelerin hiç de iyi gitmediği bir zamanda iyi alışveriş doğrusu. Zaten kârın olmadığı yerde kapitalistlerin ve onların sözcülerinin ne işi olabilirdi ki "elin Somali'sinde"!

Tabii, adı yolsuzluklarla anılan, insanların gönlünden koparak yaptığı yardımların üzerine oturan ve hatta yolsuzluk mahkemeleri süren kurumların kendini "aklama" çabalarını da bu getiriye eklemek lazım. Öyle ya, kara bakışlı, geçmişi kara, geleceği kapkara Somalili çocukların elinden tutup fotoğraf çektin mi, üzerine bir de bir yudum su ekledin mi her şey bembeyaz olur diye hesap ediyorlardır bu kan emiciler, dolandırıcılar.

Ve elbette toplanan yardım paralarıyla Somali'ye kurulacağı söylenen geçici sahra hastaneleri, açılacağı vaat edilen su kuyuları, konutlar, elektrik üretimi vs. vs. de var. Bunların malzemelerinin nerelerden alınacağını, Somali'de bunları hangi şirketlerin inşa edeceğini göreceğiz. Bu işten (dolandırılan paralar dışındaki yardımlardan) kazançlı çıkacakların olmamasını düşünmek bile imkansız.

ticari çıkartma mı?

Show must go on!

"Show must go on! (Şov devam etmeli!)" deyimi sahne sanatları için söylenmiş olsa da, malum devletin, kendilerine sanatçı diyen zevatın, iş adam ve kadınlarının vazgeçemediği düsturlardan biridir. Bunların "bir elin verdiğini diğer elin görmemesi" ilkesini dillerinden düşürmeden nasıl da takkiye yaptıklarını her yerde görmek mümkündür. Ama en görülmemiş olanı belki de, başbakanın eşinden çocuklarına, gazetecilerden sanatçılara ve iş dünyasının ünlü isimlerine kadar yüz kişiyle yaptığı Somali'ye "yardım" çıkartması olsa gerek.

Hayrünnisa Hanım, Somalili kadınların ellerini tutup gözyaşı dökerken, Ajda Pekkan aklıktan kıvranan çocukların anneleriyle göbek atıp manevi "yardım"larını da esirgemediler bu çıkartmada. Bu yüz kişinin içinde olmak öylesine önemliydi ki, hakaretler bile havalarda uçtuğu gezi sonrası. Meğer ülkemiz hayırseverler cennetiymiş de bundan bir bizim halkımızın haberi yokmuş. Ama nasıl olsun ki; asgari ücret yoksulluk sınırının altındayken, işsizlik oranları tavan yapmışken, yoksulluk her geçen gün artarken bu hayırseverler ordusuyla bu topraklarda bir türlü karşılaşmamış olmamız bizi yanıltıyor herhalde!

Bunların hepsi gözyaşlarıyla gizlenmeye çalışılan bir şovdan ibarettir ve fakat onun da gizlediği bir şey daha vardır. O da bir halkın ölümle imtihanından çıkar sağlamak, Afrika kıtasının talanına ortak olmak, yani kâr, kâr, kâr... Tek ve de en iyi anladıkları şey yani...

İslam ülkelerine çağrılar yapıp, yardım etmeyenleri kınamak, İKÖ (İslam Konferansı Örgütü)'nü Somali için İstanbul'da toplamak, bunca zahmet başka ne için olsun ki! Afrika'daki büyükelçilik sayısını üç katına çıkartmak ve bölgeye ihracatını bir milyar doların üzerinde artırmak Türkiye'ye yetmemektedir. O, büyük hedefler içindedir. Bir yandan İslam ülkelerinde gücünü ve etkisini artırmak, bir yandan bölgenin talanından daha fazla pay kapmak telaşı yeterince büyüktür.

Derdi büyük ama kesinlikle Somalili aç çocuklarla ilgili değil. Bir gün tok uyumakla, bir yudum suyla idare edebilir onlar. Sonuçta mesele kâr ise her şey gibi onlar da "kara" bir teferruattır!

Derdi büyük ama kesinlikle Somalili aç çocuklarla ilgili değil. Bir gün tok uyumakla, bir yudum suyla idare edebilir onlar. Sonuçta mesele kâr ise her şey gibi onlar da "kara" bir teferruattır!

Kaddafi devrildi ama Libya halkı istediğine ulaştı mı?

2011 Ağustos'u Kaddafi yönetiminin devrildiği ay olarak tarih sahnesinde yerini aldı. Kaddafi'nin devrilmesi sonucunda sürecin özetlenmesinin, Libya'nın içinde bulunduğu durumun anlaşılması açısından yararlı olacağını düşünüyoruz.

Libya diğer Ortadoğu ve Afrika ülkeleri gibi ne bir burjuva demokrasisine sahip ne de göstermelik biçimde de olsa burjuva demokrasisine benzeyen kurumların olduğu bir ülkedir. Her şey Kaddafi ve ailesi etrafında "dönüyordu".

Ülkenin yapısında aşiretler belirleyici bir konumda

Elbette bu ailenin, devlet yönetiminde bu derece güçlü olmasında Libya'nın aşiretsel yapısının önemli bir payı vardı. Bugün Libya'daki durumun "devrim" olarak adlandırılması mevzuunda ülkedeki çeşitli aşiretlerin Kaddafi'den desteğini çekmesiyle birebir alakası vardır. Ülkenin en büyük 3 aşireti olan Sirte merkezli **Kadhafa**, Sebha'da **Mağariha** ve ülkenin batısında bulunan **Varfella** aşiretleri Kaddafi'nin en büyük destekçileriydi. Ülkenin mevcut aşiretsel yapısı, ülkeyi yönetmesinde de kolaylık sağlıyordu.

Aşiretler arası kavgaların ve düşmanlıkların yoğun olmasından kaynaklı ülkenin doğu aşiretleriyle batı aşiretleri arası tarihsel bir dizi çelişkiler barındırıyordu. Başkent Trablus'un "beklenenden" erken düşmesinin en büyük nedeni Kaddafi'ye destek veren 3 aşiretten ikisinin (Mağariha ve Varfella aşiretleri) saf değiştirip, isyancılara katılmasıdır.

15 Şubat'ta görülen, Trablus'ta bulunan Ebu Selim Hapishanesi'nde 1996 yılında çıkan "yangında" ölen bin mahkûmla ilgili davada, tutsakların ve ailelerini savunan ve siyasi mahkûmların serbest bırakılması için uğraşan insan hakları aktivisti **Fethi Terbil**'in tutuklanması, ülkenin doğusu Bingazi'de günlerce süren protestolara neden oldu. Kaddafi yanlılarının eylemleri şiddetle bastırması sonrası, Bingazi'de başlayan kıvılcım ülkenin bütününe yayıldı/yaydırıldı. İsyanın doğuda başlamasında Kaddafi muhalifi aşiretlerin önemli bir payı oldu. Zaten şu anda Ulusal Geçiş Konseyi (UGK) Başkanı **Mustafa Abdülcelil** ve "asilerin" askeri lideri **Mahmud Ubeydi** de güçlerini aşiretlerden almaktadır.

Kaddafi'nin devrilmesinden sonra ise ülkenin aşiretsel yapısından kaynaklı, Libya'nın nasıl inşa edileceği ve istikrarın nasıl sağlanacağı büyük bir "sır". Çünkü düşman aşiretleri biraraya

getiren konu Kaddafi'nin devrilmesiydi. İsyân sürecinde emperyalistlerin bütün umudu ise aşiretleri bir potada toplayabilecek bir liderin çıkmasıydı ancak süreç hiç de böyle işlemedi. Bütün aşiretlerin ya da en azından belirleyici aşiretlerin hemfikir olduğu bir isim şekillenmedi. Bu durumda Kaddafi sonrası istikrarın nasıl sağlanacağı konusunda soru işaretlerini büyütüyor.

İsyancılar sürecin en başından itibaren emperyalistlerin himayesindeydi

Libya isyanında halkın Kaddafi yönetiminden memnun olmaması, bir değişim taleplerinin olması etkili oldu ama süreci sadece bununla açıklayamayız. Özellikle isyana önderlik edenlerin emperyalistlerin himayesinde olması, Libya'daki hareketin niteliği konusunda kafamızı aydınlatıyor. Libya'daki muhalif hareketin ilerici niteliğinden bahsetmek mümkün değil. Elbette içerisinde ilerici öğeler bulunmakla birlikte ağırlıklı kesim emperyalistlerle iç içe geçen gericilerden oluşuyor. Ve gelinen aşamada emperyalistlerin

kazandığından bahsedebiliriz.

Emperyalistlerin desteğiyle "barışçıl" olan gösteriler, büyük bir hızla silahlı bir iç savaşa dönüştürüldü. Burada emperyalistlerin temel argümanı "müdahale olmasaydı Kaddafi'nin büyük bir katliam yapacağıydı". Emperyalistler dünyanın her yerinde çeşitli katliamlar olurken, bu katliamlar işine geldiği oranda sessizce geçiştirmişler, işine gelmediği oranda ise seslerini yüksek perdeden çıkartmışlardır.

Burada emperyalistlerin, diğer ülkelerin işlerine müdahale edebilmek için kullandıkları "insani müdahale" kavramına dikkat çekmek gerekiyor. Önümüzdeki dönem bilhassa Ortadoğu ve Arap coğrafyası olmak üzere, her yerdeki askeri müdahalelerine meşruluk kazandırmak için bu kavrama sarılacaklardır, ta ki bu kavram deşifre olana kadar. ABD Irak'ı işgal ederken temel

argümanı "demokrasi götürmekti", deşifre olduğu oranda bu kavramı kullanmadılar.

Libya'daki hareketin Tunus ve Mısır'daki hareketlerle farklı noktaları

Libya'daki durumun "Arap Baharı"nın yaşandığı Mısır ya da Tunus'tan belirli bir farkı var. Buralardaki hareketler kitlelerin ilerici hareketi olarak tarih sahnesinde yerlerini aldı. Ve emperyalistlerle hareketin ilişkisi sınırlı kaldı. Mesela Mısır'da halk hareketi sonrasında ABD emperyalizmine karşı bir durum ortaya çıktı. Zaten emperyalistler de hem Mısır'da hem de Tunus'ta hareketi ilk başta desteklemedikleri gibi karşısında yer almışlardı. Libya'da ise en başından emperyalistlerin inisiyatifine yol aldı. Protestolar başlar başlamaz çok kısa bir zamanda iç savaşa dönüşmesi emperyalistlerin istemleri doğrultusunda olmuştur. Libya'daki hareketle Mısır ve Tu-

İmzalanacak petrol anlaşmaları, yapılacak askeri anlaşmalar, alt yapı ve üst yapı anlaşmalarıyla birlikte emperyalistler ve uşakları açısından bu kriz

döneminde büyük bir nimet olacak!

Batılı emperyalistler açısından

sından

Kaddafi'nin devrilmesi

aynı

zamanında

ideolojik bir

zafer manasını da taşıyor. Her şeyden önce rahatsız oldukları diktatörlerden kurtulmak, onlara baskı yapmak için Kaddafi bir örnek. Bu anlamda Suriye'ye yönelik vurgular önemli. Her ne kadar Suriye'de işler sarpa sarsa da vurgunun ideolojik içeriği açık.

İkinci olarak da kitlelere verilen bir mesaj var: Değişim talebiniz varsa, o da; NATO, BM gibi emperyalist kuruluşlar aracılığıyla bünyesinde mümkün olabilir. Böylelikle bu tarz kurumların kitleler nezdindeki prestijlerini arttırmak istedikleri açık.

Emperyalistlerin en büyük kazanımlarının ekonomik olduğu açıktır. Libya, iç savaş öncesi günde **1.3 milyon varil** petrol ürettiyordu. Bu üretim her ne kadar küresel talebin yüzde 2'sine denk gelse Libya petrolünün dünyada çıkan Cezayir ile birlikte en temiz petrol olması emperyalistleri cezbediyor. Şu anda petrol üretimi günde **50 bin varile** inmiş olsa da ve tekrardan eski üretim düzeyine kavuşmasının 1.5-2 yıllık zaman alacağı öngörülse de emperyalistler açısından yatırım yapılabilecek bir alan.

Kaddafi döneminde petrolden yararlanamayan ABD'li şirketler daha yeni yönetim kurulmadan isyancılarla "pazarlığa" başladılar. Tabii sadece ABD emperyalistleri değil, diğer emperyalistler de masaya oturdular. ABD'li petrol şirketi **Marathon Oil**, İngiliz **BP**, İngiliz-Hollanda ortak yatırımını **Shell**, savaştan önce Libya'nın en güçlü Batılı petrol şirketi olan İtalyan **ENI** ve ilk günden beri isyancıları savunan Fransız petrol şirketleri leş kargaları gibi Libya'nın üzerine çöktüler.

Batılı emperyalistler, halkların değişim talebini kendi emelleri açısından bir kaldıraç görevi olarak kullanmış olabilirler ancak dünyanın lanetlileri de bir gün ayağa kalkacak, bu mücadelelerden öğrendiklerini dünyanın "efendilerine" karşı kullanacaklardır. Emperyalistlerin ve bütün gericileri bekleyen makûs talihleri kendi örgütlülüklerini yarattığı oranda gerçekleşecek. Emperyalistler açısından en korkulu senaryo da budur.

* Fehmi Taştekin, 25 Ağustos tarihli *Radikal gazetesi*

Kan-can pahasına kazanıldı, kan-can pahasına korunacak

1 Mayıs Mahallesi

1. Gün

1 Mayıs 1977'de Taksim Meydanını kana bulayanların yarattığı korku dağları Partizanların önderliğinde halk tarafından yıkılıyordu. Yıkılan her korku büyüyen öfkeye gebeydi ve her öfke ise zalimin zulmüne bir darbe olarak kan emicilere korku salıyordu. Halkın barınma hakkına yönelik yeni bir saldırı da Ümraniye'de yaşanıyor. Çoğunluğu Türkiye Kürdistanı'ndan olan kitle kan ve can pahasına verdiği mücadeleyle kurdukları evlere sahip çıkıyor, taş ve sopalarla panzerlere ve namlulara karşı koyuyordu.

Sayırsız bedelle kurulan 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluş yıldönümünde 9. kez düzenlenen "Geleneksel 1 Mayıs Mahallesi 2 Eylül Kuruluş Festivali" kutlamalarının startı 1 Eylül günü Ataşehir Deniz Gezmiş Parkı'nda verildi. 3 gün süren festivalde açılan pankartlar meydanı renklendirirken birçok yayınevi açtıkları stantlarla ürünlerini kitlelere ulaştırma imkânı yakaladı. Festivalin ilk gününde DDSB, YDSB, KESK temsilcisi ve Belediye-İş 2 No'lu Şube

Eğitim Uzmanı Veysel Aslan'ın katılımıyla "Güvencesiz Çalışma, Kriz ve Mücadele Biçimleri" başlıklı panel gerçekleştirildi. Panelde genel olarak ekonomik ve siyasal krizden kurtulma çabası içinde olan egemenlerin saldırı politikalarına ve bunlara karşı mücadele edilmesinin gerekliliğine vurgu yapıldı. Panelin ardından Grup Gölgedekiler, Murat Ateş, Cihan Çelik ve Grup Vardiya müzik dinletisi sunarken, Pir Sultan Abdal Derneği semah ekibi de semah gösterisi yaptı.

2. Gün

2. gün, bir yürüyüş gerçekleştirildi. Anadolu Yakası Dersimliler Derneği, PSAKD, DHF, Halk Cephesi, 2 Eylül Kültür Derneği, Partizan, ESP ve Köz tarafından organize edilen yürüyüş saat 15.30'da Cennet Düğün Salonu önünde başladı. "34. yılında 2 Eylül ruhuyla yozlaşmaya karşı kültürene sahip çık" yazılı pankart açan kitle sloganlarla 18 Mayıs Caddesinden Meydana

doğru bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yüzlerce kişinin katıldığı yürüyüşte Partizanlar 18 Mayıs Caddesine "Çelikten irade, komünist bilinç ve davaya adanan yaşamdır İbrahim Kaypakkaya- Partizan" yazılı pankart astılar. Yürüyüşün ardından açıklamayı kitle adına Metin Arslan okudu. Arslan yaptığı açıklamada 1 Mayıs Mahallesi'ne yönelik gerçekleştirilen saldırıların durmadığını belirterek saldırılara karşı mahalle halkını direnmeye çağırdı. Açıklamanın ardından eylem sloganlarla sona erdi.

Eylemin ardından festival alanında biraraya gelen kitle burada gerçekleştirilen Ortadoğu konulu panele katıldı. Panelde Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da gerçekleşen isyanların önemine dikkat çekildi. Panelin ardından YÇKM halk oyunları ekibi, Telli Kılıç, Grup İsyen Ateşi, Bandista ve Pınar Sağ'ın konserleri ile festivalin 2. günü de tamamlandı.

3. Gün

Festival, 3. ve son gününde de çeşitli etkinlikler ve panellerle devam etti. Öncelikle çeşitli akademisyenlerin katılımı ile "1 Mayıs Mahallesi'nin Kuruluşu ve Kentsel Dönüşüm" konusu tartışıldı.

Bu tartışmanın ardından Tiyatro Simurg, Anadolu kültürleri üzerine derlediği bir tiyatro gösterisi sergi-

ledi. Beğeniyle izlenen tiyatro gösterisinin ardından "Kadına yönelik şiddet ve mücadele yöntemleri" üzerine kadın kurumlarının katılımıyla bir panel gerçekleştirildi.

Yeni Demokrat Kadın (YDK), ESP/Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM) ve Demokratik Kadın Hareketi (DKH) temsilcilerinin katılımı ile gerçekleşen panelde ilk olarak YDK temsilcisi söz aldı. Şiddet türlerine değinen YDK temsilcisi, devletin erkek egemen anlayışıyla şiddeti beslediğine dikkat çekerek, "Aile" ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın oluşturulmasını, elektronik kelepçe/sinyal butonu gibi adli uygulamaların gündeme getirilmesini bunun bir yansıması olduğunu söyledi. Son olarak da kadınların diğer tüm ezilen kesimler içerisinde daha fazla dayanışma içerisinde olması gerektiğine vurgu yaptı.

YDK'nın ardından söz alan SKM temsilcisi, sokakların erkeklerin dünyası olduğuna değinerek, kadınların sokaklardan uzak tutulduğuna dikkat çekti. DKH da devlet şiddetinin kanık satıldığından söz etti.

Kadın panelinin geç başlatılması ve kısıtlı sürede bitirilmesi gibi olumsuz bir tablo ortaya çıktı ve bu nedenle soru-cevap kısmı gerçekleştirilemeden panel sona erdirildi.

Panelin ardından konserlerle festival sona erdi.

Esat Oktay'ın ruhu Tekirdağ'da!

H. Merkezi: Çağdaş Hukukçular Derneği Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishane'deki işkence ve baskıların bir numaralı ismi hapishane ikinci müdürü Haydar Ali Ak ve baskılara göz yuman Cumhuriyet Savcısı Metin Arda'ya karşı harekete geçti. ÇHD, Ak'm görevden alınmasını talep ederken Savcı Arda'yı ise işkenceye göz yummaktan Hakimler ve Sav-

cılar Yüksek Kuruluna şikayet edecek.

Tutsaklar ÇHD'ye gönderdikleri mektuplarda yaşadıklarını anlatırken ortaya çıkan tablo 12 Eylül dönemini aratmadı. Tutsak mektuplarının anlamlarına göre; Haydar Ali Ak'ın başlarında bulunduğu ve gardiyanlardan oluşan A Takımı adlı işkence grubu, sabah sayımlarında tutsaklara yönelik fiziki saldırı yapıyor, süngerli hü-

reye atıyor, genel aramalar dışında hücrelere baskın aramalar düzenliyor ve tutsakların tüm eşyalarını talan ediyor. Bunlar yetmezmiş gibi Haydar Ali Ak tutsaklara hakaretler yağıdırıyor.

ÇHD avukatları tutsakların anlamlarını dikkate alarak bu yasadışı saldırılara ve hak gasplarına ilişkin yapılan suç duyurularını görmezden gelen Cezaevi Savcısı Metin Arda hakkında Hakimler ve Savcılar Yüksek Kuruluna başvuracak ve ayrıca **1. Müdür Rahmi Günen** hakkında da suç duyurunda bulunacak.

Askeri Cunta dönemindeki Yüzbaşı Esat Oktay'ın terör estirdiği Diyarbakır 5 No'lu Cezaevi'nin andıran Tekirdağ 1 No'lu Cezaevi İkinci Müdürü Haydar Ali Ak'ın işkence listesinden birkaç örnek;

* 6 Mayıs 2010 tarihinde sabah sayımında Ak ve ekibi A Takımı, A-17, A-27 ve 31'de kalan tutsakları yaraladı. Ardından ise tutsaklara hücre ve

sosyal haklardan men cezaları verildi.

* 13 Eylül 2010'da epilepsi hastası, tutsak Cengiz Çelik ve biri kalp hastası olan iki hücre arkadaşı Ak'ın talimatıyla darp edildiler. Saldırıdan sonrası müdür yaralı tutsaklara "Siz daha gebermediniz mi?" diyerek tehdit ve hakarete bulundu.

* 24 Eylül 2010'da yapılan genel aramada A-4 nolu hücreye giren Müdür Ak, tutsakların kitaplarını dağıttı, birçoğuna el koydu, ardından da "fazla kitap" gerekçesiyle cezalar verdi. Bu da yetmedi tutsakların 2 battaniyesine el konuldu. Yine bardak ve tabak gibi eşyalara el konulmasına itiraz eden Turan Solak isimli tutsak hakkında soruşturma açılarak 5 günlük hücre cezası verildi.

* 8 Ekim 2010'da Ak ve gardiyan ekibi C-79 nolu odayı "arama" bahanesiyle dağıttı, kitaplara el koyarak notları imha etti. Ardından da odadaki tutsaklara çeşitli disiplin cezaları verildi.

Sus ve yüreğimin sesini dinle!

Anlayana umut, anlamayana öfke

Kayıp yakınları Bayramda da Galatasaraydaydı!

30 Ağustos Dünya Kayıplar Gününde kayıp yakınları Galatasaray Lisesi önünde buluştu.

İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplar Komisyonu'nun organize ettiği eylemde aileler birbirlerine sarıldı, bayramlaştı. Kayıp yakınları, Galatasaray Meydanı'nda yine yakınlarının fotoğrafları ile birlikte karanfiller taşıdı. Aralarında Arjantin, Filistin, Yemen, Sudan, İran, Çin, Meksika, Nepal, Peru, Kuzey ve Güney Kore'nin de olduğu yüzlerce ülkedeki kayıplar için mumlar yaktılar. Eylemde Hanife Yıldız'ın "Sevdiklerimiz ne kemiklerini verdiler ne de mezarlarını gösterdiler. Biz de burada kendimize bir mezar bulduk. Bayramlarda da burayı ziyaret eder olduk" sözleri anaların duygularını özetliyordu.

334. Hafta

Yüreklende ince bir ses. Meydanları inletiyor usulca her konuştuğunda. Her haykırışında yürekler susuyor, kuraklaşıyor ve çatlıyor.

Her haykırışında bir öfkenin tablosu tekrar yaratılıyor ve usulca çiziliyor acının panoraması. Her hafta Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen Cumartesi Anneleri, eylemlerinin 334. haftasında bir kez daha katillere seslendiler "Kaybedenler kaybedecek" diye. Açıklama öncesi kayıp yakınları içlerindeki acı ve öfkeyle konuştular. Konuşmalarından, 1995'te gözaltında kaybedilen Hasan Ocak'ın kardeşi Aysel Ocak, ortak basın metnini okudu. 334 haftadır Galatasaray Meydanı'nda olduklarını dile getiren Ocak, kan üzerinde inşa edilen devlet politikalarının artık yerini, barışçıl çözüm politikalarına bırakmasını istedi.

335. Hafta

Cumartesi Anneleri, Her Cumartesi olduğu gibi 27 Ağustos günü de bir araya geldi. Bu hafta konuşmaya Seyhan Doğan'ın yeğeni Evin Doğan başladı. Ardından konuşan Hüseyin Toraman'ın annesi; oğlunun diğer kaybedilenler gibi katledildiğini, katillerin kim olduğunu bildiklerini, kendisi gö-

remese de oğlunun hesabının mutlaka sorulacağını söyledi. Tüm Türkiye'nin kendileri kadar öfkeli olması halinde devletin bile yıkılabileceğini söyleyerek öfkesinin boyutunu çarpıcı biçimde ifade etti. Oğlunun ilgisi olmadığı halde "şehidimizin kanı yerde kalmayacak" denilerek polisler tarafından intikam için kaybedildiğine değinen anne, eğer korkmuyorlarsa oğlunun cenazesinin kendisine verilmesini talep ettiğini belirtti. Daha sonra sözü alan Hüseyin Taşkaya'nın oğlu; "17 yıldır babam kayıp. Devlete başvurduk, bilmediklerini söylediler. Buradan başbakana, savcılara sesleniyorum. Buradan hiç mi geçmiyorsunuz, kullaklarımız da mı sağır, duymuyor musunuz? Adalet de yok. Kayıplarımızı haklı olarak arıyoruz, dava açılıyor. Devlet de yanlı gazeteciler de değişmeli. Yeni kayıplar istemiyoruz" şeklinde konuştu.

Ardından son olarak sözü alan İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon ise 18 yıl önce gözaltında kaybedilen Erdoğan Şakar'ın kaybediliş sürecini anlatarak, devletin hangi aygıtlarının ne kadar parmağı olduğuna değindi.

336. Hafta

Kayıplarının akıbetini öğrenmek ve faillerinin yargılanmasını istemek için her Cumartesi Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen kayıp yakınları eylemlerinin 336. haftasını geride bıraktı. Her hafta olduğu gibi bu hafta da eyleme gözyaşları ve öfke hâkim oldu. Gözaltında kaybedilen Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız "Biz bu bayramda tabutlara bile sarılamadık, siz de bu bayramda tabutlarla insan kaldırmaya devam ettiniz" diyerek öfkesini dile getirdi. Abdurrahman Coşkun'un yakını Mukaddes Coşkun ise, Kandil'e yönelik gerçekleştirilen hava harekâtı ve yaşanan sivil kayıplara değindi. Bu hafta basın açıklamasını Cumartesi insanlarından Deniz Buse Kaygın okudu. Kaygın, katliamların aralıksız sürdüğünü ve her katliamın da anaların gözyaşlarını daha da büyüttiğini belirtti.

Kaybolan adalet!

H. Merkezi: İstanbul İkitelli'de 23 Kasım 2010 tarihinde bir grup çetenin saldırısı sonucu öldürülen Savaş Karkız davasında 1'i tutuklu 4 kişinin yargılandığı mahkeme bir kez daha ertelendi.

İkitelli, çeteleşmenin arttığı ve gençlerin küpe taktığı gibi sıradan gerekçelerle saldırıya uğradığı bir bölge haline getirilmeye çalışılıyor. Savaş Karkız İkitelli'de yaşayan ve devrimcileri sahiplenen bir gençti ve nedensiz çıkan bir kavga sonucunda bir çetenin saldırısı sonucu yaşamını yitirmişti.

Karkız'ın Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam eden 2. duruşmasına tutuklu yargılanan Gökçehan Büyükkaya ile tutuksuz yargılanan Yusuf Aşırım katılırken, tutuksuz yargılanan diğer katiller Hacı Kurban Güven ve Yasin Gündoğdu katılmadı. Mahkeme tutuklu incelemesinin yapılması için duruşma tarihini bir kez daha erteleyerek 18 Kasım günü 3. duruşmanın olmasına karar verdi.

Duruşmanın ardından İkitelli halkı ve çeşitli devrimci, demokratik kitle örgütleri "Savaş'ın katilleri çetecilerdir, çeteleri koruyan devlettir" pankartı açarak sık sık "Savaş'ın katilleri hesap verecek" sloganını attı. Eylemde Dersim Dernekleri Federasyonu ve ÇHD de birer açıklama yaptı.

Tuzla-Orhanlı halkı evlerine sahip çıkıyor!

Kartal: Kentsel Dönüşüm projesi ile 1,5 milyon insanı evinden, yurdundan etmeyi hedefleyen AKP hükümeti "durmadan çalışmayı" sürdürüyor. Kentsel Dönüşüm'ün bu defaki hedefi Tuzla'nın Orhanlı Mescit Mahallesi. İstimlak yapılacağı haberlerinin iki yıldır gündemde olduğu bölgede TOKİ'nin beş bin aileye pazarlık tebligatları göndermesi bardağın taşmasına neden oldu.

TOKİ bir yandan pazarlık için tebligat gönderirken öte yandan mahalle sakinlerini tehdit etmekten de geri durmuyor.

TOKİ, pazarlığın gerçekleşmediği koşullarda, dava açacağını duyurdu. Orhanlı Mescit Mahallesi sakinleri TOKİ'nin bu tutumuna karşı sokağa çıkarak bir eylem düzenledi. 26 Ağustos günü gerçekleştirilen eylemde halk, "Evlere uzanan eller kırıl-sın", "TOKİ şaşırma, sabrımızı taşıma", "İstimlaka hayır", "Barınma haktır hakkına sahip çık" sloganlarını haykırdı. Eylemde konuşan; Orhanlı Mescit Mahallesi Dayanışma Komisyonu üyesi Zeki Dilekli devletin vatandaşını yersiz yurtsuz bırakmaması gerektiğini söyledi.

Ağustos ayı hapisaneler hak ihlalleri raporu açıklandı

İstanbul: Tecrite Karşı Mücadele Platformu, her ay sonu hazırladığı aylık hak ihlalleri raporunu 27 Ağustos günü basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdu. Taksim-Tramvay durağında bir araya gelen platform bileşenleri "Tecrite Son" pankartı arkasında sık sık "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Tecrite son", "Tecrit işkencesine son" sloganlarını haykırdı.

F tipi hapisanelerde tecrit işkencesinin artarak devam ettiğinin, tutsakların işkencelerle, baskınlarla ve yasaklamalarla teslim alınmaya çalışıldığının vurgulan-

dığı açıklama şu şekilde devam etti: "Emperyalizmin uşağı olan TC devleti, devrimci tutsaklara yönelik tecrit saldırısını artırarak devam ettirmekte, yüzlerce tutuklu ve hükümlünün hayatını kaybettiği ve yüzlercesinin de sakat kaldığı F tipi hapisanelerde tutsakları tek ve üç kişilik

hücrelerde tutarak ağır tecrit koşullarını dayatmaktadır. Tutsaklar, tecrit ve tedman politikasıyla teslim alınmak, kişiliklerinden ve mücadelelerinden koparılmak istenmektedir."

Tecritin en acımasız işkence biçimi ve bir saldırı-teslim aracı olduğuna değinilen açıklamada, F tipi hapisanelerde katmerlenerek devam ettiği ve bu saldırının tutsaklar nezdinde tüm topluma yönelmiş saldırılar olduğu vurgulandı. Emekten yana tüm kurumları, aydınları, sanatçıları tecrite karşı mücadeleye çağırarak açıklama "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelelerimiz" sloganıyla son buldu.

F tipleri ve süreç -4-

F TİPİ YAŞAM TARZININ TUTSAKLAR ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Öncelikle vurgulamak gerekir ki her ne kadar direnç esas olsa da F tipinde yaşam bilince çıkarılsa da tecrit ve izolasyon iradi tavırlarla koşullar zorlanarak kırılmaya çalışılsa da F tipinin fiziki koşullarının tutsaklar üzerinde etkisinin olmayacağını söyleyemeyiz. 24 saat boyunca ve aylarca hatta yıllarca görülebilecek, sosyal iletişim sağlanacak sadece iki kişidir (üçlü hücreler için). Mekan dar, yaşam sınırlıdır. Doğal olarak yaşamda sosyal ilişkilerde, sohbetlerde, davranışlarda vb. farkında olunmayan darlaşma, sınırlama yaşanacaktır/yaşanmaktadır.

Geçmişte koşu yaşamında kişilik farklılıkları, zaaf- lar vs. kendini fazlasıyla göstermekteydi. Siyasi eğitim çalışmalarında üzerinde durduğumuz zaaflarımız toplu yaşamda çoğunluğun davranışıyla kendini değişime zorlarken iki ve üç kişilik hücre yaşamında bu değişimin daha sancılı yaşanması da bir anlamıyla doğaldır.

F tipi hapishanede yaşam, elbette ki siyasi tutsağın kendini yeni koşullara göre şekillendirmesi gereken zorlu bir süreçtir. Çoğunlukla bu konuda genel bir başarı da söz konusu iken elbette sorunlar da yaşanmaktadır. Sorunların temelinde ideolojik zaaflarımızı aşma konusundaki yetersizliğimizin olduğu da bir gerçektir. Yaşanan en temel sorun; hücre yaşamında aynı hücreyi paylaşma konusunda yetersizlik ve kişilik özelliklerinin uyumsuzudur. Bunlar da "bireyselleşme" ve kendini dayatma eksenli sorunlardır. Aynı davadan yargılanan, siyasal bir sorunları olmayan, aynı hücrede kalan iki kardeşin bile ayrı hücrelerde kalmak istemeleri en çarpıcı örneklerden biridir. Bunlar dışında ilk kez hapishaneye giren ve tutsaklığı F tipinde tanıyan, siyasi ve ideolojik olarak birikim ve deneyimi yeterli olmayan insanlarımızda bu sorunlar elbette daha boyutlu yaşanmaktadır. Daha çok kendini dayatma, sekterizm, bireyselleşme-bencillik vb. gibi biçimleri ortak yaşamın önündeki en büyük engellerdir. Bu ifadeden kişilerin sadece **kendi kişilikleri nedeniyle** sorunlar yaşadığı

sonucuna varılmamalıdır. Zira 24 saat aynı alanı paylaşan iki ya da üç kişi en uyumlu kişilerden oluşsa da bir süre sonra yaşam tek düze bir seyir izleyecektir. İnsanın sosyal varlık özelliklerinden biri olan iletişim, iradi bir müdahale olmadığı takdirde giderek ve farkında olmadan durağanlık ve kopuşa dönüşecektir. Söyleşilere konu olan geçmiş yaşamlar, politik konulardaki sohbet ya da tartışmalar; güncel konularda TV ya da gazete haberlerinden yansıyanlar, yani paylaşılabilir ne var ise bir zaman sonra "bitme" ya da "aynılaşma" noktasına gelecektir-gelmektedir. Esas tehlike de bu süreçten sonra başlamaktadır. Dar bir alanda aylarca-yıllarca aynı yüzlerle yaşamak, **aynada kendinizi yaşamaktan** farksızlaşmaktadır. Sonuç olarak **üç kişilik yaşam adeta tek kişilik yaşama dönüşmektedir.**

Bunu kırabilmek ciddi olarak iradi çaba gerektirmektedir. Hücre yaşamını zenginleştirmek için hem ortak yaşama ilişkin üretimler hem de bireysel olarak üretimler yapmak zorunludur. Hapishane idarelerinin bisküvilerden pasta yapmayı; domates- bibere tuzlimon atıp turşu yapmaya kadar her şeye "yasak" diyerek her türlü üretimi yasakladığı, yasak duygusunun yerleştirilmeye çalışıldığı **bu mekanlarda üretim en büyük ilahtır.** Devrimcilerin en alt seviyede dahi olsa siyasal, bilimsel vb. konularda araştırmacı yanları her ne kadar bu konuda ciddi bir faktör olsa da anlatılan koşulların ağırlığı gereği yeterli değildir.

Yıllar sonra 10 kişi sohbete çıkan arkadaşlarımız sohbet alanlarındaki zamanın küçük bir parçasını "yarışma", "sessiz sinema" vb. oyunlara ayırıp yaşama biraz tebessüm coşku katmak istediklerinde "oyun oynamayı unuttuklarını" ayırt etmişlerdir. Bu basit bir şey değildir. Yıllar sonra kendi hücre dışında insanlarla (yoldaşları olmasına karşın) bir toplum içinde yaşama duygusunu yaşayan tutsaklar eski iletişimlerini yitirmekte olduklarının farkına varmışlardır. Tahliye olan insanlarımızdan da dışarıdan benzer soruları yaşadık-

larını biliyoruz.

Devletin özellikle yapmak istediği aslında sosyal ve siyasal kimliğin imha edilmeye çalışılmasıdır. Bu dönemin milletvekillerinden Bekaroğlu bu konuya açık vurgu yapmıştır. "Siyasal tutuklulara tredman uygulamazsınız..." Haklıydı çünkü siyasal tutuklular zaten kimlikleriyle okuyup araştıran, bilime inanan toplumsal ve sosyal yaşamı yorumlayan ve ötesinde toplumun dejenerasyon yaşam tarzına muhalefet eden, toplumu bilimsel olarak dönüştürmeye çalışan insanlardır. Gerek bakanlıkların, gerekse idarelerin binbir yalanlarına tanık olan, pratik olarak bunu yaşayan siyasal tutukluların "kimlik kazanmaya" gereksinimi yoktur. Ancak F tipi sistem izolasyon ve tecrit politikasıyla hakimiyetini duyumsatarak, baskı ve sindirme yolunu seçerek kişilikleri kırmaya, zedelemeye çalışarak bu ısrarında devam etmektedir.

Elbette onların vazgeçmemek için binlerce nedeni vardır. Bizim ise bu politikaları boşa çıkarmak için sadece tek ama sağlam bir nedenimiz var. **Kişiliğimizden, siyasal kimliğimizden, insanlığımızdan imtina etmemek. (Bitti)**

Bayram görüşünde ailelere saldırı!

H. Merkezi: Hapishane yönetiminin yönlendirmesi ile Tekirdağ 1 ve 2

No'lu F Tipi Hapishane'ye Ramazan Bayramı nedeni ile giden tutsak yakınları görüş yapamadı.

Tekirdağ 1 No'lu F tipinde tutuklu bulunan Saim Toprak'ın ailesi 29 Ağustos'ta hapishaneden Ramazan Bayramında açık görüş yapabilecekleri

bilgisini aldı. Tekirdağ 2 No'lu F tipi Hapishane'de tutuklu bulunan Lokman Dikmen'in babası Ahmet Dikmen'e de idareden 31 Ağustos günü kapalı görüş olduğu söylendi.

Yakınları ile görüşmek üzere hapishaneye giden ailelere ise görüşün 2 Ey-

lül'de yapılacağı söylendi. Bu duruma tepki gösteren aileler, askerlerin saldırısına uğradı. Saldırı sonucunda Ahmet Dikmen'in kafatası çatladı. Aileler saldırıyı protesto etmek amacıyla oturma eylemi yaptı.

H. Merkezi: Ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların koşullarında iyileştirme yapılması amacıyla kampanya başlatan Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde kalan siyasal tutsaklar kampanyalarını sonuçlandırdıklarına dair ortak bir açıklama yaptı:

"Demokratik Kamuoyuna ve Basına Ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların koşullarında iyileştirme yapılması amacıyla 06.09.2010 tarihinde başlattığımız eylemi, kesintisiz bir biçimde 11 aydır sürdürmekteyiz.

Ağırlaştırılmış müebbetlik tutsaklar, açıkça gayri-insani koşullarda bir özel infaz rejimine tabi tutulmaktadır. Tekirdağ 1 ve 2 nolu F tiplerinde ise hapishane idareleri yasanın kendilerine tanıdığı uygulama yetkisini tutsakların azami derecede aleyhine olacak biçimde kullanmaktadır. Böylece adı konulmamış bir taammüden insan öldürme politikası izlemektedir. Ağırlaştırılmış müebbetlik tutsaklar hayatlarını sürdürebilmeleri için yeterli temiz hava, gün ışığı, sosyal iletişim ve yaşam alanından

yoksun bırakılmaktadır.

Bu koşulların iyileştirilmesi amacıyla gerçekleştirdiğimiz eylemimiz şu talepleri içermiştir.

1) Aynı üniteye kalan ağırlaştırılmış mü-

Tutsaklardan açıklama

ebbetlik tutsakların, aksi yönde beyanları olmadığı sürece birlikte havalandırmaya çıkarılması;

2) 1 ile 3 saat olan havalandırma sü-

relerinin asgari olarak 8 saate çıkarılması;

3) Haftada bir gün temizlik, çamaşır yıkama-kurutma, hücreyi havalandırma gibi ihtiyaçların karşılanması için havalandırma kapılarının tüm gün açık tutulması;

4) Gideri paralarımızın faiz gelirlerinden karşılamak üzere, hücrelere mutfak dolabı ve bulaşık için lavabo yapılması.

Taleplerimiz haklı ve meşru olduğu kadar, karşılanması önünde yasal bir engel de bulunmayan taleplerdir fakat devletin ilgili kurumları taleplerimizi karşılama yönünde her hangi bir adım atmamış, hapishane idareleri ise işkence, sürgün ve disiplin cezası yağmuruyla yanıt vermiştir.

Saldırıları boşa çıkartarak 11 ay boyunca sürdürdüğümüz eylemimize rağ-

men ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların koşullarında henüz bir değişiklik olmamıştır. Dolayısıyla **taleplerimiz geçerliliğini aynen korumaktadır.** Bununla birlikte eylemimize **15 Ağustos 2011 tarihinden itibaren şimdilik son veriyoruz.**

Bilinmelidir ki; ileri sürdüğümüz insani, meşru ve yasal taleplerimiz karşılanmadıkça eylemlerimiz devam edecektir. Eylemimizin şimdilik son buluyor olması, ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakları kasten imha etme politikasını kabullendiğimiz anlamına asla gelmemelidir. Duyarlı ve demokrat kişiler, kurumlar bu soruna çözüm üretmesi için sorumluluk almalı ve harekete geçmelidir.

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishane

DHKP/C, Direniş Hareketi, MKP, MLKP ve TKP/ML Davası Tutsakları adına

Fikret Akar, Cihat Özdemir, Ayhan Güngör, Hasan Polat ve Nihat Konak

ATEŞ KIVILCIMDAN ÇIKAR!

Muhtarın yaklaşması ile birlikte yoldaşıyla pusuya yatan İbo ayağa kalkarak muhtarın önünü kesti. Tabancasını muhtarın göğsüne doğrultan İbo, "Ellerini kaldır ve kıpırdama" diye bağırdı. Muhtar ellerini kaldırırken, "Tamam korktuğum başıma geldi" diye düşünmeye başlamıştı bile. İbo sert bir direktifle "Önümüze geç, yürü" diye bağırdı. Korkunun teslim aldığı muhtar, "Beni nereye götürüyorsunuz kardeşim, yanlış iş yapıyorsunuz. Ben sizden ve halktan birisiyim" sözleri ile son şansını deniyordu. Muhtarın kafası şimdi müthiş hızlı çalışıyordu; "Gayet soğukkanlı olmalı suçluluk havası içine girmemeliyim. Bunlardan yana görünmek için neler yapabilirim? Gerçekten beni öldürürler mi? Ama bu bölgede şimdiye kadar hiç ihbarcı öldürmediler".

Uzun ve nemli bir mağaraya girdiler. Mağaranın orta kısmını oturmak için düzenlemişlerdi. Bir battaniye, bir küçük torba dolusu ekmeğe vardı. İbo tabancasının emniyetini kapatarak beline yerleştirdi.

"Sinan Cemgil ve arkadaşlarını neden ihbar ettin? Sen ihbar etmeseydin onlar belki de Başyurt Yayasını terk edip uzaklara gideceklerdi. Onları hangi amaçla ihbar ettin?" diye sordu öfkeli bir şekilde. Çareyi inkara sığınmakta bulan muhtar "Ben onları ihbar etmedim. Ben muhbir olacak kadar alçalmadım" yanıtı verdi. Korkudan boncuk boncuk terliyordu.

İbo muhtara yaklaşarak "Samimi değilsin, inkar ediyorsun, en yakın akrabaların dahi senin ihbarını inkar etmiyorlar. İnkârcılık seni kurtarmaz ki durumunu daha da ağırlaştırır. Doğruyu söyle. Para için mi yaptın, devletin gücünden korkarak mı yoksa?" dedi, sabrı giderek azalıyordu. Epeyce bir konuşma faslının ardından kaçınılmaz sona gelinmişti. İbo tabancasını çekti, muhtarın şakağına doğrulttu. Mağaranın önündeki kertenkeleler patlayışla birlikte kayanın çatlaklarına kaçtılar. İbo elini devrimcilerin kanına bulayan böyle bir halk düşmanını cezalandırmış olmaktan mutluymuştu. Kalbi halkın özlemleri ile atanların kılına zarar verenlerin sonu bu olmalıydı!

Halkın adaleti Partizan öfkesinde saklı

6 Ocak 1973 gecesi, Mazgirt İlköğretim müfettişi İbrahim Taşdelen'in evine doğru yol alıyordu Partizanlar. Müfettişin evinin etrafında usuldan bir tur attılar. On tane öğretmeni Diyarbakır Sıkıyönetimi'ne ihbar etmişti müfettiş, ruhunu devlete satanlardandı. Bir Partizan pencerelerden odaları din-

ledi. Yalnızca bir odada ışık yanıyordu. Küçük afişleri evin etrafına saçtı. Etrafı son kez dinledi. Karanlık odalardan birine yanaştı. Diğer Partizan'ın camı kırması ile fitili ateşleyip bombayı içeri fırlattı. Partizan öfkesi gök gibi gürlendi. Büyük bir hızla şehirden çıktılar. Söğüt ağaçlarının altında soluk soluğa ilçeye baktılar. Mazgirt canlanmıştı; ışıklar, köpek havlayışları artmıştı.

Sıkıyönetimle birlikte Tunceli Polis Karakolu adeta işkence merkezi haline gelmişti. Yoldan geçenler bağırtiları duyabiliyorlardı. Halkın çılgınlıkları yükseliyordu küf kokan duvarların çatlaklarından. Partizanların yüreğine ulaşıyordu bu acılı ve öfkeli sesler. Partizan öfkeleri yeni hedeflerini seçmişlerdi çoktan. İki Partizan öğleden sonra polis karakolunun keşfini yaptılar. Gece dört kişi biraraya gelip, son kez durumunu gözden geçirdiler. 4 Ocak 1973 gecesi saat 12.00'ye yaklaşırken dört Partizan gizlice polis karakoluna doğru yaklaşıyordu. İki Partizan, iki ayrı noktada gözcülük yapacaktı. İki Partizan da Ali Haydar Yıldız'ın dağ fabrikasında imal ettiği el yapımı bombaları aynı anda içeri atacaktı. Öyle de yaptılar. Camların şangırtısını, şehri sarsan dağların patlayışlarla yankılanışı izledi. İki Partizan çoktan Düzgün dağlarının yolunu tutmuştu.

Umut, eylem ateşinde pişiyor!

Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ateşlediği isyan fırtınası dünyanın dört bir yanını yakıp kavuruyordu. Karanlıklar içinde yaşama mahkûm edilen hakların yüreğinde yanan isyan kıvılcımları şimdi bu rüzgârı alazlandırmış, büyük bir yangına dönüşmüştü. Bu rüzgârdan en hızlı ateş alanlar genç yüreklerdi. Dünyayı tanımanın ve değiştirmenin şafağındaki genç ruhlar, özgür bir dünyanın mümkün olabileceğini en hızlı kavrayanlardı. Onlar, devrim koşusuna herkesten önce başlamışlardı. Üniversiteleri işgal edi-

yor, boykotlar düzenliyor, köylere, kasabalara, işçi havzalarına gidiyor, umut oluyor, umut topluyorlardı. Dalganın yüzeye vurduğu yıldız '68.

İbo da yüreği kabına sığmayan, yelkenini halkın özgürlük rüzgârıyla doldurup enginlere doğru yola çıkmıştı. Büyük bir hesaplaşma yaşanıyordu. Yaşanan 50 yıllık öfkenin nöbetleriydi. Geleceğe yeni yollar açılıyor, ırmaklara yeni kanallar inşa ediliyordu. Halkın devrime olan özlemi, yeni arayışlara girmişti. Yeni dünyada her şey yalındı. Özgür gelecek, eylemin diliyle isyan ateşlerini harlayacak, sözün gücüyle köhnemiş duvarlar yıkılacaktı. **Umut; kavganın, direnişin ortasında ve illa da eylemin fitili ile ateşlenecekti.**

Bunun için hiç zaman kaybetmediler. Sıkıyönetimin cellâtlarından, halka kan kusturan cuntanın sadık köpeği **Fehmi Altınbilek** halkın hesap soran kahredici gücünü yaşayanlardan olacaktı. 6-7 Mayıs 1972 gecesi Partizan öfkesi Altınbilek'in Dersim'deki evini ziyaret etmişti ilkin. **Bu aynı zamanda hareketin ilan edilmişinden sonraki ilk eylemdi.**

Zalimler için hayat artık daha zorlu geçecek, rüyaları kâbuslara dönecekti. Partizanlar halkın hesap soran yüreği olacaklardı. 14-15 Aralık 1972 gecesi Mazgirt (Muhundu) bucağı Jandarma Karakol Komutanı **Ertuğrul Taştemel**'in evi, halkın öfkesinin kurbanı olmuştu. Bu halk düşmanı, **Yusuf Aslan**'ı yakalayarak efendilerine sadakatini ispatlamıştı.

Cunta azgınca saldırıyordu. Kırmızı ışık altında gitar çalmak bile yasaktı. Buna rağmen hareket; zorluklar, yokluklar içinde ağır ağır geliyordu. Malatya, Antep, Urfa, Siverek, Malatya-Kürecik, Dersim ve İstanbul'da illegal yaşamın gözeneklerine sığınmış, arı gibi çalışıyorlardı. 4 Ocak 1973 günü bölgede önemli bir ekonomik ve siyasi gücü elinde bulunduran

Tarihten kısa kısa...

- ★ 18 Eylül 1908; Şark Demir Yolları'nda grev başladı.
- ★ 15 Eylül 1910; Osmanlı Sosyalist Fırkası kuruldu.
- ★ 10 Eylül 1920; Türkiye Komünist Partisi (TKP) Bakü'de kuruldu.
- ★ 8 Eylül 1930; İzmir'de 5000 işçi greve çıktı.
- ★ 11 Eylül 1973; ABD destekli askeri cuntanın yönetime el koymasına direnen Şili Cumhurbaşkanı Salvador Allende katledildi.
- ★ 6 Eylül 1980; Adana'da Sabancı işletmelerindeki 8 bin işçi direnişe geçti.
- ★ 1 Eylül 1987; Tutsak yakınları hapisanelerdeki baskıları protesto etmek ve seslerini Meclis'e duyurmak için Ankara'ya yürüdü. Eyleme saldıran polis, 60 tutsak yakınına gözaltına alındı. İdam hükümlüsü Hasan Şensoy'un ablası, İnsan Hakları Derneği kurucularından Didar Şensoy polis saldırısı sonucu girdiği şeker komasında yaşamını kaybetti.
- ★ 12 Eylül 1987; Metris Askeri Hapishane yönetimi, tutsakların taleplerini kabul etti. 63 devrimci tutsak 30 gün boyunca sürdürdükleri açlık grevine son verdi.
- ★ 17 Eylül 1988; 18 devrimci tutsak 118 metre tünel kazarak Kırşehir E Tipi Hapishane'den kaçtı.

Urfa-Siverek İlköğretim Müdürü ve toprak ağası **Mehmet Oyman**'ın ve devletin yeminli uşağı **Adnan Dikmen**'in evine misafir olacaktı Partizan öfkesi. Mehmet Oyman siyasi ve ekonomik gücünü kullanarak halkın ilğini sömürüyordu.

12 Ocak 1973 gecesi halkın adaleti yine tecelli edecekti. Elazığ-Karakoçan Karakolu'nda görevli uzman çavuş **Mehmet Gövde** işlediği fiillerle "gerekeni" yapmıştı. Uzman çavuşun evi de Partizan öfkelerini teninde hissedecekti.

1973 Şubat'ında İstanbul Maltepe Dragos ile Kozyatağı, Nisan 1973'te de Altunizade Polis Karakolu halka karşı işledikleri suçların faturasını ödüyordu.

Eylemin dilinden konuşanlar, sözcükleri kanlarıyla besleyerek, binbir emek, çaba, alınteriyle özgürlüğe ve geleceğe sevdalı yeni bir güzergah inşa etmişlerdi halkın çılgınca akan ırmağına. Halk; uğruna toprağa düşenleri, bedeni çarmıha gerilenleri, kanı oluk oluk akanları unutmuyacaktı. Uzun ince boyu, kıvrıkcık saç ile direnişi dedelerinden emanet alan **Ali Haydar Yıldız**'i yüreklerinin en derininde gizlice saklayacaklardı. Göğü fethetmenin mimarı İbo ilham kaynakları olacaktı. Onlarla üzülecek, onlarla sevinecek, onları dilden dile anlatacak.

Demiri tava getiren, örsle çekice ilham olan ateşin gücüydü. Ateş de kıvılcımdan çıkacaktı!

Evrensel Bakış

Türk egemenleri dün Kaddafi'ye minnet, bugün lanet okuyor ama her zaman emperyalistlere yaranmaya çalışıyor

Tarihin garip cilvesi, önemli dönemeçlerde ve sürecin doğru okunması durumunda kendisini gösteriyor. Türk egemenlerinin başına gelen de "ev ödevine" doğru bir şekilde çalışmamasından kaynaklandı.

Süreci başa saralım. İlk karede Erdoğan Kaddafi'nin elinden ödül alıyordu. NATO'nun müdahale olasılığı belirlediğinde ilk önce Davutoğlu, altını çizerek Türkiye'nin askeri müdahaleden yana olmadığını vurguladı; sonra Erdoğan "NATO'nun Libya'da ne işi var" diyerek askeri müdahaleye onay vermeyeceklerini söyledi. "Gariban" Türk egemen sınıfları ev ödevine iyi hazırlandığını sandığı bir dönemde esti güreledi ama efendilerindeki değişiklikleri anlayamadı. Ondan sonra da hızlıca çark etti.

Her ne kadar Erdoğan, CHP ve Kılıçdaroğlu ile yemin boykotu vesilesiyle "tükürdüklerini yalayacaklar" polemğine girdiyse de Türk egemenlerinin Libya konusunda ne ekonomik ne de siyasi olarak "dik duruş" sergileyecekleri bir gerçeklik vardı. Türk egemenleri efendilerine sessiz sedasız boyun eğdi.

Türk egemenlerinin derdi Batılı emperyalistlerin Libya'daki ganimet paylaşımından artan kırıntıları kapmaktır. Zaten "Arap Baharı"nın yarattığı ortam itibarıyla çalkantıların olduğu ülkelerle ticaret hacmindeki düşüşü buradan telafi etmek istiyorlar. Libya, Mısır ve Yemen'le 2010 yılının ilk 7 ayında 5 milyar 784 milyon dolar olan ticaret hacmi, yaklaşık yüzde 11 oranında gerileyerek 5 milyar 155 milyon dolara düştü. Türk egemenlerinin Libya'da yaklaşık 15 milyar dolarlık yatırımı bulunuyordu Kaddafi döneminde. Ancak Libya üzerine planları olan tek ülke Türkiye değil. Diğer emperyalistler ve uşakları da Libya üzerine önemli planları var. Ancak Türkiye-Libya arasındaki ekonomik ilişkilerin daha da gelişeceğini öngörebiliriz. Bunun en temel nedeni Türk egemenlerinin emperyalistlere göre konum almasıdır. Ancak ganimetin nasıl paylaşılacağı da merak konusu olarak ilerleyen günlerde belirginleşecektir.

Bundan kaynaklı Türk egemenleri kendi dengine uygun ülkelerden rol çalmak için büyük bir atak yapıyor. Katar'ın Libya'daki süreç üzerine toplantılar yapmasına paralel Türkiye acil çağrı yaparak Libya Temas Grubu Toplantısını gerçekleştirdi. 40'a yakın ülkenin katılımıyla gerçekleştirilen toplantıda Libya'ya yardım kararı çıktı. Toplantının daha geniş bir bileşenle Paris'te yapılması da toplantıdan çıkan bir başka karardı.

Ancak Davutoğlu, Libya Temas Grubunu temsilen Bin-gazi'ye gitti. İsyancılarla Kaddafi sonrası süreçte resmi olarak ilk görüşen devlet adamı oldu. Burada Türkiye, kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez mantığıyla hareket ederek Libya'ya asilere 300 milyon dolarlık kredi "yardımında" bulundu. Bu kredinin 100 milyon dolarlık kesimini de hibe oluşturuyor.

Öte yanda Davutoğlu Libya'ya asilerle görüşmesinden sonra Libya'nın vergi ve bankacılık sisteminin kurulması konusunda Türkiye'nin "yardımcı olması" konusunda anlaşmaya varıldı. Her ne kadar Türk egemenlerin asıl beklentileri petrol ve inşaat sektöründe de bankacılık ve vergi sisteminin inşa edilmesi de başlangıç olarak tatmin edici bir yerde duruyor.

Türkiye, Kaddafi'ye zamanında tavır alamamasından kaynaklı kaybettiği pozisyonu fazlasıyla geri almanın derdinde. Londra merkezli düşünce kuruluşu Clatham House'un Türkiye uzmanı Fadi Hakura'nın şu söyledikleri bu durumu gösteriyor: "Türkiye, Kaddafi sonrası dönemde Libya'da büyük ticari emellerini güvenceye almak ve Ortadoğu ile Afrika'da vazgeçilmez bir aktör olduğunu göstermek için liderlik rolünü üstleniyor. Libya ekonomik rekabete sahne olacak. ABD, Fransa, İtalya ve İngiltere Kaddafi'nin yönetimi bırakması için öncülük ederek çıkarlarını güvence altına aldılar. Ama ticari fırsatlar o kadar çok ki Türkiye de dahil daha pek çok ülkeye yeter."

Leş kargaları Libya üzerine çöreklenirken, Türkiye gibi ülkeler efendilerinden kalan artıklarla idare etmek zorunda kalacaklar. Egemenler ne kadar esip gürlerse gürlensinler ipler tamamen efendilerinin ellerinde. Gerçekten yapabilecekleri "başka bir şey yok".

Tasma koptu İsrail yine iş başında

İsrail devletinin kurulması süreci, 1897'de Theodor Herzl'in İsviçre'de Birinci Dünya Siyonist Kongresi'ni toplamasıyla başladı. Başta İngiltere olmak üzere birçok emperyalist devlet Filistin topraklarında bir İsrail devletinin kurulmasını destekledi. Emperyalist destekli bir kuruluş süreci içinde gelişen ve şekillenen İsrail, katliamlarını bu bağlamda güvence altına aldı. Özellikle Filistin'de yürüttüğü katliam birçok kesim tarafından dini bir mesele olarak yorumlansa da yaşananlara rengini veren Ortadoğu'daki sömürü ve pazar mücadelesi olduğu ortadadır.

29 Kasım 1947'de, Birleşmiş Milletler tarafından Filistin topraklarının yüzde 56'sının 650 bin kişilik Yahudi nüfusuna, yüzde 44'ünün ise 1 milyon 300 bin kişilik nüfusu bulunan Filistin'e verilmesi, çatışmaların varlık zeminini oluştururken, Kudüs gibi tarih boyunca İslami değerler açısından önemli bir olgunun "uluslararası statüye" alınması planı çatışmaların şiddetini artıran temel nedenlerden biri oldu. Öyle ki her Filistin işgalinde Kudüs'e atfen sloganların atılması, eylemlerde bunun ön plana çıkması çatışmaların sadece Kudüs ekseninde yaşandığı yanılsamasına neden oldu.

Asıl itibarı ile Filistin'de yürütülen katliamlar salt dini bir öze sahip değildir. Mesele emperyalizmin Ortadoğu'nun kalbine sapladığı İsrail hançeriyle Ortadoğu'daki pazarı denetimi altına almaktır.

Her ne kadar Filis-

tin'deki çatışmalar İslami olgular üzerine oturtulsa da bu İslami olgunun Filistin özgülünde sıra dışı bir olay olduğu ortadadır. Hani el Hindi ile beraber, İsrail ile uzlaşmış gözükten Arap yöneticilere karşı bir yer altı örgütü olan Fedailer Topluluğu'nu kuran ve devamında FHKC'nin kuruluşuna önderlik eden George Habaş, İslami olgunun Filistin için esaslı bir olgu olmadığını ve bunun ön plana çıkarılmak istenmesinin nedeninin emperyalist savaşın aklanması için yapıldığını belirtir. 1980'li yıllarda Hamas gibi İslami gerici örgütlenmeler ile bu aklama üst düzeye ulaşmıştır.

Çatışmalar şiddetleniyor

İsrail'in Filistin'de yürüttüğü katliam, 8 Ocak 2009'da Mısır aracılığıyla bir ateşkes anlaşmasıyla sonlandırıldı. Uluslararası kamuoyu önünde gerçekleştirilen ateşkesteki memnun olmayan İsrail, ülke içinde Filistin karşıtı politikalarına hız verdi. İsrail'de ateşkes karşıtı gerçekleştirilen eylemlerin İsrail devleti tarafından desteklenmesi bu eylemlerin gücünün artmasına neden

oldu. Şimdilerde ise bu ateşkes İsrail'in Gazze Şeridi'ne gerçekleştirdiği füze saldırıları ile bozuldu. Ortadoğu'da başlayan isyanların bu sürece etkisi oldukça büyük. Nedenini ise emperyalistlerin bu çatışma sürecinde kendi politikalarına uygun bir Ortadoğu pazarı yaratma çabası olarak görebiliriz. Filistin'e yönelik aniden gerçekleştirilen hava saldırısının keyfi olmadığı ortadadır. Bu açıdan saldırının sadece İsrail ile sınırlı açıklanması bir yanılgı olacaktır.

Filistin'e yönelik gerçekleştirilen saldırının ardından 5 polisi ölen Mısır ise, İsrail elçisini geri çektiğini bildirdi. Tırmanan çatışmalarla birlikte İsrail Gazze'ye yeni hava saldırıları düzenledi. Gece boyunca düzenlenen saldırılarda biri çocuk 5 Filistinli hayatını kaybetti. Gazze'nin orta kesimindeki El Bureyc mülteci kampı yakınına düzenlenen bir hava saldırısında ise İslami Cihad'ın askeri kanadı Kudüs Tugayları üyesi 2 kişi öldü. Böylece, İsrail'in Gazze Şeridi'ne düzenlediği saldırılarda ölenlerin sayısı 15'e, yaralı sayısı ise 44'e yükseldi. İsrail

hava saldırılarına karşı Gazze'deki Filistinli militanlar da roket saldırılarını sürdürdü. Sabahın erken saatlerinde, Gazze ile sınır yakınlarındaki Aşdod'a atılan Grad roketleri, sanayi bölgesinde çalışan 3 Filistinlinin ağır yaralanmasına neden oldu.

Bu arada, Hamas'ın askeri kanadı İzzeddin El Kassam Tugayları Sözcüsü Ebu Ubeyda, İsrail'le ateşkese artık uymak durumunda olmadıklarını açıkladı.

Brezilya'da köle işçiler

Brezilya'da İspanyol giyim markası Zara'ya köle işçi çalıştırdığı için soruşturma açıldı, işçilerin ağır sömürü koşulları altında çalışmak zorunda bırakıldığı açıklandı. Brezilya'da asgari ücret 344 Dolarken burada çalışan işçilerden 14 Bolivyalı, Perulu toplam 15 işçi, 156 ile 290 Dolar arası bir ücretle çalıştırmak zorunda bırakılıyor. Aralarında henüz 14 yaşında olan bir

işçinin de bulunduğu 15 işçinin fabrika zemininde yatmaya zorlandığı, 12 saatlik mesailerle çalıştırıldıkları açıklandı.

Mayıs ayında işçilerin çalışma koşullarının incelenmeye başlanması sonucu Zara giyim mağazasının sahibi Inditex aleyhinde 52 suçlamada bulunuldu. Inditex ise işçilere tazminat ödeneceğini ve şirketin Brezilya Çalışma ve İstihdam Bakanlığı ile işbirliği yapacağını açıkladı.

Brezilya'da HES'e karşı halk direnişte

H. Merkezi: Çevreyi tehdit eden HES projeleri, Brezilya'da da yerli halkı sokağa döktü. Brezilya'nın kuzeybatısında bulunan Para Eyaleti'ndeki Amazon Nehri'ne bağlı Xingu Nehri'ne yapılması planlanan Belo Monte barajı yerli halkın evlerini ve ormanlarını tehdit edi-

yor. Dünyanın en büyük 3. hidroelektrik santrali olan bu proje ile yaklaşık 16 bin insan evsiz kalacak ve bu proje yaklaşık 11 milyar dolara mal olacak.

Bunu protesto etmek için Brezilya'nın en büyük şehri olan Sao Paulo'da bir araya gelen yüzlerce Amazon yerlisi, şehrin gökdelenlerle çevrili bir caddesini kapatarak ateş yaktı. Yerlilerin eylemdeki temel talebi "Ormanlarımızı ve evlerimizi yok etmeyin!" oldu.

Suriye'nin geleceğine kim karar verecek

Katliam haberlerinin eksik olmadığı Suriye'de Esad rejimi üzerindeki baskı giderek artıyor.

Rejime yönelik eylemlerin başladığı ilk günden bu yana yüksek sesle "yorum" yapan ve "beklentilerini" ortaya koyan emperyalistler artık Beşşar Esad'a doğrudan çağrılar yapıyor. Suriye'de "demokratik" bir rejimin oluşturulması taleplerini sık sık tekrar eden emperyalistler, Beşşar Esad'ın bu çağrılara kulak tıkaması üzerine daha ciddi adımlar atmaya başladı. Uzunca bir süredir ABD'nin "şer eksenini" ilan ettiği ülkelerin arasında olan Suriye, son beş aydır yaşanan gelişmelerle birlikte dikkatleri iyice üzerine çekti. ABD ve AB emperyalistlerin Ortadoğu'ya dönük politikalarının önünde bir engel olarak duran Suriye'nin "dönüşümü" gerçekleşmeliydi. Tunus'ta başlayan isyanların Suriye halkında karşılık bulması, emperyalistleri de harekete geçirdi. Halkın Beşşar Esad rejimine olan öfke, müca-

dele ve direnişinin arkasına sığınan emperyalistler, bu süreci Beşşar Esad rejimine istediklerini kabul ettirmenin bir manivelası olarak değerlendirmeyi hedefliyor. Ne ki Rusya, Çin ve İran'ın Suriye'yi destekleyen politikası, çıkışları bu işi zora sokuyor.

Beşşar Esad rejiminin tanklar ve savaş gemileri ile kentleri bombalayarak binlerce insanı katletmesi, emperyalistler açısından bir koz olarak değerlendiriliyor. Beşşar Esad'ın halk desteğini giderek kaybetmesine paralel, Türkiye ve başta ABD olmak üzere emperyalistlerin tutumu da giderek sertleşiyor.

Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun Beşşar Esad'la yaptığı görüşmenin başarısızlıkla sonuçlanması, emperyalistleri daha etkili adımlar atmaya sevk etmiş görünüyor. 18 Ağustos'ta Obama, kamuoyuna yayımladığı çağrıda Beşşar Esad'a demokratik geçişi yerine getirmesi veya istifa etmesi çağrısı yaptı. ABD, böylece ilk defa yüksek sesle "Esad artık git" çağrısı yapmış oldu. Bunu ekonomik ambargo paketi izledi. Buna göre, Suriye hükümetinin ABD'deki mal varlıkları dondurulacak, Amerikan vatandaşlarının Suriye'de iş ve yatırım yapmaları ile Suriye petrolü-

nün ABD'ye ithali yasaklanacak. ABD'den hemen sonra AB Dış Politika Yüksek Temsilcisi Catherine Ashton'dan da "AB, Beşşar Esad'ın Suriye halkı nezdindeki meşruiyetini **tamamıyla kaybettiğini, çekilmesi gerektiğini not eder**" açıklaması geldi. Rusya ise Esad rejimine destek çıkararak Batılı ülkelerin istifa çağrısına katılmadığını duyurdu. Esad rejimine reformları hayata geçirmesi için daha fazla zaman tanınmasını isteyen Rusya, Esad'ın attığı adımları örnek göstererek "çabasına" dikkat çekiyor.

Merkez Bankasının 12 milyar Sterlin hacmindeki rezervlerinin her hafta 50 milyon Sterlin azaldığı Suriye'de, 2011'in ilk 4 ayında rejimin bankalarındaki mevduatları yüzde 10 oranında geriledi. Suriye'de bankalardan çekilen 1,8 milyar Sterlin daha güvenli olan Lübnan bankalarına kaydırıldı. Söz konusu ekonomik ambargo ve yaptırımlar, Beşşar Esad rejimini ve Suriye halkını derinden etkileyecek gibi görünüyor.

Katliamlara karşın halkın direnişi karşısında Esad rejimi birçok alanda reform açıklamaları yapmayı da sürdürüyor. 23 Ağustos günü yerel yönetimlerde değişiklik öngören yasa tasarısına ve 29 Ağustos'ta da basın reformuna onay verdi.

Ne var ki Beşşar Esad söz konusu açıklamaları yaparken keskin nişancılar sokak ortasında halkı kurşunluyor, tanklarla kentleri bombalıyordu.

Muhalefet Geçici Konsej Kuruyor

Tüm bunlara karşın Suriye halkının direnişi durdurulamıyor. Muhalif gruplar bir yandan Esad'a karşı mücadele ederken öte yandan Esad sonrasına dair hazırlıkları da sürdürüyor. Ağustos'un son haftasında İstanbul Marriott Otelinde bir araya gelen muhalefet grupları, Esad rejiminin çökmesiyle birlikte bir otorite boşluğunun oluşmaması amacıyla Ulusal Geçici Konsej kurmak için çalışmalarını sürdürüyor. Türkiye'nin finansman sağladığı toplantıda, 60 kişi sürgündekiler, 60 kişi de yurtiçindeki muhaliflerden olmak üzere 120'ye yakın muhalif, konseyde yer alacaktı. Ancak Brüksel grubunun çekilmesiyle böyle bir hükümetin ilanı şimdilik imkânsız hale geldi. Öte yandan Libya'da Kaddafi'nin devrilmesi, muhalefetin bakış açısını etkilemiş benziyor. Suriye Koordinasyon Komiteleri'nin Devrimci Konsej lideri Muhammed Rahhalın'ın İngiltere'de yayın yapan El Şark El Avsat gazetesine yaptığı "Bizler devrimi silahlandırma kararı aldık. Devrim çok yakında şiddete dönecek" açıklaması Suriye'de suların daha da ısınacağına işaret ediyor. Suriye halkının Esad rejimine karşı gelişen haklı öfkesi görünen o ki emperyalistlerin ve TC gibi uşaklarının diplomasi koridorlarında birer ranta dönüştürülüyor. Oysa Suriye halkını baskı, sömürü ve zorbalıktan kurtaracak olan Esad rejimine, emperyalistlere, işbirlikçi ve uşaklarına karşı mücadele çizgisidir. Aksi durumda Esad gidecek yerine yeni bir Esad gelecek. Suriye'nin geleceği Suriye halkı tarafından çizilmelidir.

Gençliğin isyan ateşi sokaklarda harlanıyor!

H. Merkezi: Faşist Pinochet darbesi sonrasında kurulan bozuk eğitim sistemine karşı haftalardır sokaklarda olan Şili gençliğine bir destek de Şilili emekçilerden geldi. Akademik-demokratik talepleri doğrultusunda uzun süredir sokakları gençliğin isyan ateşiyle harlayan öğrencilere Şilili emekçiler tarafından büyük bir destek grevi gerçekleştirildi. Şili Merkez İşçi Sendikaları Konfederasyonu (CUT) 24-25 Ağustos tarihlerinde ülke çapında grev yaptı. Konfederasyon greve destek kararını açıklarken greve çağrı metninde şu ifadeler yer verdi; "İşçi sınıfı, mücadelesinin her döneminde yanında gördüğü öğrencileri bu haklı mücadelesinde yalnız bırakmayacaktır. Parasız eğitim hakkı için işçi sendikaları olarak iki günlük greve çıkma kararını bu nedenle aldık."

Şili'de uzun süredir devam

eden eylemlerde 500'e yakın gözaltı yaşanırken, yaşanan çatışmalarda yüzlerce öğrenci de yaralandı. Öğrenciler haklarını almak için eylemlerine devam ederken hükümetten öğrencilerin haklı taleplerine olumsuz cevap geldi.

Şili polisi öldürüyor!

25-26 Ağustos tarihlerinde ise yine öğrenci gençliğe destek olmak için Birleşik Emek Örgütleri Konfederasyonu'nun çağrısıyla yapılan iki günlük genel grevin 2. gününde 14 yaşındaki Manuel Gutiérrez Reinoso adlı çocuk polis kurşunuyla öldürüldü. Emek-

çiler, öğrencilere destek olmak, özelleştirmelere karşı çıkmak, emeklilik yasasında reform, anayasa değişikliği gibi taleplerle iki günlük genel greve çıkmıştı. Şili halkının bu direnişine karşı silaha sarılan polis, 14 yaşındaki Manuel Gutiérrez Reinoso'yu katlederken 1500'den fazla kişiyi de yaraladı.

"Kürt Kimliği Tanınsın"

DEKÖP tarafından düzenlenen bir toplantıyla, "Kürt Kimliği Tanınsın" kampanyasının tanıtımı 28 Ağustos'ta Ulm Tohum Kültür Merkezi'nde yapıldı. Toplantıda Almanya'daki Kürtlerin durumuna vurgu yapılırken, 50 bin imza toplanılmasının öneminin altı çizildi.

Yek-Kom temsilcisi, Kürtlerin Almanya'ya göç sürecini özetledikten sonra bu kampanyayı ortaya çıkaran nedenler ve statü sorununa vurgu yaptı. Alman soruların ardından kısa bir cevaplama bölümüyle toplantı bitirildi.

Konuya ilişkin diğer bir toplantı da Nürnberg Medya Volkshaus'ta gerçekleştirildi. Pano konuşmacı olarak Avrupa Parlamentosu Milletvekillerinden **Feleknas Uca**, Yek-Kom temsilcisi **Bahattin Doğan** ve yazar **Haydar Işık** katıldı.

Kriz teğet geçmiyor!

H. Merkezi: Kapitalist sistemin kriziyle beraber şirketler de "tasarruf" adı altında işten çıkarmalar yapıyor. Bunun en yakın örneği ise İsviçre'deki UBS Bankası. İsviçre'nin en büyük bankalarından olan UBS, yaptığı açıklama doğrultusunda büyük bir kısmı yatırım bankacılığı bölümünden olmak üzere 3 bin 500 çalışanını işten çıkaracağını açıkladı. Banka bu karar doğrultusunda 2.5 milyar dolar "tasarruf" etmeyi planladığını açıkladı.

Yek-Kom temsilcisi Bahattin Doğan Türkçe ve Kürtçe olarak gerçekleştirdiği sunumda, kampanyanın süreci ve hedefleri konusunda bilgilendirme yaptı. Kampanyaya katılarak destek sunan 25 kurum olduğunu, 100 bin imzaya ulaşarak, bu imzaları 15 Eylül'de noter ve avukatlar aracılığıyla Berlin Parlamentosuna sunacaklarını belirterek, katılımcılara ve kampanyaya destek veren örgütlere teşekkür etti.

Milletvekili Feleknas Uca Alman anayasasından kaynaklı hakların neler olduğunu, eşit haklar temelli mücadelenin, "Kürt kimliği tanınmalıdır" şeklinde yürütülmesinin önemli olduğunu ve Kürtlerin Almanya'da büyük göçmen gruplarından birisi olduğunu belirterek, Kürtlerin geldikleri ülkelerin vatandaşları şeklinde (Türk, Arap) adlandırılmalarına son verilmesi için, bütün Kürtlerin bu kampanyaya destek olması gerektiğine vurgu yaptı.

Maoist gerillalar eylemde

H. Merkezi: Hindistan'da Maoist gerillaların yaptığı eylem neticesinde 11 polis öldürüldü. Hindistan'ın Chattisgarh eyaletine bağlı Bijapur bölgesinde gerillaların düzenledikleri saldırıda bölgedeki haber ajanslarına göre 11 polisin öldüğü belirtildi. Maoist gerillalar son süreçte kırsal bölgelerdeki etkinliğini artırmış durumda.

“Yönetici sınıflar ve çürümüş medyanın Maoist liderlere yönelik çirkin propagandasını çöpe gönder!”

Hatırlanacağı gibi uzun bir dönem aralarında fiili çatışmaların da yaşandığı Marksist-Leninist-Maoist çizgide Halk Savaşı yürüten **Maoist Komünist Merkez ve Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) (Halk Savaşı)** örgütleri 2004 yılında birlik yapmış ve ülkede önemli bir güç olan **Hindistan Komünist Partisi(Maoist)-CPI(M)** adını almıştı. Bu birliğin ardından Hindistan devleti en büyük iç tehdit olarak değerlendirdiği CPI(M)'e yönelik saldırılarını da yoğunlaştırdı. Hindistan devleti tarafından tüm ülkelerde olduğu gibi Hindistan'da da bu saldırıların önemli bir ayağını psikolojik savaş argümanları oluşturuyor. Son dönemlerde 7 yıldır birleşik bir parti oluşturan ve artık geçmişte kalan bu iki örgütün liderleri arasında ciddi ayrılıklar yaşandığına dair bir söylem üzerinden saldırı kampanyası başlatılmış durumda. CPI(M) Merkez Komitesi'nin bu kirli propaganda karşı yaptığı açıklamayı, ülkemiz kamuoyu tarafından da ilgiyle karşılanacağını düşünerek yayımlıyoruz.

Günümüzde Hindistan devrimci hareketi birçok zorlu mücadele ile yüz yüzedir ve zafer-yenilgi ve zafer süreciyle gelişmektedir. Devrimci hareketin tamamen kökünü kazımak amacıyla, yönetici sınıflar emperyalistlerin tam desteğiyle acımasız bir sindirme savaşı sürdürmektedir. Özeldede ABD emperyalizmi tarafından formüle edilen LIC (Hayat Sigortası Ortaklığı) stratejisini izleyen faşistler, bu karşı-devrimci savaşı yürütmektedir. Özellikle 2009'dan bu yana UPA hükümeti, devlet yönetimi ile birlikte OGH isimli baskı savaşını tüm ülke çapında yürürlüğe koymuş durumdadır. Bu hak-sız savaş, halka karşı Sonia-Manmohan Singh-Chidambaram-Pranab Mukherji çetesi liderliğinde halka karşı yürütülmektedir ve bu çetenin stratejisi “bastırma ve gelişme” olarak ifade edilmektedir. (Bunu, halkın bastırılması ve şirketlerin geliştirilmesi olarak okuyun.) Bunun bir parçası olarak stratejik bir silah olan psikolojik savaşı kullanılmaktadır ve psikolojik savaşın anahtar unsuru bu devrimci liderler üzerinde kirli propaganda yürütme şeklindedir.

Medya, bu psikolojik savaşta temel araçlardan biri olarak kullanılmaktadır. Şirket sektörünü temsil eden medya mensupları ve yönetici sınıfların ideolojisini savunan sahte entelektüeller, ağzı

bozuk propagandalarıyla bu psikolojik savaşa aktif olarak katılmaktadır.

Karşı-devrimci propaganda devrimci hareket kadar eskiye dayanır. “Bir yalanı yüzlerce defa tekrarlırsanız gerçeğe dönüşür” diyen Alman faşist propaganda şefi **Gobelss**, Hindistanlı avaturlarını Sonia, Manmohan, Pranab Mukherji, Raman Singh, Naveen Patnaik, Nitish Kumar, Kiran Kumar vb.lerinin içinde bulmuştur. Ve bunların Arnab Goswamis ve Chandan Mitras gibi sözcüleri medyada çeşitli biçimlerde bu iğrenç kampanyaya öncülük etmektedir. Marksizm'in modasının artık geçtiği propagandasından Maoist liderler arasında birdenbire ortaya çıkan keskin ayrılıklara kadar eski propagandalardan başka

devrimci harekete ve onun önderlerine karşı yalanlar ve haberler yayımlanmakta ve her Allah'ın günü yenilenmektedir.

Psikolojik savaşın tek ve en önemli amacı, partimiz ve onun önderliği hakkında şüphe, önyargı ve yanılsama yaratarak Maoistlerin liderliğindeki devrimci saflar ve halk arasında düzensizlik, hayal kırıklığı ve güvensizlik saçmaktır. Yönetici sınıflar ve onların kuklaları entelektüeller, halkı yanıltarak hiçbir muhalefetle karşılaşmaksızın, emperyalizm yanlısı ekonomik politikaları ve sömürülerini uygulayabileceklerini hayal etmektedirler. Bu kategoriye giren gazetecilerin bazıları istihbarat memurlarıyla el ele tutuşmakta ve Maoist devrimci hareket hakkında çürümüş şirket medya evlerinden iftira propaganda etmektedir. **Times of India** gazetesinin 17 Temmuz 2001 tarihli “*Maoist Halk Savaşı ve Maoist Komünist Merkez grupları arasında büyük ayrılık ortaya çıktı*” başlığı

altında yayımlanan yalan haber hiç kuşku yok ki psikolojik savaşın bir parçasıdır.

Hindistan istihbarat ajanları tarafından dikte ettirilmiş ve Rakhi Chakrabarty tarafından yazılmış olan bu gazete makalesi, sadece Maoist liderleri hedeflemekte, aynı zamanda yalan bir şekilde parti içinde “Halk Savaşı ve Maoist Komünist Merkez grupları” ve “bu gruplar arasında ciddi fikir ayrılıkları” yaratmaktadır.

Adı geçen bu iki devrimci partinin birliği dünyanın ve ülkemizin ezilen halklarının çokça beklediği özlemiydi. Bu birlik, her iki partinin de tarihlerinde “Kara Dönem” olarak adlandırdıkları en acılı dönemin üstesinden gelerek ülkemiz devrimci hareketinin şanlı bir dönemini açmalarının zengin deneyimleridir. Sadece samimi ve

bencil olmayan devrimciler, halk önünde yanlışlarını kabul edebilir, halktan özür dileyebilir ve bu hataları tekrar etmeme azmiyle çalışabilir. İşte tam da bu nedenle bu samimi birlik tüm dünyadaki ezilen halklarda ve devrimci saflarda heyecan yaratırken, Hindistan yönetici sınıfları ve onların emperyalist patronlarına endişe ve korku saçmıştır. Şunu da not etmek gerekir ki emperyalistlerin sadık hizmetkârı ve Hindistan Başbakanı **Manmohan Singh**, bu tarihi birliğin ardından Maoist hareketi “ülkenin

en büyük iç güvenlik tehdidi” olarak tarif etmiştir. Ve şu gerçek de inkar edilemez ki, bu birlik sonrası yönetici sınıflar devrimci harekete karşı faşist baskılarını geniş bir alanda yoğunlaştırmışlardır.

Yönetici sınıfların devrimci partilerin üst düzey liderleri arasında hayali ayrılıklar yaratmaları çok eski bir kandırmacadır ve halkın bu tür kariyerizm ve liderler arasındaki bölünmelerle bu partilerin dahi kendilerine tam bir şekilde liderlik edemeyeceklerini inanmalarını sağlamaktır. Bu liderlerimizden bazıları şu anda yaşlı olmalarına karşın hapishanelerde en ufak bir olanağa ve tıbbi müdahaleye sahip olmaksızın insanlık dışı muamelelerle karşı karşıyadır. Devletin ülkemizin ezilen halkının kurtuluşu için her şeylerini feda eden liderlerimize karşı taşıdığı vurdumduymazlık her gün eşi görülmemiş düzeylere ulaşmaktadır. Bir bakıma, bu durum sadece devletin

devrimci politikanın etkisinin yükselmelerinden duydukları korkuyu göstermekte ve boşu boşuna bu etkiyi azaltmak için bu tür aldatmacalara başvurmaktadır. Partimiz, önderliğimize yönelik ileri sürülen tüm bu iddiaları tamamen reddetmekte ve ezilen kitlelerden ve devrimci kamptan bunların tek bir kelimesine dahi inanmalarını istemektedir.

Tüm samimi devrimci partilerde, üyeleri arasında ideolojik, politik, örgütsel, askeri, kültürel vs. konularda fikir farklılıkları ve farklı düşünceler mevcuttur. Farklı fikirler tartışılır ve tüm üyeler bunlar üzerindeki düşüncelerini söyledikten sonra çoğunluk kararıyla sonuçlandırılır. Bu, devrimci partiler tarafından izlenen demokratik süreçtir ve yönetici sınıf partilerinde hiçbir zaman görülemeyecek ve onlar tarafından anlaşılacak bir durumdur. Sadece bu tür tartışmalar ve eleştiri-özeleştiri bir partinin devrimci içeriğini güçlendirir ve onu burjuva partilerde olduğu gibi tek bir liderin arkasından körlemesine gitmesini engeller.

Devrimciler kendilerini sınıf mücadelesinin alevleri içinde ve birçok eleştiri-özeleştiri toplantısında çelikleştirirler. İstihbarat servisleri, parti içindeki bu sağlıklı atmosferi tam tersine çevirerek tahrif etmeye ve parti içinde, Halk Savaşı ve Maoist Komünist Merkez çizgileri arasında keskin ayrılıklar olduğunu propaganda ederek halkı ve saflarımızı yanıltmaya çalışmaktadır. Bizler dünya ve ülkemiz ezilen halklarından, demokrat ve devrimci saflardan bu çirkin propagandayı kınamalarını, devletin bu tür yalanlarına karşı uyanık olmalarını, bu yalanları çöpe atmalarını ve devrimci hareketle sağlam bir şekilde dayanışma içinde olmalarını istiyoruz.

Sonuç olarak “PW ve MCC çizgileri” arasındaki sözde farklılıklarla ilgili olarak, Parti Genel Sekreterimiz **Yoldaş Ganapathy**'nin Ekim 2010'da medyayla yaptığı bir söyleşide söylediklerini tekrar etmenin yeterli olduğunu düşünüyoruz.

“... Doğru ve yanlış fikirler arasındaki mücadele partide sürekli bir süreçtir. Fikir farklılıklarımızı demokratik merkezîyetçilik ilkesine uyarak ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ışığında çözeceğiz. Partinin gelişimini sadece bu sağlayabilir. İki partinin birleşmesiyle büyük bir birliği elde ettik. Şimdi parti içinde yer alan tüm tartışma ve fikir ayrılıkları birleşik bir partideki ideolojik ve politik tartışma biçiminde olacaktır. Bir zamanların MCC ve bir zamanların CHI(ML)(Halk Savaşı) arasındaki farklılıklar şeklinde değil. Biz kategorik olarak ifade ediyoruz ki, farklılıklar asla birlik öncesindeki çatışma biçimini almayacaktır.”

Abhay [Hindistan Komünist Partisi(Maoist) Merkez Komite Sözcüsü]

“Siz özgürlük savaşçılarını öldürebilirsiniz, ama özgürlük savaşını **ASLA**”

Her ülkenin kahramanları vardır ve onlar, ömürleri boyunca sadece özgürlük ve devrim için mücadele ederler. Gelecek kuşaklar için devrimci ve komünistlerin edindikleri deneyimler, olaylar karşısında aldıkları tavırlar önemlidir ve onlardan öğrenilmelidir.

İşte bu kahramanlardan biri olan **Geronimo Pratt**'in ABD ve uluslararası medyada tanınmasını sağlayan, mahkemede söylediği şu sözleri olmuştur; “Siz özgürlük savaşçılarını öldürebilirsiniz, ama özgürlük savaşını asla!”

Bu slogan aynı zamanda 1960'ların ikinci yarısında gelişen devrimci hareketliliğin sonucunda ortaya çıkan **Kara Panter Partisi**'nin (BPP) önde gelen kadrolarının parlamentoda, şehit düşmeden önce ya da hapisanelerde ifade ettikleri sözlerdi. Geronimo Pratt de halk içinde ve tüm devrimci çevrelerde saygı duyulan, Afro-Amerika Hareketi'nin önderlerinden biriydi. Onunla ilgili Malcolm X Kitle Hareketi'nin ve Yeni Afrika Halk Örgütü'nün ortak açıklamasını kısaltarak yayımlıyoruz.

“Yeni Afrika Halk Örgütü ve Malcolm X Kitle Hareketi kardeş ve yoldaş Geronimo ji Jaga'nın yaşamını selamlıyor. Geronimo, nam-ı diğer **“G yoldaş”**, Afrika halkı ve insanlık için hayatını feda eden bir özgürlük savaşçısıdır.

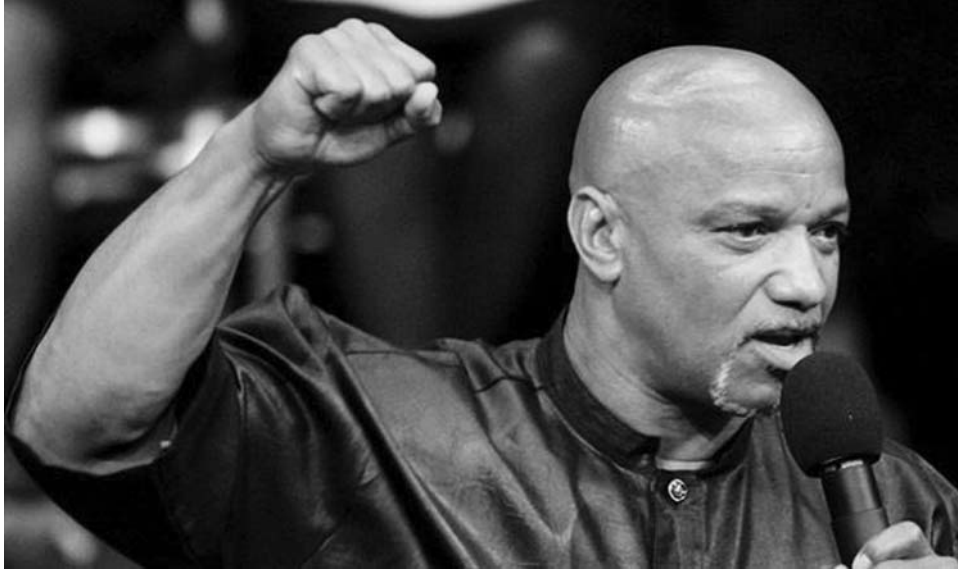
Geronimo, 13 Eylül 1947 tarihinde Elmer Gerard Pratt olarak Morgan City, Louisiana'da doğdu. Tüm hayatı boyunca onun arkasında duran ve onun mücadelesini destekleyen sevgi dolu bir ailesi vardı. Büyüdükları toplulukta o ve diğer çocuklar “tren raylarının öteki tarafındaki” beyaz ırkçılara karşı mücadele etmek zorundaydı.

Geronimo, kökenleri genel olarak Marcus Garvey'in Evrensel Siyah Gelişme Derneği ve Savunma için Diya-kozlara* dayanan topluluk büyüklüklerini onu ABD ordusuna katılmak için sürekli teşvik ettiklerini söylüyordu. Geronimo'nun amacı ise askeri becerileri toplumumuzu ve halkımızı savunabilmek için öğrenmekti. “G”, yanlış orduda donanımlı bir askerdi, iki Bronz Yıldız, bir Gümüş Yıldız ve iki tane Mor Kalp Madalyası elde etti. Bunun sonucunda astsubay düzeyine geldi ve ABD ordunun 82. Hava İndirme Harekâtında komandoduydu.

Vietnam savaşından dönünce ailenin büyükleri onu Los Angeles bölgesine yerleştirdi. Orada Kara Panter Partisi'nin Güney Kaliforniya seksiyonunun esas örgütleyicisi Alprentice “Bunchy” Carter ile çalışır. İkisi de Los Angeles'ta Kaliforniya Üniversitesi (UCLA) öğrencisi olur. Siyah öğrenci hareketinde ve UCLA'nın Siyah Araştırma bölümünde yer alırlar. FBI'in COINTELPRO çerçevesinde düzenle-

diği öldürücü bir saldırıda UCLA'da ABD örgütü ve Panterler arasında yaşanan çatışmada Eylül 1969'da Carter ve John Huggins'in katledilmesinin ardından Geronimo, Güney Kaliforniya örgütülüğünde ve Kara Panter Partisi içinde önderlik durumuna geldi. O da örgütlenme kapasitesi, askeri beceri ve yoldaşlarının ona duyduğu sevgiden kaynaklı kısa süre içinde özellikle de Los Angeles Polis Müdürlüğü (LAPD) ve FBI'in “birincil hedeflerin” arasında yer aldı.

8 Aralık 1969'ta yani Fred Hampton ve Mark Clark'ın Chicago, Illinois'de suikasta uğramasından dört gün sonra, LAPD Geronimo'yu esas hedefe olarak Los Angeles'in güneyinde bir askeri

baskın düzenledi. Bu, ünlü Özel Silahlar ve Taktikler (SWAT) birliğinin ABD'deki ilk operasyonuydu. LA Panterleri, en çok gençlerden oluşuyordu ve istihkam, hazırlık ve eğitime Geronimo'nun damgasını vurduğu dört saat süren bir silahlı çatışmaya girdi.

1969 senesinde birçok Panter üye ve kadrosu gözaltına alındığı ve/ya da öldürüldüğü için Geronimo, ABD imparatorluğu çevresinde Kara Panterlerin öz savunma kapasitesi üzerine yoğunlaşmaya karar verdi. O aynı zamanda ulusal ve uluslararası başka savunma oluşumlarıyla birlikte çalıştı ve onlara danışmanlık yaptı. Geronimo, Siyah Kurtuluş Hareketi'nin yer altı örgütlemesi olan ve daha sonra Siyah ya da Afro-Amerikan Kurtuluş Ordusu olarak tanınacak oluşumun kurulma zamanının oluşturulmasına yardım etti.

Geronimo ve yoldaşları Aralık 1970'te Teksas Dallas eyaletinde gözaltına alındı. Aralarındaki ideolojik farklılıklar, FBI'in “böl ve yönet” taktikleriyle birlikte ulusal önderliğin yer aldığı Oakland Kara Panter Partisi'nin Geronimo'yu partiden atmasıyla sonuçlandı. Bu, aynı zamanda Kara Panter Partisi'nin 1970 yılında bölünmesi ile sonuçlanacak sürecin de ilk örneğini oluşturuyordu.

Örgütünün desteğinden mahrum

kalan Geronimo, Eylül 1972'de, 18 Aralık 1968 tarihinde Santa Monica-Kaliforniya'da Caroline Olsen'in öldürülmesi ve soyulması olayıyla ilgili olarak yargılandı ve ceza aldı. Geronimo sürekli suçsuz olduğunu söyledi ve soygun olduğu sırada Santa Monica'dan en az 400 mil uzakta David Hilliard'ın evinde BPP'nin Merkez Komitesi toplantısında olduğunu ifade etti. Bu toplantıda bulunanlardan biri de Kathleen Cleaver'di. Bayan Cleaver Geronimo'nun duruşmalarında, diğer birçok yoldaşının yaptığı gibi tanıklık etti.

Başta FBI olmak üzere hükümet ajan teşkilatları, Geronimo hakkında gizli kayıtlara sahipti. Bu kayıtlar Gero-

mutlaka bağımsız Yeni Afrika Cumhuriyeti'nin kurulmasına oy vereceğine güçlü bir şekilde inanıyordu. Bir halk oylamasının örgütlemesinden yanaydı (ABD imparatorluğuyla ilişkilerimizi tayin etmek için yapılacak bir halk oylamasından.)

Hapishanede kendine “ji Jaga” soyadını seçti. Ji Jaga Bantu** diline aittir ve Jaga halkı yaşamaktadır. Batı-Merkez Afrika'da yaşayan Jaga ya da İmbangala halkı, MAAFA (Büyük Felaket)'tin ardından bazı Afrikalı etnik gruplar tarafından dışlandıktan sonra “kilombos”ları ya da diğer adıyla savaş toplulukları kurdular.

Yıllarca yürütülen mücadele sonucunda Geronimo, 1997 yılında tahliye oldu ve düzenlenen komplo ortaya çıkınca ABD hükümeti ve Los Angeles eyaleti ona 4,5 milyon ABD doları ödemek zorunda kaldı.

Yeni Afrika Halk Örgütü ve Malcolm X Kitle Hareketi ulusal ve uluslararası çapta onun özgürlüğü için yürütülen kampanyanın esas örgütleyicisiydi. Biz aynı zamanda onun ailesi için destek sağlamak için yürütülen kampanyada yer aldık. Yine tahliye olduktan sonra ulusal çapta örgütlenen paneller turunun da örgütleyicisiydi.

Geronimo tahliye olduktan sonra halk içinde çalışmayı bırakmadı. Örneğin ün kazanmış ismiyle siyasi tutsakların ve savaş tutsaklarının özgürlüğü için çalıştı. Devamlı olarak Pan-Afrika-nizm ideolojisini pratikte uygulamak için çaba sarf etti.

“G” kendisi için “kırsal çocuğu” diyordu. Doğaya düşküncü- ava çıkmayı ve balık avlamayı seviyordu. Ya Louisiana'nın kırsal alanında ya da Tanzanya ormanlarında kendisini evinde hissediyordu. Geronimo 2 Temmuz 2011 tarihinde atalarının yanına gitti. Ona kardeş ve yoldaş diyebilmek bizim için onur vericidir. “G” halkımızın en alçakgönüllü, açık sözlü ve fedakar hizmetkarı idi. O, Yeni Afrikalı, Pan-Afrikalı ve aynı zamanda enternasyonalist bir kahraman idi. Onun adı kurtuluşumuz ve kendi kaderimizi tayin hakkımız için mücadele eden özgürlük savaşçılarının büyük panteonunda ebediyen yaşayacaktır.”

* Kilise işlerinde papaza yardım eden kimse

** Bantu Dilleri Orta ve Güney Afrika'da yaşayan kabilelerin konuştuğu 400'den fazla dilin bütününe verilen addır.

Pusula

Gelişmenin anahtarı sorgulama ve devrimci pratiktir

Sınıf bilinçli proletaryanın önderliğinde yürütülen savaşta yerine getirilmesi gereken bazı zorunluluklar vardır. Örneğin proletarya, iktidarı istiyorsa partisini yaratmak zorundadır. Bu da yetmez, geniş yığınları kazanarak proletaryanın kızılbayrağı altında savaşması gerekir. Demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesi ancak böylesi devrimci pratikle gerçek bir olguya dönüşebilir. Yani öngörmek ve uygulamak, uygulama içinde değişmek ve bağrında binbir fedakarlığı içeren uzun bir yürüyüşe kalkışmak.

Proletaryanın bu savaşımı içinde yer alan her bireyin de uyması gereken bazı zorunluluklar vardır. Her şeyden önce sınıf savaşımına katılarak örgütlü yaşamı tercih etmek, burjuva-feodal sistemin yaratmış olduğu bencil, bireyci yaşam tarzına itiraz etmek anlamına gelir. Bunu, değişim için ortaya konulan bir irade beyanı olarak da algılayabilirsiniz. Ve **“değiştirmek içinde değişmek”** gerekir. Eski alışkanlıklarını korumada ısrarlı olan bir bireyin değiştirme eyleminde bir özne olması düşünülemez. Bilakis değişimden söz eden ama pratik olarak eski alışkanlıklarını korumada ısrar eden, kolektif ortamda her fırsatta yeniyi zehirlemeye çalışan eski olumsuz düşünüş tarzının bir temsilcisi olarak varlığını sürdürmeye devam eder.

Keza devrimci çalışmalarımızda yeniden, yenilemeden devrimci özveri ve fedakarlıktan söz eden her militanın etki düzeyi de sosyal pratiğinden bağımsız değildir. Yani yoldaşlarının yanlışlarını düzeltmesi için kendi yanlışlarına karşı mücadelede güven verici bir tutum takınması gerekir. Daha başka örneklerle sorunu biraz daha somutlamakta yarar görüyoruz.

Şu gerçeği yalın bir şekilde ifade etmek zorundayız: Sınıf mücadelesi içinde konumu ne olursa olsun kendi statükolarını değiştirmede zorlananlar, devrimci çalışmada etkin olamazlar. Yeni devrimci militan şekillenişlere önyak olmaları düşünülemez. **“Değiştirmek için değişmek”** gerekir söyleminin anlamı da bu olsa gerek. Küçük burjuva alışkanlıklarından, ayrıcalıklarından feragat etmeyenlerin halkın davasına ileri düzeyde hizmet etmeye vakti olmaz. Çünkü birinin, birine tabi kılınması gerekir. Bilindiği gibi karşıtların varlığı mücadeleyi zorunlu kılar. İşte bu iç mücadelede gelişimin hangi yönde olduğu tayin edicidir. Proleter yön, her gün her saat burjuva yanlarımızı ateş altında tutuyorsa doğru bir yoldayız. Yaşam çizgimiz “iki arada bir derede” felsefesine uygun olarak yürümüyör. Bilakis burjuva yanlarımız, geri yanlarımız sürekli ve sistemli bir tarzda proleter düşünüş tarzının ateşi altındadır.

Hiç şüphesiz doğru yolda olduğumuzun en dolaysız ispatı pratiğin kendisi olacaktır. Yani ideolojik, siyasal ve örgütsel deneyim konusunda ortaya koyduğumuz yetersizlikleri giderme bakımından ileriye doğru bir gelişim çizgisi yoksa orada var olanı korumaya dönük devrimci anlamda hesaplaşma kültüründen uzak bir pratiğin olduğunu söyleyebiliriz.

Bu söylemlerimizi tek tek bireyler bazında daha da somutlayabiliriz. Örneğin, kendi gerilikleriyle hesaplaşmayan, dışındaki geriliklere karşı mücadele edemez. Oysa kendi gerilikleriyle hesaplaşmak, aynı zamanda dışındaki geriliklere karşı mücadelede silahlanarak daha donanımlı bir duruma gelmek demektir. Yine kendi eksikliklerini gidermede yetersiz olanlar, başkalarının yetersizliklerini gidermede etkin olamazlar. Çünkü başkalarının yetersizliklerine yönelen eleştirinin etki gücü, onu yapanın samimi, güven verici pratiğinden bağımsız değildir. Bu ve benzeri örnekleri daha da çoğaltmak mümkündür. Ama burada önemli olan pratik çalışmalarımızı doğru devrimci bir bakış açısıyla sorgulamayı başarmaktır. Diğer bir ifadeyle yanlışlarımızın, yetersizliklerimizin somut pratikler üzerinden tespiti, bunlara kaynaklık eden ideolojik zeminin somutlanması ve düzeltilmesi için gereken doğru yöntem ve araçların kullanılması...

Hiç kuşkusuz bu süreçte daha da önemli olan ortaya konulan her olumlu çabayı büyütme için daha enerjik, daha ön açıcı bir çalışma içine girmektir. Seyreden, izleyen değil; sürece karışan, müdahale eden bir düşünüş tarzını kolektif bünyeye hakim kılmanın çabasını ısrarlı bir tarzda sürdürmektir. Değişmek ve değiştirmek eylemi devrimci pratikle mümkündür. Pratik müdahale konusunda kolektif iradenin çağrılarına yaratıcı bir tarzda yanıt olmak hepimiz için ertelenemez bir görevdir.

“O, cesur ve kararlıydı!”

29 Haziran 2010 tarihinde Dersim'in Ovacık ilçesinde çıkan çatışmada yaşamını yitiren Çiğdem Yılmaz ve Ferdi Karacan, Çiğdem Yılmaz'ın mezarı başında yapılan etkinlikle anıldı.

Çiğdem'in mezarının bulunduğu Sivas ili Zara ilçesinde dağlar arasında bulunan köy, ismini köyün girişindeki geniş çayırda yaşanan kanlı bir savaştan almış. Köy halkı, Dersim'den sürülen **Çarekan Aşiretine** bağlı demokrat bir köy. Sabah erken saatte köye varıyoruz. Yoldaşın annesi, babası ve yakınları bizi sıcak bir kucaklamayla karşılıyor. Bu sıcaklık, sonrasında yaptığımız sohbet de devam ediyor. Bize sürekli yoldaşı ve ona dair anılarını anlatıyor ve yoldaşı soruyorlardı. Kinem'in gerilla olduğuna inanmadıklarını anlatıyorlardı. Yoldaşın böceklerden ve hayvanlardan çok korktuğundan, soğuğa hiç dayanmadığından bahsediyorlardı.

Çiğdem yoldaşın mücadeleye bağlılığını ve kararlılığını anlatıyorlardı bize. Çiğdem yoldaşın gerilladayken **“Kendimi burada daha iyi tanımaya başladım”** sözü geliyor aklımıza. İnsanın kendisiyle, doğayla ve düşmanla savaşımın en çetin olduğu alan olan dağlar, zaaflarımızla en fazla yüzleşerek kendimizi yeniden yaratmanın adı oluyor ve Çiğdem yoldaşın bunu nasıl başardığını anlamamıza yol açıyor anlatılanlar.

Kahvaltı sonrasında yoldaşın mezarına doğru yürüyoruz. Mezar başında Ferdi ile Çiğdem yoldaşın resimlerinin olduğu pankartı açıyoruz, aile ve yakınları pankarta yaklaşıp tekrar tekrar öpüyorlar resimleri. Annesinin **“Yoldaşların geldi şimdi mi kalkmayacaksınız, kapını açmayacaksınız”** sözü duygulu anların yaşanmasına neden oluyor. Yoldaşın mezarına Dersim'den, savaşarak şehit düştüğü topraktan getirilen ağaç dikilip, mezarı kızıl karanfillerle süsleniyor. Sonrasında Çiğdem ve Ferdi yoldaş nezdinde saygı duruşu yapıyor.

Mezar başında yapılan konuşmada, şehit yoldaşların anılarına ve mücadelelerine bağlılık yemini edilirken, onları anmanın savaşı büyütmeyle mümkün olacağı ifade edildi. Sonrasında yoldaşın mezar başında söylenen türkü ve marşlarla mezar anması bitirildi ve yeniden yoldaşın evine geçildi.

Yoldaşın ailesinin de ısrarıyla, evde de türkülerle anma devam ettirildi. Bu arada köylüler de anmaya katılıp türkülerimize

ve marşlarımıza katılarak yoldaşı andılar. Ve ayrılık vakti geldiğinde, babanın “kızım için bir türkü daha söyleyin” isteğini kıramıyor yeniden oturup türkülerle devam ediyoruz. Kalkarken **“Yoldaş seni anacağız”** marşını hep birlikte söylüyoruz.

Tüm köylüler **“Çiğdem'i kucaklıyoruz”** diyerek sınıksı sarıyorbizleri. Yeniden gelmemizi istediklerini söylüyorlar ve yeniden buluşma sözü vererek ayrılıyor köyden.

“DAĞLAR, ÇOCUKLUKTAN ÖZLEMİYDİ...”

- Bize Çiğdem'i anlatır mısınız?

- Çiğdem çocukluğundan beri çok atılgan, cesur ve kararlıydı. Çevresi tarafından çok sevilirdi. Gözü kara ve iddialıydı. Çok asiydi, kafasına koyduğu şeyi mutlaka yapardı; onu hiçbir şey engelleyemezdi. Meraklıydı, sorar öğrenmeye çalışırdı. Bizden hiçbir şeyini gizlemezdi, yalan söylemezdi. Her şeyini paylaşırdı.

- Mücadeleye nasıl başladı?

- Biz demokrat bir gelenekten geliyoruz. Çiğdem mücadeleye başlayacağı zaman gelip bize söylemişti, biz de derneklere gitsin, gerçekleri görüp öğrensin istedik. Ama bu kadar boyutlandıracağını düşünemedik. Lise 1. sınıfa gidiyordu. 8 Mart etkinliğinde gözaltına alınıp karakola, yaşı küçük olduğundan oradan da çocuk şubeye götürüyorlar. Sonra gece 3'te bizi aradılar, “Gelin kızınızı alın” dediler. “Nasıl aldığınız öyle getirin” dedik, ama sonrasında gidip biz aldık. “İşkence yaptılar mı?” diye sordum, sesini çıkarmadı. Banyoya götürdüğümde vücudunda yaralar ve morluklar gördüm. Sonrasında mücadeleye devam etti, hiçbir eylem ve etkinliği kaçırmaz oldu. Açık bir şekilde kendini devrime adayacağını söylüyordu. Daha 12 yaşındayken ona “Ne zaman evleneceksin?” diye sordüğümüzda “Ben evlenmeyeceğim, dağa çı-

kacağım” derdi.

Biz Çiğdem'e hiçbir zaman baskı yapmadık. Üniversiteyi kazandı, gitmedi. Onun okumasını istedik ama o, devrimci mücadeleyi seçti.

Çiğdem'in köydekilerle arası çok iyiydi. Yazın köye gelirdi, köyün meydanında ateş yakar, gençleri toplar, onlarla sohbet ederdi. Ondandır başka kimse buna cesaret edemezdi. Devlet sık sık bizi karakola, Çiğdem ile ilgili ifadeye çağırıyordu. Nerede olduğunu ve ne yaptığını anlatıyorlardı. Sonra Çiğdem'le iletişiminiz koptu, arayıp nerede olduğunu sordular. İfadeye çağırıldılar. Sonrasında bir gün karakola çağırıp resimler gösterdiler ve çatışmada vurulduğunu söyleyerek teşhis etmek için Elazığ'a çağırıldılar.

- Gerillaya katıldığınızı biliyor muydunuz?

- Hayır, bilmiyorduk. Ona bundan kırgınım, bize söyleyebilirdi. “Geri döneceğim” dedi gitti, bir daha haber alamadık. Şehit düştüğünde dağa çıktığınızı anladık ama inanamadık. Hala inanmıyoruz o böceklerden, fareden çok korkardı nasıl gerillaya katıldı anlamıyorum. Çukurova'dayken, bir gün aradım ne yapıyor diye. Evin içinde fare görmüş, masanın üzerine çıkmış, bağırmıştı. O kadar bağırmış ki üst kattaki komşuları çilingir çağırıp kapıyı açmışlar, onu indirmişler. Hayvanlardan bu kadar çok korkan biri nasıl dağlarda yaşayabildi, inanmıyorum. Ama Çiğdem kararlıydı, eğer gitmeyi aklına koymuşsa kimse onu bu karardan alıkoyamazdı. Çok cesurdu, çatışmada “teslim olun” demişler onlara ama o teslim olmamış.

- Yoldaşlarına söylemek istedikleriniz var mı?

- Biz onu hep sahiplendik ve destekledik. Sizlerin de mücadelenizi okumuş ve kararlı insanlarla devam ettirmenizi istiyorum.

(Dersim'den Partizan okurları)

“Takımlarla değil, bölüklerle gelin;

TİKKO'nun cengi var?”

26 Eylül 1983 tarihinde Dersim Amutka'da Aziz Sürer ve Murat Diri ile birlikte şehit düşen Ali Karadağ'ı yakından tanıyan bir yoldaşına sorduk.

- Ali Karadağ nasıl bir çevrede büyüdü? Partizanlarla nasıl tanıştı?

- Esasen Çemişgezek Paşacıklıdır. Çocukluğu Aliboğazı'nda geçmiştir. Aliboğazı'nın kayalıklarını, uçurumlarını kendisine mesken eylemiş ve sürekli keçilerin peşinden giden, boğazın doğası ile dost olan, onunla bütünleşmiş bir yoldaştır. Genç yaştaki atılganlığı, dinamikliği biraz da yaşadığı coğrafyadan kaynaklıdır. Aliboğazı'nın tarihsel bir tarafı da var. Gerek 1870'lerde, 1926'larda gerek 1938'de çok direnişlere mekan olmuştur.

Ali Karadağ, burada doğup büyümüştür. Buraya ilk giren yapı Partizan'dır; sonra Devrimci Yol'dur. Ama Ali Karadağ, safını Partizanların yanında belirlemiştir. Yıl 1977'dir. Aliboğazı Çemişgezek'ten başlar, Ovacık- Hozat'a kadar dayanır. Belli bir bölümü kanyon şeklindedir ve sarp kayalıklardan oluşur. Ali Karadağ da bu dik ve sarp olan coğrafyada büyümüştür. Silahlarla tanışması yedi yaşında başlar. Kendisi hayvan güden, hayvancılık yapan, yabani hayvanlara karşı her zaman el tetikte bekleyen bir yoldaş. Partizan'ın savaşçı yanı onu cezbetmiştir. Hızlı bir şekilde Partizan saflarında yer almıştır. '78-'79'da daha da aktifleşmiştir. Ali Karadağ yoldaşa komutanlık görevi verilmiştir. Siyasal ve teorik anlamda hızlı bir gelişim gös-

terdi ve üye oldu. Çok kısa bir yaşamı oldu. Ama buna rağmen çok kısa bir sürede gelişen, çevresini etkileyen yapının örgütlenmesini sağlayan bir Partizandı. Sürekli araştıran, sorgulayan, kendisini geliştiren biriydi. Öğrenme azmi çok güçlüydü. Kafası çok iyi çalışırdı. Politik önermeler yapar, hep bir derinlik kazanırdı. Aliboğazı ve çevresinde yapıyı inşa eden yoldaşlardan biridir.

- Şehit düştüğü çatışma nasıl gerçekleşti?

- Bölgede kooperatifle ilgili bir sorun çıkıyor. Bunun üyeleri var, Hayri Yıldırım ile Müslüm Yıldırım. Bunlar düşmanla işbirliği yapan köylüler. Bu sonradan açığa çıktı tabii. Yoldaş, bunlarla randevulaşıyor “şu gün Amutka'ya geleceğim, buluşalım” diyor. Beraberindeki yoldaşlarla birlikte oraya gidiyor. Ama bunlar gelmiyor. Direkt Hozat'ın yolunu tutuyorlar. Yado denen, Ormancı Yusuf,-Gawer'de var. Bunlar topluca karar alıyorlar. Yapının bunların bazı akrabalarına yönelik cezalandırmaları da var. “Biz burada Ali Karadağ'ı yok edersek TİKKO'culardan kurtuluruz” mantığı var. Bunlarla giden Müslüm Yıldırım, Hayri Yıldırım ve Yado'nun oğlu Mahmut yoldaş oluyor, geri dönüyorlar ama geri gelip Ali yoldaşa haber vermiyorlar. Sabaha karşı bakıyorlar ki her taraf sarılıyor. Ali Karadağ silahına sarılır. Tarihimizdeki en uzun çatışmalardan biridir. Yaklaşık 8-9 saat çatışıyor. Köyün içi, dört bir tarafı açık. Çatışma sırasında Parti, ordu marşını söyleyerek, işte “Azmışım köpekleri takmışlar peşlerine takım-

ları, takımlarla değil, bölüklerle gelin, alaylarla gelin, TİKKO'nun cengi vardır, burası TİKKO'nun meydanıdır” şeklinde haykırır. Bununla birlikte yanındaki yoldaşları cesaretlendirir.

Ali yoldaş köylülere güveniyor. Onları da bölgenin insanı olarak tanıyor, işbirlikçi olduklarını bilmiyor. Sonradan hepsi cezalandırıldı. Dördü birden cezalandırıldı. Yoldaşlar bölgede çok sevilirdi. Köylülerin yoğun bir talebi var, ihbarcılar bir an önce bulunmalı, kısasa kısas hesap sorulmalı talepleri var. Aşırı güven duymaları ve çok beklemeleri en önemli hatalarıdır. Müslüm'le Hayri Yıldırım yapı tarafından ayrı ayrı sorguya alındı. Yapılan sorgulama sonucunda ikisi de suçunu itiraf etti. Ormancı Yusuf ve Yado da cezalandırıldı. Yado'yu Çemişgezek'in Paşacık köyünde ele geçirdiler. Karagedik'te cezalandırıldı. Bu eylemler kitleler arasında büyük bir sevinç kaynağı olmuştur.

Bölge 1980'lerden itibaren boşaltıldı. Şu an hiç yerleşim yok. Gerekçe olarak da “siz burada TİKKO'yu barındırıyorsunuz, teröristleri barındırıyorsunuz” dediler. Bizim şehit ailelerinden birini gerillaya sahip çıktığı için Edirne'ye sürgün etmişlerdir. Ali yoldaşın mezarı Aliboğazı'nın içinde kendi köyünde. Babası hayvancılık yapardı, sonradan Aliboğazı'na yerleşti. Köylüler mezarın yerini biliyor. '90'lardan beri kimse oraya adım atmadı. Yoldaşın mezarı gerillanın mekânında.

Yaşamıyla devrimin öğretmeni oldu

1949'da Ovacık ilçesinin Hülüküşağı köyünde dünyaya gözlerini açtı Süleyman Cihan. Küçük yaşlardan itibaren anlatılanların ve bizzat yaşadıklarının etkisiyle tepki duymaya başlıyordu sisteme. İlk ve ortaokulu Ovacık'ta okudu. Lise öğrenimini ise Elazığ'da tamamladı. Daha genç yaşlarda Proletarya Partisiyle ilişkiye geçti. Bir taraftan okurken, diğer yandan genç nesillere öğretmenlik yapıyordu. Bu öğretmenlik, yaşamının sonuna dek sürdü, ama bir farkla: O artık sadece okulda değil, işçilerin, köylülerin, emeğiyle geçinenlerin olduğu her yerde kitlelerin öğretmeni idi, devrim bilincini taşıyan, sorgulayan, sorgulatandı.

Batı Anadolu Bölge Komitesi'nde görev yaptı. Onun kararlı, sabırlı ve yılmaz mücadelesi sonucu Parti çizgisini, örgütsel, siyasi ve ideolojik olarak tasfiye etmeye çalışan Koordinasyon Komitesi hizbi partiden uzaklaştırıldı. Ülke çapında kurduğu ilişki ağıyla, Konferans Örgütlenme Komitesi onun sayesinde toplanmış oldu. Yoğun faaliyetler sonucunda 1. Konferans yapıldı. Cihan, bu dönemde aranır duruma düştü.

Cihan, o zorlu koşullarda kavganın gerektirdiği sorumluluklarına dört elle sarıldı. Faşist cuntayla birlikte mücadeleyi bırakma, yılgınlık, karamsarlık, örgütleri feshetme, yurt dışına kaçma, mültecileşme vb. ihanet kol gezdiği bir süreçte Proletarya Partisi, cunta koşullarında 2. Konferansı'nı yaparak, sebatla silahlı mücadeleyi yürütme kararını alıp, sınıf mücadelesindeki kararlılığını dosta düşmana gösteriyordu. Bu konferansta Cihan MK üyeliğine ve MK tarafından da Genel Sekreterliğe seçildi.

28 Temmuz '81'de İstanbul'da düşmanın eline geçti. Ancak faşizmin böylesi yılmaz bir komünisti ele geçirmekten duyduğu çılğınca sevinç, Cihan'ın Kaypakkaya'dan devraldığı “ser verip sır vermeme” tavrıyla yarattığı direnişle hayal kırıklığına döndü. Gözaltına alındığı üç ay boyunca kabul edilmedi, ailesinin ve yoldaşlarının dışarıda kamuoyu oluşturma çabalarına karşın, aylarca süren işkenceli sorgulardan sonra 15 Eylül 81'de katledildi.

Proletarya Partisi'nin tarihinde işkencede katledilen ikinci Genel Sekreter olarak geçen Süleyman Cihan, ortada onu katledenlerin esamesi bile okun-

mazken, ezilen halkımızın yüreğinde, yoldaşlarının ondan devraldığı kavgada yaşıyor; tarihe kör karanlık zamanlarda umut ve coşku aşıl原因 bir kızıl meşale olarak...

KAVGA OKULU

Pir Hasan Kulaç: Dersim Ovacık'ta doğan Kulaç, ekonomik nedenlerle okuluna devam edemeyince ailesiyle birlikte İstanbul'a taşınır. İşçilik yaptığı sırada Proletarya Partisi ile tanışır. 5 Eylül 1981 tarihinde Ovacık Mercanlarda yoldaşlarıyla birlikte düşürüldüğü pusuda çıkan çatışmada şehit düşer.

Ahmet Şahin: 1965 Elbistan doğumlu olan Şahin, Ankara'da tıp öğrencisiyken tanışır Proletarya Partisiyle. Gençlik Birliği'nin inşa görevini üstlenir. Ankara'da bulunan il komitesinde görev alır. Daha sona Amed'de görevlendirilir.

Bölgedeki çeşitli askeri eylemlerin gerçekleştirilmesini sağlar. Osmaniye Polis Karakolu baskını sırasında yaralı ele geçirilerek 8 Eylül 89'da işkencede katledilir.

Sinan Günel: 79 yılında Tokat Almus'ta doğan Günel, yoksul bir çevrede büyümesinden kaynaklı küçük yaşlarda devrimci düşüncelerle tanışır. '96 yılında gerilla saflarında yer almak istemesine rağmen öncelikle bölgede kurye olarak görevlendirilir. Belli bir süre örgütten kopar ve ailesiyle birlikte, ekonomik sıkıntılardan kaynaklı İstanbul'a taşınır. İstanbul'da tekrar ilişkiye geçer. Burada yaklaşık 1 yıllık tutsaklık yaşamından sonra

'99'da gerillaya katılır. İki yıllık gerilla yaşantısından sonra 2001 yılının 6 Eylül'ünde Tokat'taki bir çatışmada şehit düşer.

Zühre Dersim: Proletarya Partisi taraftarlarından olan Dersim, 14 Eylül 88'de İsveç'te, yakalandığı hastalığa yenik düşerek ölümsüzleşir.

Hasan Saz: 1940 Maraş Tanır köyü doğumlu olan Hasan Saz, '69'da çalışmak için yurtdışına gider. 1974'te Proletarya Partisiyle tanışır ve faaliyetlere aktif olarak katılır. 22 Eylül 77'de Almanya'da geçirdiği trafik kazasıyla ölümsüzleşenler arasına katılır.

Sırma Boyoğlu: 1958 Erzincan Re-

fahiye doğumlu olan Boyoğlu, ekonomik nedenlerden kaynaklı ailesiyle birlikte İstanbul Tuzla'ya göç eder. Amcası Ali Rıza Boyoğlu'dan etkilenerek devrimci düşüncelere sempati duyar. 14 Eylül 78'de bildiri dağıtan kalabalık bir sivil faşist grubuna müdahale edenlerin arasındadır amcasıyla birlikte. Çıkan çatışmada aldığı kurşun yaralarıyla şehit düşer.

Bektaş Daşgöl: 1945 Sivas Kangal doğumlu olan Bektaş Daşgöl Almanya'ya işçi olarak gider. Burada Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanışır. ATİF'de aktif olarak çalışır. Yakalandığı karaciğer hastalığı sonucu 16 Eylül 94'te yaşamını yitirerek ölümsüzleşir.

“Bir fetva verildi; men-i müskirat men-i enfiye” “Bir buyruk verilecek; külliye mukavemet- külliye direniş”

IV Murat'tan I. Erdoğan'a yasak furyası

İstanbul: Taksim Meydanı'ndan Tünel Meydanı'na kadar uzanan, bir insan selini dere yatağı misali sarıp sarımalayan **İstiklal Caddesi'**nde görmeye alışık olduğumuz kafelere geçtiğimiz haftalarda Beyoğlu Belediyesi tarafından bir operasyon gerçekleştirildi. Beyoğlu zabı-taları ve polis tarafından gerçekleştirilen operasyonda cadde üzerinde bulunan masa ve sandalyeler kaldırıldı. Ülke-mizde çok sık karşılaşılan bir olay olması itibari ile kulağa “gayet normal” gelen bu durum, aslında İstiklal Caddesi ve bu caddenin yarattığı atmosfer açısından oldukça anormal.

Bu da yetmezmiş gibi altında, seyrine doyum olmayan, ahenkli varlığı ile gök-leri her an delecekmiş gibi heybetli du-ruşu ile **Galata Kulesi** altında içki içen gençlere cezalar kesildi, ardından gelen tepkilere ise şiddet mubah görüldü. Ve son olarak da “kültür başkenti” naraları ile inilen İstanbul'da, özellikle de İstiklal Caddesi'nin olmazsa olmazı **sokak sanatçıların**ın çalışmalarını engellendi. Yaşananların geniş bir yelpazeye sahip olduğu ve aslında Türkiye'nin durduğu eksen ve iç dinamiklerinin gelişiminden bağımsız olmadığı kuşku götürmez bir gerçek. Muhafazakâr kitle profilinden uzak, masalarında yollarında genellikle liberal, aydın ve demokratları bulunan bu caddede *neden böyle* bir operasyon gerçekleştirildi ve *neden şimdi* soruları bu bağlamda aklımıza gelmiyor değil.

Bu sorulara yanıt vermeden önce sü-rece benzerliği açısından bir tarih yolcu-luğu faydalı olacaktır:

IV Murat'tan 2011'e; Ben her gece sarhoşum

İçki yasağı deyince akla ilk gelen Osmanlı padişahlarından **IV. Murat** oluyor. 1623 ile 1640 yılları arasında hüküm süren IV. Murat; imparatorluğun başına geçmesiyle birlikte geniş bir otorite kaybının yeniden tesisi ve iktidarın pekiştirilmesi için ilk olarak oldukça yaygın olan mey (şarap), afyon, tütün içmek ve fal bakmak gibi olayları yasaklayarak, İstanbul'da bütün meyhanelerin kapatılması kararını verdi.

Tabii tütün ve içki yasaklamaları sadece IV. Murat dönemi ile sınırlı değil. II. Abdülhamid döneminde de birçok meyhane kapatıldı. İnsanların İslamiyet'ten uzaklaştığı bahane edilerek, iki Suriyeli kahveci öldürülüp Kapalı Çarşı'nın kapısına asıldı. 28 Nisan 1920 tarihinde ise Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde Trabzon mebusu Ali Şükrü Bey tarafından içkiyi yasaklayan bir kanun teklifi verildi. Men-i Müskirat Kanunu'nu olarak tarihte yer edinen bu süreç, 22 Mart 1926 tarihinde 790 sayılı Kanun'un kabulü ile sona erdi.

2011 IV. Muratları iş başında

İçki yasağı ve mekanların kaldırılma-

sını birçok yazar bir rant kavgası olarak yorumladı. Bu tek başına yeterli bir neden olarak görünmüyor. Bu süreç ile birlikte rüşvet ve rant kapılarının ardına kadar açılacağı kesin elbette. Alışık olduğumuz Taksim sokaklarına elleri silahlı polisler tarafından yapılan baskınlar, devletin yeniden yapılandırma sürecinin toplumsal ayağını oluşturuyor bir yandan da. Özellikle referandum ve ardından genel seçimler sonrası gücünü tescilleyen AKP, toplumun üst yapısına yönelimi ile kendi otoritesini daha da pekiştirmenin derdinde. Yaşananları, ekonomik ve siyasal olarak dönüşüm sağlamada **ustalaşan** sistemin bugünkü sürecine denk düşen bir kitle profili yaratma hamlesi olarak yorumlayabiliriz aynı zamanda, tüm bu yaşananları.

Elbette **sistemin yabancılaştırma araçlarından** olan bar ve içki kültürünün savunulacak bir yanı bulunamaz. Ancak bu kültürün nasıl ve kimler tarafından yönlendirildiği ortadadır. Şiar ortadadır. “Özgürlüğe benim denetimimde” “kültürse benim istediğim gibi”...

Tüm bunların yanında oldukça dikkat çekici olan ise İstiklal Caddesi'nde, ezgileri ile bir kültür oluşturan birçok sokak sanatçısını göremeyecek oluşumuzdur. Dünya ezgilerini bizlerle buluşturan, kitlelerin ilgisini çeken sokak sanatçıların müzik yapması da “şikâyet” ve “gürültü kirliliği” gerekçesiyle yasaklandı. Bu da devletin yeniden yapılandırılma sürecindeki yeni incilerinden.

Yasaklama furyasında sokak sanatçıları zabıtalardan oluşan bir heyet karşısında hünerlerini sergileyecek ve eğer “izin alabilirse” sokaklardaki kültürel çalışmalarına devam edebilecekler. Kara cahilliğe mahkûm edilmek istenen entelektüel yeteneğin vahim halleri... Bir ceket, bir arma ve bir de telsizle tasarlanmış “bilge kişiliğin” dokusundaki kültürel körlük, kültürel çalışmaların hükümlerini olacaktı, vay halimize... “**Öyle ki artık bu zevkin yön vereceği sanata karşı kulakların tıkanması için kollar sıvanmalı sokaklar**

boşaltılmalı”.

Yeteneksizlikte uzmanlaşma devri başlıyor. “İşte AKP'nin yeni isterik nameleri!”

Dünya ezgilerinin bir gürültü kirliliği yaratmasındaki temelsizlik ve bu yönlü sanata yönelik saldırı devlet için tehdit unsuru olan toplumun sosyalleşmesine yönelik bir saldırı olma özelliği taşıyor. Kuşkusuz sokak sanatçıların ezgileri kültürel olarak farklılık arz etse de, yedi ana notadan yükselecek dünya halkları arasındaki ortaklığı adı olma özelliğini daima taşıyacak.

“Bu siyasi bir operasyon!”

Taksim'e giderek, konu ile ilgili esnaftan bilgi aldık:

- **Yaşananları anlatabilir misiniz?**

- **Gökhan Sarıkına:** Ben 7 yıldır burada kafe işletiyorum. Önce yaşananları anlatabilmem için bunun nereden kaynaklandığını söylemek istiyorum. Bu AKP'nin bir politikasıdır. Bu bir şikâyet ve görüntü kirliliği değildir. Bu tamamen siyasi bir operasyon aslında. Ben burada çalıştığım süre içinde İstiklal Caddesi'nin oturmuş bir kültürü olduğunun farkına vardım. Burası yıllardan beri bu şekilde. Burada masaları yasaklamak, içki içmeyi yasaklamak kültüre saldırdır. Yani mesele bizimle ilgili değil. Bu AKP'ye kadar uzanıyor.

Yaşananlara gelmek gerekirse bizlere 2 hafta önceden tebligat verildi. Ancak bir hafta kala bu sokaklara baskın yapıldı. Masalarımıza ve birçok malzememize el konuldu. Buradaki tüm kafe sahipleri burayı kurabilmek için binbir emek sarfettiler ama baskınların olduğu gün polislerin, zabitanın ve belediye memurlarının hareketlerini görseyiz lanet edersiniz. Kimisinin elinde koca koca silahlar kimisinin elinde tahta coplar kimisinin elinde gaz vardı. Resmen şok olursunuz. Bunları gördüğümüzde ise kimi arkadaşlarımız “bravo” şeklinde alkışlamaya başladı. “Gelin içeride uyuşturucu var, silah

var” dediler. Bu sözler üzerine sözlü atışmalar oldu. Ardından hakaretlerle masalarda oturan müşterilerimizi kovmak istediler.

Yaşananlar sırasında beni çok etkileyen bir olayla karşı karşıya kaldım. Ben yıllarca bu halkın bir sürü olduğunu düşündüm ancak damarına dokunduğunda bir aslan kesildiğini ise burada yaşananlar sırasında öğrendim. Müşterilerimiz, polisin önüne resmen barikat kurdular. Biz de bundan cesaret alarak onlarla birlikte slogan atmaya başladık. Müşterilerimizin devrimci ve demokrat oluşu buradaki direnişi daha da artırdı. Polis resmen şaşkına döndü. Ama sonuçta onlar bir ülkeyi işgal eder gibi geldikleri için fazla dayanamadık. Tam teçhizatlı gelmişlerdi. Benim yaklaşık 5 bin liralık malzememi gasp ettiler. Üstüne üstlük bir de işgal cezası kestiler.

- **Şimdi üzerinizde bir baskı var mı?**

- Şimdi ise bize kaldırmı işgal etmeyeceğimize dair bir kâğıt imzalatmak istiyorlar. Biz Mis Sokak'taki kafe sahipleri olarak imzalamadık. Onlar da imzalamamanın karşısında gasp ettikleri malzemeleri vermeyeceklerini söylediler. İmzalamayı düşünmüyoruz.

- **Eylemlerin ardından 70 cm kadar bir payın verileceğini belirttiler, ne düşünüyorsunuz?**

- Bizim 70 cm ile işimiz olmaz. Bizim tek hedefimiz hakkımızı geri almak. Bunun için de eylemlerimiz devam edecek. İçki yasağı uygulanırsa da eylemimiz belli. Burada içkiyi ücretsiz yapıp tüm alkol sevenleri buraya toplayacağız, yürüyüş yapacağız. Zararı ne olursa olsun. Benim masalarımı kaldırdıktan sonra ben iki tane elemanımı işten çıkarmak zorunda kaldım. Birçok arkadaşımız da aynı durumda. Biz hem o arkadaşları tekrar işe almak ve masalarımızı geri almak istiyoruz.

- **Sokak sanatçılarına da yasak getiriyorlar, bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?**

- Az önce anlattıklarımın aynısı bunun için de geçerli. Onlara da destek olacağız. Onlar da eylem yapacaklar, biz de destek vereceğiz. Mücadelemizi ortaklaştırıp büyütme düşüncümüz.

Dersim'de siyanüre tepki

Dersim: Ovacık'ta 23 Ağustos'ta siyanürlü altın aramacılığına karşı eylem gerçekleştirildi. Eylemde **Partizan, BDP, EMEP, DHF** ve **Ovacık Kültür Derneği** ana cadde üzerinde biraraya gelerek "Doğamıza sahip çıkacağız, barajlara ve siyanürlü altına geçit vermeyeceğiz" yazılı pankartla çarşı merkezine yürüdü. "**Munzur beyayir niyo**" yazılı dövizleri taşıyan kitle sık sık "Rio-tinto defol", "Dersim bizimdir", "Munzur beyayir niyo", "Rio-tinto lanet şero to" sloganlarını attı. Siyanürcü şirket tarafından tutulan bina önünde yürüyüş sona erdirildi. Kitle adına basın açıklamasını okuyan **Ferhat Çılgın**; "Bizler Dersim'de yapılmak istenen Baraj, HES ve altın arama faaliyetlerini ikinci bir 1938 Dersim kırımı faaliyetleri olarak görüyoruz. Bölgemizde doğaya ve insana karşı geliştirilen projelere dur diyeceğiz. Bu kan emici emperyalist şirketlerin ve onların uşaklarının bunu bilmesi gerekir" dedi.

Daha sonra eyleme katılanlarla siyanürlü altın aramacılığının zararları ve eylemin etkisi üzerine röportaj gerçekleştirdik.

- Eylemi nasıl örgütlediniz, nasıl tepkiler aldınız?

- Taylan: Eylem öncelikle köylerde

yapılan köy toplantıları ve el ilanlarıyla köylülerin siyanürlü altın arama konusunda bilgilendirilmesi ile başladı. Biz zaten Dersim'de yaşayan insanların buradaki doğa katliamına karşı duyarlı olduklarını, bu katliamlara karşı ciddi tepkiler gösterdiğini biliyoruz. Köylerde yaşayan insanlardan beklediğimiz tepkileri aldık. Bütün köylüler bu çalışmalarından sonra eyleme katılacaklarını belirttiler. Dersim'de hem siyanürlü altın aramaya karşı hem de barajlara karşı bir eylem gerçekleştirdik. Umuyoruz ki bu ciddi bir ders olur.

- Siyanürlü altın aramanın doğaya ve canlılara ne gibi zararları var?

Tunceli Eğitim ve Kültür Vakfı Yöneticisi: Siyanürlü altın aramacılığının özündeki siyanür dediğimiz maddede kanserojen kimyasallar var. Hem doğayı hem insanı ve aynı zamanda tamamıyla bir coğrafyayı yok edebilecek bir madde. 1965 yılında ABD'lilerin burada yaptıkları bir çalışma var. Yaptıkları çalışmada dünyada gelişen hava kirliliğine karşı nefes alınabilecek yerlerden biri olarak belirtiliyor. Ama burayı da devlet barajlarla, siyanüre yok etmeye ve insansızlaştırmaya çalışıyor. 12 Eylül'le

başaramadıklarını bu şekilde başarmaya çalışıyorlar. İnsansızlaştırma, yok etme ve bölgeyi terk etmeye zorlama çalışmalarını bu şekilde sürdürüyorlar. Bunun örnekleri, Bergama ve Kütahya'da devam ediyor. Bu iki yer de Türkiye kamuoyuna mal olmuş yerler. Ama burası medyada yer almamış ve toplum yeterince bilgilendirilmemiş. **Çalık Grubu**, yerli işbirlikçiler vasıtasıyla yüksek fiyatlarla arazilere teklif verip yurttaşların elindeki arazileri almaya çalışıyor. Ve bir takım yalanlar yayıyorlar; kullandıkları maddenin kanserojen madde taşımadığını iddia ediyorlar, 200 kişiye de iş alanı yaratacaklarını söylüyorlar. Bununla birlikte toplumdan destek almaya çalışıyorlar. Bizim bütün bu iddialara verecek bir tek cevabımız var. Bağımsız bir bilim kurulu tarafından

toprağın analizi yapılırsa, bu bilim kurumunun vereceği karara biz de saygı duyacağız. Bunun dışında hiçbir şeyi kabul etmeyeceğiz. Topraklarımızın ve coğrafyamızın yok oluşuna izin vermeyeceğiz. Bunu şimdi Dersim'de yaptığımız ve yapacağımız küçük çaplı eylemlerle protesto ediyoruz.

Sonra metropollere taşıyacağız. Bütün sivil toplum örgütleri, demokratik kitle örgütleri, sosyalist kurumlar ve doğacılar, çevrecilerle hep birlikte dayanışma içinde olup hep birlikte parlamentoya da taşıyacağız. Dersim'i asla sahipsiz bırakmayacağız.

- Burada gerçekleştirilen eylem ne gibi etkiler yarattı?

Daha toplum bu konuda aydınlatılmadı, devletin hala kendilerinin sağlığıyla oynamayacağına ve buna müsaade etmeyeceğine inanıyorlar. Oysa emperyalizm ne sağlık ne doğa dinler. Biz Dersimlilere düşen görev ise bu garabeti ortadan kaldırmak için toplumumuzu aydınlatmaktır. Emperyalizmin bu oyununu mutlak bozmaktır.

Doğa katliamına yasal kılıf; yeni KHK'ler

İstanbul: Doğanın ve çevrenin yağmalanması, rant alanlarına açılması yeni çıkarılan Kanun Hükmünde Kararnamelerle sürüyor.

AKP Hükümetinin 17 Ağustos'ta çıkardığı KHK'ler bunun en somut göstergesi. Büyük bir tehlikeye işaret eden KHK'lere göre şimdiye dek Koruma Kurulları'nca korumaya alınmış tüm alanların statüsü gözden geçirilecek ve bu sürece TMMOB'un dahil edilmesi engellenecek.

Daha önce 3 Haziran 2011 tarihinde **Çevre Orman ve Şehircilik Bakanlığı** adlı bir bakanlık kurulmuş ve bu bakanlık, bir ay sonra 4 Temmuz 2011 tarihinde Çevre ve Şehircilik Bakanlığı adı altında ayrı bir bakanlık olarak yeniden yapılandırılmıştı. Aradan daha iki ay bile geçmeden Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın görev ve yetkileri genişletilerek çevreye duyarlı olanların mücadele alanlarını kısıtlayacak düzenlemeler yapılıyor. Buna göre milli parklar, sit alanları rant peşinde koşanların hizmetine daha rahat sunuluyor.

Yeni düzenlemeye göre, Koruma Kurulları Çevre Bakanlığı bünyesinde bir Genel Müdürlük düzeyine indirgeniyor. Sit, milli park, tabiat parkları vb alanlar, bundan böyle "Tabiat Varlıklarını Koruma Genel Müdürlüğü"nce belirlenecek. Ayrıca önceki Koruma Kurullarınca bugüne değin alınmış bütün kararlar yeniden incelenecek ve değerlendirilecek. Buradan yetkinin, korunacak alanların birçoğunun kaldırılması amacıyla kullanılacağını anlayabiliriz.

TMMOB saf dışı bırakılıyor

Bütün işlerini Kanun Hükmünde Kararnamelerle yürüten AKP Hükümeti icraatlarının önündeki engelleri de yeni KHK'lerle bir bir kaldırıyor.

648 sayılı KHK tam da bunun için çıkarılmış. Buna göre Özel Çevre Koruma Kurumu Başkanlığı kapatılarak Meslek Odalarının Koruma Bölge Kurullarına gözlemci olarak katılabilme yetkileri de kaldırılıyor. Böylelikle TMMOB'un yetkilerinin kısıtlanmasına ilişkin ilk yasal düzenleme de gerçekleştirilmiş oluyor.

"Türkiye HES çöplüğüne dönecek"

H. Merkezi: HES'lerle ilgili artan tepkiler ve HES yapım süreçlerindeki olumsuzlukları yerinde görmek üzere EMO'nun Doğu Karadeniz Bölgesinde yaptığı incelemelerin sonuçlarıyla ilgili 20 Ağustos Cumartesi günü EMO Genel Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenlendi. "**Doğu Karadeniz Bölgesi HES Teknik Gezisi Raporu**" başlığı ile sunulan raporla ilgili EMO Yönetim Kurulu üyesi **Erdal Apaçık** 2000'e yakın

HES projesinin olduğuna dikkat çekerek Türkiye'nin orta vadede bir HES çöplüğüne dönüşeceği uyarısı yaptı.

Amaç suyun ticarileşmesidir

TMMOB Yönetim Kurulu Üyesi **Hüseyin Yeşil** ise planlanan HES'lerin Türkiye'nin elektrik ihtiyacının karşılanmasında yüzde 10'luk bile pay sahibi olmayacak küçük küçük bir sürü

proje olduğuna dikkat çekerek, yöre halkının isteği ya da isteği olmamasının ötesinde enerji arz-talep dengesi açısından da bu durumun sorgulanması gerektiğini belirtti. EMO'nun ısrarla HES yapılmasını istediğini, ancak gelinen noktada su kullanım hakkını alan ve satan bir yapı kurulduğunu kaydeden Yeşil, bunun hidrolik potansiyelin değerlendirilmesi değil, suyun ticarileşmesi anlamına geldiğine dikkat çekti.

Sinoplu köylüler termik santrale karşı!

H. Merkezi: Sinop'un Gerze ilçesinde 1. derece sit alanı ilan edilen Yaykıl Çakıroğlu mevkiinin bulunduğu bölgede Anadolu Holding'in termik santral inşa etmek için başlatacağı sondaj çalışmaları

karşı Gerzeliler gece gündüz nöbet tutuyordu.

23 Ağustos gecesi Anadolu Grubu şirketinin iş makinelerinin köye girişine köylüler izin vermedi. Jandarma ve polis eşliğinde getirilen iş makinelerine

karşı çıkan köylüler, jandarmasının engellemesine karşı iş makinelerinin önünde uzanarak, canlı kalkan oldular. Tüm engellemelere rağmen "Ölmek var dönmek yok" sloganları atan köylülerin direnişi sonuç verdi, şirket yetkilileri iş makinelerini geri çekmek zorunda kaldı. Sabaha karşı yapılan operasyon sırasında yaralanan köylüler hastaneye götürüldü.

Anadolu Grubu, 2009 yılından beri bölgede termik santral kurmak için uğraşıyordu, ancak son olarak termik santral yer lisansının yürütmesi durduruldu. Anadolu Grubu, termik santrallerle ilgili gereken izinleri alamamıştı ve halk nöbetinden dolayı köye giremiyordu.

Doğru eleştiri, gerçeklerden beslenmeli ve

özeleştiri de içermelidir!

Sorunları kendi dışında gören, olumsuzlukları devrimci anlayışlara mal eden bir yaklaşım, dostlarımızın hatalarından öğrenmelerini engellemenin yanı sıra devrimci ilişkilere de zarar verecektir.

oluşturulması sırasında süreci ele alışının, misyonuna denk düşmediği bilinmektedir. Dersim merkezde festivale ilgilinin azalması, katılımın düşmesi, festivali düzenleyen kurumların halkın beklentilerini, taleplerini doğru bir şekilde tespit edemediğini göstermektedir. Son bir haftaya sıkışan ve demokratik olduğu söylenemeyecek festival toplantılarının ihtiyacı karşılamadığı tartışmasızdır. Misyonu gereği belediye, değişik siyasi fikirlere, inanç ve kültürlere sahip insanların iradesini açığa çıkarmalıdır. Bu anlamda belediyenin sorumluluğu elbette çok belirleyici bir yerde durmaktadır. Belediyenin bunun ne kadar farkında olduğu ise tartışmalıdır. Nitekim kurumların hazırlıklara daha erken başlaması ve halkın sürece dâhil edilmesi çağrılarını belediye, bugüne kadar olumlu yanıt vermemiştir.

Sözü edilen grupların 11 yıldır sahne almadığını da festivale katılan her bölge insanının rahatça dile getireceği bir bilgi olarak not edelim. Bu gruplar sahne almadığı zaman da katılımın düşmesi gerçek sorunun bu olmadığına yalnızca küçük bir örnektir. Tartışmamız hangi müzik grubunun kaç defa sahne aldığı değil festivalin bir bütün olarak bölgenin tüm özelliklerini, renklerini yansıtmayı yansıtmadığı üzerinde yoğunlaşmalıdır.

“Sürekli bölünüyorlar, kavgahlar”

“...asimilasyoncu anlayışın kazanmasına gizlice sevinenler kaybettirme pozisyonunu yerel seçimlerde de korumak istiyorlar... Sistem bu dostlarımızı ciddiye almıyor. Hatta etki alanlarının genişlemesinden ciddi rahatsızlık duymuyor. Çok parçalı, kavgalı, sürekli bölünen siyasi çizgi ve anlayışların Dersim’de yaşaması sistemin işine gelmektedir.” Erdal Avcı, Dersim’de tekçi anlayışların kazanmasına devrimci, ilerici güçler cephesinden “gizlice sevinenlerin” olduğunu düşünmekte ve bu güçlerin düşmanla zımnı uzlaşma içinde olduğunu söylemektedir. Devrimcilerin; asimilasyoncu, tekçi anlayışların kazanmasına sevinmeyeceği açıktır. Avcı, böyle yaptığına inandığı bir siyasal çizgi varsa bunu kanıtlarıyla açıkça ortaya koymalı ve ideolojik-politik zeminde bir polemik yürütmelidir. Eleştiri “sevinenlere” dairse sonrasında bölgede faaliyet yürüten devrimci, ilerici güçlere yönelik bu iddialar ne anlama gelmektedir? Devrimci güçlerin mücadele ettiği sisteme karşı duruşları dost-düşman tarafından bilinmektedir. Tarih buna tanıktır. Daha yakın zamanda bölgede devrimciler şehitler vermişken Avcı, kuşku yok ki burada sınırlarını zorlayarak konuşmaktadır. Düşman; devrimci, ilerici güçleri kendine bir tehdit olarak gördüğü için ope-

rasyonlar düzenlemekte, yeni yasal düzenlemeler yapmaktadır. Devrimcilerin sürekli bölündüğüne dair iddia da yazar tarafından kanıtlanmalıydı. Türkiye devrimci hareketinin aktörleri herkes tarafından bilinmektedir. Düşmanın BDP’ye diğer kurumlara oranla daha fazla saldırması üzerinden yorum yapmak yazarın sınıf mücadelesini kavrayışını göstermektedir.

Eleştiride toptancılık kazandırmaz!

Yazar yazısı boyunca devrimcilerin de hedefinde olan anlayışları masaya yatırmakta ne ki bunu yaparken son derece özensiz ve kaba bir şekilde toptancı hareket etmektedir. Tartışmaları eksik ve yanlış aktarmakta, kökenine inmemekte; BDP ve belediyeye dönük eleştirilerin esas muhtevasını ifade etmemekte, belediye ve BDP’nin süreçteki rollerine dair öz eleştirel bir tavır almamaktadır. Avcı, kendisine “zor da gelse” bölgenin özgünlüklerini kavramak ve devrimcilerin varlığını kabul etmek zorundadır.

Bölgede yaşanan sorunların çözümü için her kurumun birbirine dönük eleştirileriyle birlikte kendi hatalarına da öz eleştirel bir tutum alması gerekiyor. Böyle bir konumlanma ve bakış açısı ile bunun gerçekleşmesi zor görünmektedir. Dersim halkının birliğini geliştirecek ve ileriye taşıyacak olan devrimci, ilerici, yurtsever güçlerin, karşılıklı saygı ve dostane ilişki zemininde, sorunun çözümü adına yürütecekleri tartışmalar ve halka dönük özeleştirelileridir.

Festivale yönelik ortaya konulan ve özünde de sorunu kendi dışında gören yaklaşıma yabancı değiliz. 12 Haziran seçimlerinin hemen ertesinde yapılan değerlendirmelerde bölge adayının kaybetmesinin nedeni yine devrimcilere mal edilmiş ve bu konuda tıpkı festival değerlendirmesinde olduğu gibi bütün devrimci kurumlar hedef tahtasına konulmuştu. Kendi adımıza bu eleştirilerin hiçbirinde haklılık payı olduğunu düşünmüyoruz. Bu düşüncemize kaynaklık eden şey soyut değil tam aksine seçim sürecinde ortaya koyduğumuz pratiğimizdir. Seçim sonucu, mevcut pratiğimizin yetersiz kaldığını bize göstermiştir. Bu anlamda tartışacağımız kendi yetmezliklerimizdir. Bunun önemli olduğunu düşünüyoruz ve BDP açısından da önemsenmesi gerektiğini düşünüyoruz. Sorunları kendi dışında gören, olumsuzlukları devrimci anlayışlara mal eden bir yaklaşım, dostlarımızın hatalarından öğrenmelerini engellemenin yanı sıra devrimci ilişkilere de zarar verecektir. Sürecin yurtsever ve devrimci güçlere dayatıldığı şey birlikte hareket etmek ve ortak değerleri büyüterek saldırılara karşı barikat olmaktır.

Özgür Gündem gazetesinin Pazar günleri çıkardığı eki olan Demokratik Toplum dergisinin 15-21 Ağustos tarihli sayısında, Erdal Avcı tarafından kaleme alınan “Dersim’de festival siyasetçiliğine son verilmelidir” başlıklı bir yazı yayımlandı.

Festival tartışmalarının henüz devam ettiği bir süreçte yayımlanan bu yazıda yazarın kullandığı dil, bölgede faaliyet yürüten devrimci, ilerici kurumlara yönelik yaklaşımı ve eleştiri yöntemi dikkat çekici. Öncelikle belirtmek gerekir ki söz konusu eleştiri ve yorumlar üzerinde polemik yürütmemiz yazının Demokratik Toplum dergisinde yayımlanmış olmasındandır. Aksi durumda yazı bizim açımızdan dikkate alınacak bir nitelik taşımamaktadır. Yazıdan kimi aktarımlar yapmak tartıştığımız zeminin daha iyi anlaşılmasına hizmet edecektir.

“Bir bardak suda fırtına koparıyor”

Festivalin bölgede bulunan devrimci ve ilerici güçlerle birlikte ortak örgütlenmesi amacıyla yapılan hazırlık toplantıları festivalin içeriğinin belirlenmesi anlamında önemli bir yerde durmaktadır.

Tüm devrimci gruplar içeriğinin bölge halkının yaşadığı sorunlar ve halkın bu sorunlara karşı bilinçlendirilmesi amacıyla önerilerini bu toplantılarda sunar ve burada tartışır. Esas amaç, festivalin ortak bir devrimci ruhla örgütlenmesi ve en önemlisi de bu ruhun kitleye yansıtılmasıdır. Ancak her yıl festival toplantılarında yaşanan sorunlar “niyetten bağımsız” bu yıl da yaşandı. Önerilere kapalılık ve kendini dayatma gibi belediyenin alışlagelmiş yaklaşımlarına ne yazık ki bu yıl da tanık olduk. Politik bir gerekçe sunulmaksızın bir dizi güncel sorunla ilgili etkinlikler karşısındaki duruş daha toplantıların başında sürecin tıkanmasına, toplantıların içeriğinin boşalmasına ve kısır tartışmaların yürüdüğü bir platforma dönüşmesine neden olmuştur. Ve bu tablonun oluşmasında kabul edilsin ya da edilmesin belediyenin önemli bir rolü bulunmaktadır.

Yaşanan bu gerçeklerden “habersiz” yazar, festivalin hazırlık toplantılarında ki tartışmaları şöyle yorumluyor:

“Halkın tarihsel ve yaşamsal çıkarları için değil, küçük siyasi hesap ve çıkarlar için politika yapmak, günü kurtarmaya dönük küçük olsun benim olsun anlayışdır. Bu anlayışın Dersim’e

ödettiği bedel ağır olmuştur (ödetmeye devam etmektedir). Bu anlayış, festivale kavga günü, kendini gösterme, öne çıkma, siyasi irade olma anlamı yükleyince festival kültürel etkinlik olmaktan uzaklaşıyor.”

Birçok kurum tarafından paylaşılan festivale katılımın azaldığı şeklindeki tespit için Erdal Avcı’nın yorumu ise şöyle:

“Festivale katılım her yıl azalmaktadır. Bunun başlıca nedenleri arasında programların zayıflığı gelmektedir. Halk her yıl farklı sanatçılar ve gruplar görmek ister. Oysa Dersim’deki siyasi çevreler, her yıl kendi gruplarını dayattıkları için sanatçı çeşitliliği sağlanamaz. On bir yıldır Grup Munzur, Grup Yorum, Grup Şiar, Grup Vardiya (bu grupların sahne almasına karşı değişim her yıl çıkmalarını anlamsız buluyoruz)... Aynı mantık ve dayatma, paneller ve seminer konu ve konukları üzerinden sürünce aynı kişiler aynı siyasi çevreler her yıl birbirinin aynı siyasi tartışmaları yaparak festivalin içeriğini boşaltmış oluyorlar. Ve bundan en büyük zararı Dersim Belediyesi görmektedir. Sorumsuzca adeta kara propaganda yaparak tüm olumsuzlukları belediyeye yüklemek kendini tartışma alanının dışına çıkarmak (üstelik sorunun önemli bir kaynağı kendiyken) en hafifinden vicdansızlıktır.”

Festivale katılım niçin düşüyor?

Dersim halkının ortak duruşuna olumlu katkısı olmayan tartışmaların festival gündemine de yansıdığı doğrudur ancak bunun festivalle sınırlı olmadığı herkes tarafından bilinmektedir. Erdal Avcı’nın bu yorumları devrimci, ilerici kurumların varlığına duyulan bir tepkidir. Yoksa yöntemle ilişkin bir eleştiri bunun görünen yüzüdür. Bölgede Avcı’nın “hoşuna gitmese de” bedel ödeyen, şehitler veren ve bölge halkı tarafından da sahiplenen devrimci kurumlar bulunmaktadır. Festivalin OHAL dönemlerinden bu günlere getirilmesinde bu güçlerin büyük emeği vardır. Festivalin bugün geldiği noktada kuşkusuz devrimcilerin payı vardır. Ancak Avcı, bunu müzik gruplarının sayısı üzerinden yorumlayarak tüm sorumluluğu devrimcilere yüklemektedir. Kaldı ki iki dönemdir belediyeyi elinde bulunduran gücün sorumluluğunun daha boyutlu olacağı açıktır. Belediyenin festival programının

Daha güçlü bir DDSB için kuşanılan cüreti büyütelim!

Başta Ortadoğu ve K. Afrika halklarının direnişi olmak üzere Yunanistan, İspanya, Şili, İngiltere, Fransa gibi ülkelerde işçi, emekçi ve öğrenciler cephesinde yaşanan gelişmeler; geride bıraktığımız bir yılda dipten gelen dalganın gücünü bir kez daha göstermiş oldu. Ülkemiz nezdinde baktığımızda özellikle Kürt halkına ve ulusal harekete yönelik siyasi ve askeri operasyonların arttığı, buna paralel Kürt halkının daha kitlesel, daha örgütlü ve çeşitli eylem biçimleri ile sokaklarda direnişinin yükseldiği bir süreci geride bıraktık.

İşçiler ve emekçiler açısından da ekonomik krizin ardından artan işçi direnişleri ve özellikle yeni kriz dalgası söylentilerinin hemen ardından gündeme getirilen kıdem tazminatının kaldırılması, sendikalara % 10 barajının getirilmesi gibi saldırılar önümüzdeki sürecin oldukça hareketli olacağını gösteriyor.

DDSB, bu eksenlerdeki çalışmalarını daha somuta indirgemek ve sürece daha güçlü bir atılım sağlayarak hazırlanmak amacıyla 27-31 Ağustos tarihleri arasında **Balikesir Gönen**'de bulunan Birleşik Metal İş'e ait **Kemal Türkler Dinlenme ve Eğitim Tesisi**'nde 2. **Eğitim ve Tatil Kampı** gerçekleştirdi. Kampta eğitim çalışmalarının yanı sıra bilgi yarışması, voleybol turnuvası, tiyatro-film gösterimi ve mini konser gibi etkinlikler de düzenlendi.

1. Gün "Varlık zemini olmayan geleceğe atacak adımlar olamaz!"

Kampın 1. gününde "Ortadoğu'da Yaşanan Arap Baharı ve Dünyada Durum" konulu bir sunum yapıldı. Yapılan sunumda yaşanan halk direnişlerinin ekonomik-siyasal krizden bağımsız olmadığı ve halkların büyüyen öfkesinin güçlü eylemlere dönüştüğü konularına vurgu yapıldı.

Halk isyanlarının kökeninde emperyalistlerin politikalarının değil, sınıfsal çelişkilerin olduğu, ancak emperyalistlerin isyanları manipüle ederek kitlelerin zihninde bilinç bulanıklığı yaratma çabası içinde olduğu konusu, tartışmalarda öne çıkan konu oldu. Sunumda tartışılan bir başka konu ise dünya ekseninde yaşanan eylemlere komünistlerin etkisiydi. Bu konu başlığında ise kitlelerin devrimcilere olan güveni, devrimcilerin kitlelere olan güveni ve kitlelerin kendilerine olan güveni tartışıldı.

Eğitim çalışmasının ardından soruları Kültür-Sanat Komisyonu tarafından

hazırlanan bir bilgi yarışması düzenlenerek, gün, eğlenceli bir şekilde sona erdirildi.

2. Gün "Adımın bil, sınıfım kavra, gücüne güven, örgütlen!"

Kampın 2. gününde üç ayrı sunum gerçekleştirildi. İlk sunum "Sınıf çalışması ve DDSB" oldu. Bu bölümde işçi sınıfının özellikleri üzerinden kısa görüşler alındı ve bu kapsamda sınıf kavramı tartışıldı. Ardından DDSB'nin sınıf hareketi üzerindeki etkilerinden bahsedildi. DDSB'nin sendikalar içindeki çalışmalarına değinildi. "DDSB'nin hedef kitlesi kimdir?" sorusu tartışıldı.

2. bölümde ise "Güvencesiz İşçiler ve Yönelimimiz" konusu tartışıldı. Yapılan sunumda kısaca güvencesiz kavramı anlatıldı. Sigortasız işçinin sigortalı işçiden, işsiz sigortasız işçiden daha güvencesiz olarak ifade edildiği tartışmalarda, aslında kapitalizmin hâkimiyetinde güvenceli işçinin söz konusu olamayacağı üzerinde duruldu. Tartışmada ayrıca sendikalı işçi sayısının giderek azaldığına ve çelişkilerin giderek arttığına dikkat çekilerek, DDSB olarak bu alanlara yönelik ciddi bir politikanın varlığının ihtiyacı belirtildi.

3. bölümde Türk-İş içinde 10 muhalif sendikaların başlattığı "Güç Birliği Platformu" tartışıldı. Sunumda sürece dair farklı görüşler ortaya çıktı. Görüşlerin farklılık arz etmesi tartışmanın verimli geçmesini sağladı. Egemenlerin taşeron ve güvencesiz çalışma politikaları karşısında önemli bir adım olabilecek bu platformun vereceği mücadelede DDSB olarak bu mücadelenin bir öznesi olunacağı vurgulandı. Tartışmalar sırasında en ön plana çıkan konu DDSB'nin "Güç Birliği Platformu"nu mücadelesinin neresinde konumlandıracağı ve gücünün ne kadarını buraya katacağı oldu.

Günün kültür-sanat etkinliği olarak bir kadın korosu oluşturuldu ve halaylar eşliğinde mini konser düzenlendi.

3. Gün

Tartışılan ilk gündem "Sendikaların Genel Durumu" üzerineydi. Yapılan tartışmalarda sendikalarda kaç kişi olduğundan ziyade buradaki işçilerin nasıl harekete geçirileceğinin önemli olduğu vurgulandı. Devrimcilerin, ilericilerin ve yurtseverlerin sendikalar içindeki çalışmaları ve etkileri üzerine konuşuldu. Tartışmaların yüzünün biraz da sendikaların olmadığı yerlerdeki işçi ve emekçilerin örgütlenmesine çevrilmesi ve çalışmalara bu bakış açısıyla ağırlık verilmesi gerektiği üzerinde duruldu. Sunumun 2. konusu ise "Genel Grev"di. Bu bölümde genel grevin ülkenin sosyo-ekonomik yapısı ile ilgili olduğu ve bu koşullar içerisinde tartışılması gerektiği belirtildi. Genel grev konusuna ise önemli bir vurgu da sendikalar üzerinden yapıldı.

Günün 2. sunumu "Kadın Sorununa Bakışımız ve DDSB'nin kadın çalışması" konusundaydı. Bu gündem, "kadın sorununun mücadelenin neresinde durduğu" tartışmalarından ziyade "örgütlü insanlar açısından kadın sorununun yaşamın neresinde durduğu" sorusu üzerinden bir tartışma ile açıldı. Kadın faaliyetçilerin mücadele içerisinde yaşadığı deneyimlerden yola çıkılarak, erkek yoldaşların başta ailelerindeki kadınlar olmak üzere kadın yoldaşlarına yönelik erkek egemenliğini yansıtan yaklaşımları anlatıldı. Kadınların mücadelede bile yedek görüldüğü, ancak örgütlü kadınların artık bundan çok rahatsız olduğu ve mücadelenin öznesi olarak görülmek istedikleri öne çıkan vurgulardan oldu.

Kadın sunumunun ikinci bölümünde öncelikle bir YDK'lı tarafından "Erkek kadına neden şiddet uygular?" temasıyla kampa katılanlarla yaptığı röportajları derleyerek hazırladığı kısa film izlendi. Ardından DDSB'nin nasıl bir kadın çalışması yürüteceği üzerine sunum yapıldı. Geçtiğimiz kurultayında kadın komisyonları kurma kararı alan DDSB'nin bunu neden ger-

çekleştiremediği üzerine tartışıldı. Bu ertelemeci yaklaşımın erkek egemen anlayışın bir yansıması olduğu vurgulanarak, DDSB'nin kadın çalışmasını kişilerin "niyetine" bırakmadan, kurumsallaştırmasının önemine değinildi. DDSB'nin kadın komisyonlarına olan ihtiyacı ve YDK ile ilişkilenişi üzerine tartışıldı. Kadın sunumunun ardından 2 Şubat'ta Dersim'de şehit düşen Beşler'e ilişkin hazırlanan bir sinevizyon sunuldu.

4. Gün "Özel mülkiyet düşüncesini yıkmak için komünist düşünce, özel mülkiyeti yıkmak için komünist pratik" Karl Marx

4. ve son günde ise "Kentsel Dönüşüm ve Semtler" üzerine bir sunum gerçekleştirildi. Sunumda emekçi mahalleler için "Fabrikalardaki mücadelenin hedefi patronken semtlerde mücadelenin hedefi devlet oluyor. Öncesinde sadece işçi sınıfının yaşadığı yerler olarak görülürken zamanla sermayenin yeni rant alanlarının oluşturulmaya başlandığı yerler haline gelmeye başlandı" denildi. Tartışmalarda ayrıca "kentsel dönüşümün" sadece mekânsal bir sorun olmadığı, sosyal ve siyasal bir sorun olduğu, devrimcilerin de bu bakış açısıyla bir yönelim belirlemesi gerektiği belirtildi. Günün bir diğer konusu ise "Ulusal Sorun ve İşçi Sınıfı"ydı. Bu sunumda ise ulusların ortaya çıkışı ve ulus kavramı tartışıldı. Sunumda ayrıca Kürt ulusal bilincinin sınıfsal bilinç üzerindeki etkilerine değinildi. Ulusal hareketin sınıf içindeki çalışmaları ve Kürt işçiler içerisinde nasıl çalışma yürütülmesi gerektiği üzerine tartışmalar yapıldı.

Sunumların ardından bir YDK'lının hazırladığı kamp genelinden kesitler sunan bir kısa film izletildi. Ardından Kamp Kadın Komisyonu tarafından hazırlanan bir tiyatro oyunu gösterildi. Beğeniyle izlenen tiyatronun ardından kamp değerlendirme toplantısı yapıldı.

KAMPTAN NOTLAR

1- Bu seneki kampa katılanlar içerisinde diğer alanların katılımı geçen seneye göre daha sınırlıyken, yine geçen seneye göre DDSB'li katılımının iki katından fazla olması oldukça olumluydu.
2- Kamp süresince kendisine "İlkesiz Amele Partisi" ismini veren bir "illegal" bileşen, eğitim çalışmaları sırasında insanların en masum anlarını (esnerken, yemek yerken, uyurken...) fotoğraflayıp, dil sürçmelerini not ederek her gün gazete çıkardı.
3- Oluşturulan Kültür-Sanat ve Kadın komisyonları gerek düzenli toplantı almaları gerekse de düzenledikleri etkinliklerle oldukça işlevliydi.
4- Kampa katılanlar içerisinde kadın-erkek oranının hemen hemen eşit olması kadın çalışmalarını açısından oldukça anlamlı ve umut vericiydi.

3- Oluşturulan Kültür-Sanat ve Kadın komisyonları gerek düzenli toplantı almaları gerekse de düzenledikleri etkinliklerle oldukça işlevliydi.
4- Kampa katılanlar içerisinde kadın-erkek oranının hemen hemen eşit olması kadın çalışmalarını açısından oldukça anlamlı ve umut vericiydi.

BIÇAK KİMIN KEMİĞİNE DAYANDI?

PKK'DEN MÜCADELE ÇAĞIRISI

H. Merkezi: Bayram nedeniyle bir mesaj yayınlayan PKK Yürütme Komitesi, AKP'nin yaptığı katliamlardan dolayı hesap vereceğini ve Kürt halkının direnişini sürdüreceğini vurguladı. "AKP, Kürt halkına karşı İmralı İşkence Sistemi'yle beraber, her tarafta halkımıza karşı bir saldırı ve hakaret politikası uygulamaktadır. Milletvekili, siyasetçi, belediye başkanı, kadın, yaşlı demeden; gaz bombası ve gerçek mermilerle saldırmaktadır. Barış için yola çıkmış insanlarımıza karşı Çelê'de yaptığı saldırıda değerli yurtsever-Kürt siyasetçisi Yıldırım Ayhan'ı şehit ederek Kürt halkını sindirmek istemektedir" denilen açıklamada, Ayhan'ın ailesi ve yakınlarına da başsağlığı dilendi.

Ayrıca "AKP hükümeti, gerçekleştirdiği bu katliamların hesabını vermektan kurtulamayacaktır" denilen açıklamada "Buna karşı tüm halkımız, tüm Kürdistan gençliği, tüm özgür Kürdistan kadını ve tüm demokratik kurum-kuruluşlar, sessiz kalmamalıdır. Halkımıza reva görülen bu zulüm siyasetine karşı daha kapsamlı bir biçimde toplumsal tepkisini ortaya koymalıdır. Canlı Kalkanlara bile saldırarak katliam yapan sömürgeci sisteme karşı serhildan hareketini yükselterek cevap vermelidir" çağrısında bulunuldu.

"KÜRT HALKI İHANETİ, VAHŞETİ VE ATEŞİ GÖRDÜ!"

H. Merkezi: Yıldırım Ayhan'ın cenazesi onbinler tarafından kaldırıldı. Ancak buna tahammül edemeyen kolluk kuvvetleri, gaz bombası, tazyikli su ve biber gazıyla saldırı. Saldırı sırasında çok sayıda kişi yaralanırken, gaz bombalarının isabet ettiği mezarlıkta yangın çıktı. Çatışma sırasında kolluk kuvvetlerinin gerçek mermi kullandığı belirtiliyor.

Çatışmaların ardından cenazeyi toprağa veren binler adına açıklama yapan BDP Eş Genel Başkanı **Hamit Geylani** "Kürt halkı biraz önce ihaneti, vahşeti ve ateşi gördü" dixererek, saldırıyı protesto etti.

"Askeri vesayetinin sona erdiği", "sivilleşme" konusunda çok ciddi adımların atıldığı yalanlarının gölgesinde hala kan dökken TC faşizminin hedefinde bu kez Canlı Kalkan eylemcileri vardı. PKK'ye karşı son aylarda askeri ve siyasi operasyonlarını artıran TC, artan asker cenazelerini gerekçe göstererek, "sabırımız ha taşı, ha taşıyor!" tehditlerinde bulundu. AKP kodamanları "saflarımızı belli edin" açıklamalarında bulunarak savaş tamlarını çalmaya başladı.

Ve son açıklama Erdoğan'dan geldi: "Bıçak kemiğe dayanmıştır diyorum ve bu ülkede bölücü terör örgütüyle arasına mesafe koymayanlar da bu suça iştirak ediyorlar, bunu da buradan açıklamak istiyorum ve onlar da bunun bedelini ödemeye mahkum olacaklardır!" Ağzından kan damlayan egemen sınıf sözcüsü Erdoğan, açıkça Kürt halkı ve ulusal hareketi tehdit ediyor. Ki bu söylemle devrimci, demokrat ve ilericilerin de hedef tahtasına konulduğu açıktır. Keza açıklamaların hemen ardından İran'ın tek başına Kandil operasyonlarının altından kalkamayacağını görerek, sınır ötesi operasyona başlayan TC, Kandil'de 4'ü çocuk olmak üzere 7 kişiyi katletti.

Kandil'e yönelik bu hava operasyonu sürerken, **Barış Anneleri İnisyatifi**'nin çağrısıyla Hakkari ve Şırnak'tan sınıra bir yürüyüş başlatıldı. Sınır içi ve ötesi operasyonlar ve İmralı'da PKK lideri Abdullah Öcalan'a getirilen görüş yaşantısını protesto etmek amacıyla oluşturulan ve bir süre sonra da Demokratik Toplum Kongresi tarafından alınan kararlarla yaklaşık 100 kişilik bir gruptan meydana gelen Canlı Kalkan ekibi ile Kürt halkı TC'nin sınırlarını bir kez daha geçti.

Ancak ülkenin dört bir yanından Canlı Kalkan olmak ve de onlara destek vermek için yola koyulan binler, yol boyunca çeşitli bahanelerle engellendi. Mardin, Hakkari ve Şırnak gibi bölgelerde eylemlere

saldırılarak, Kürt ulusunun taleplerine bir kez daha faşizan bir yanıt verildi.

28 Ağustos günü Hakkari'nin Çukurca ilçesine 10 km kala jandarma tarafından Canlı Kalkanların önüne barikat kuruldu. Devletin kolluk kuvvetleri bir süre sonra barikati protesto etmek için burada oturma eylemine geçen kitleye Vali'nin emri ile saldırıya geçti. Ortalığın gaza boğuldu-

ğu anda panzerlerden birinden halkın üzerine ateş açıldı ve Van İl Genel Meclis Üyesi BDP'li **Yıldırım Ayhan** göğsünden vurularak katledildi. Bu yetmedi, kolluk kuvvetleri bu kez de Ayhan'ın cenazesine saldırı ve Ayhan'ın toprağa verileceği mezarlığı ateşe verdi.

Canlı Kalkan eylemleri ile operasyonlara can bedeli engel olmak isteyenleri sı-

nırda bir kez daha zulüm karşıladı. Bıçak kimin kemiğine dayandı görüyoruz hep birlikte. Kürt halkına dayatılan imha ve inkar saldırıları bir can daha kopardı aramızdan. Ama Kürt halkı, sokakları yine direniş mevzilerine çevirerek yanıt verdi katliamlara. Evet, AKP'nin ağzından düşürmediği "mübarek Ramazan Bayramı"nı Kürt halkı, evlatlarını bu haksız savaşta şehit vererek geride bıraktı.

TC devleti, bugün AKP eliyle bir yandan gerek İsrail'e gerekse de Suriye'ye karşı çıkışları ile Ortadoğu'nun "kahramanı" olmaya ve bölgede ABD emperyalizminin taşeronluğu misyonunu yürütmeye çalışıyor. Kendisini "mazlumların savunucusu" ilan eden AKP, diğer yandan da Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik imha saldırılarını hızlandırarak "mazlumların katili" olma misyonunu yükleniyor.

Önümüzdeki süreç, AKP'nin halka savurduğu tehditleri daha fazla yaşama geçireceğini gösteriyor. Bu süreç, AKP kodamanlarından Cemil Çiçek'in de dediği gibi "saflaşma" sürecidir. Kürt halkından yana tavrımızı alalım ve faşist saldırılara karşı halkın yanında Canlı Kalkan olalım!

OPERASYONLAR AVRUPA'DA PROTESTO EDİLDİ

Londra'da, Türk ordusunun hava saldırıları ile PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın avukatlarıyla görüşmesinin engellenmesi, kitlesel bir yürüyüşle protesto edildi. Britanya Halk Meclisi, Kürt Toplum

Merkezi, Londra Halkevi, Roj Women, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, GİK-DER, Tohum Kültür Merkezi, Yeni Kadın- Londra Komitesi, Yeni Demokratik Gençlik, Day-Mer vd. kurumların organize ettiği protesto yürüyüşüne tüm kurumlar kendi bayrak ve pankartlarıyla katıldı. "Kürdistan'daki katliama son, Yaşasın halkların kardeşliği" pankartı açılan yürüyüşün ardından, Türk ve İran ordularının saldırıları ile bu saldırılar karşısındaki sessizliğin protesto edildiği bildiri okundu.

Londra'da aralarında Yeni Demokratik Gençlik ve Tohum Kültür Merkezi'nin de bulunduğu demokratik kitle örgütleri aynı konuyla ilgili 1 Eylül günü bir bir de eylem yapıldı. Eylemde katledilen sivil insanların ve çocukların resimlerini konsolosluk önüne bırakmaya çalışan annelere polis izin vermedi.

Saldırılar **Hamburg**'ta da ATİF ve ADHF Hamburg örgütlülüğünün ortak düzenlediği bir mitingle protesto edildi. "Kürt bölgelerine yapılan sınırötesi askeri operasyonlar durdurulsun!" DEKÖP imzalı pankartının yer aldığı mitinge Kürt kurumları da destek verdi.

Avrupa ÖG okurları